

Gertrud Galsters frontzone-beretning tilbage fra 1970'erne og 80'erne er herlig læsning og spændende som en agentroman. Det handler om en frygtløs modstandskvinde, der gennem veltilrettelagte aktioner trodsede meningsstyranniet og skabte opstandelse blandt kommunister, marxistiske kirkefolk, hash-propagandister, mentalhygiejnen og stribevis af andre samfundsnedbrydende elementer.

Gertrud Galster satte ene kvinde skovlen under lejesvende, vildfarne fanatikere, tågehorn og manipulerende marxister. Hun mødte forbitret modstand fra både højre og venstre, men brød igennem uden personsanseelse.

Hun var oppe mod de organiserede, der med penge og besynderlig opbakning fra pressen, særligt Danmarks Radio, førte en rå kamp mod nationale, traditionelle værdier mod Erhard Jakobsen og Mogens Glistrup. Herved fik man mørnet nationens grundvold så meget, at næste anslag kunne ske med islams indmarch.

Men hendes ukuelighed gjorde provokationerne til blændende shownumre, hvor hun med sin gejst skabte vrede og røde frustrationer. Det er rigtigt sjovt at læse om igen.

Når dette samfunds-drama er stærkt relevant læsning her flere årtier senere, er det fordi, vi nu igen ser helt tilsvarende grupperinger, ofte med de samme deltagere, som fortsætter i de gamle spor, blot har man erstattet marxismen med underkastelse over for islam, som det ideologiske værktøj.

Men Gertrud Galster viser os, hvordan en ukuelig person ved hjælp af få midler, som f.eks. en telefonsvarer, kan etablere en effektiv indsats mod nedbrydende kræfter. Havde vi blot nogle få procent i landet af hendes støbning, ville landets fremtid være anderledes sikker.

Ole Gerstrøm

ISBN 978-87-985477-1-6

9 788798 547716

GERTRUD GALSTER

FEMTTE KOLONNE

GERTRUD GALSTER

FEMTTE KOLONNE

**14 års kamp
mod nedbrydningen
af dansk kultur**

FEMTE KOLONNE

GERTRUD GALSTER

14 års kamp
mod nedbrydningen
af dansk kultur

Femte kolonne
af *Gertrud Galster*

Forlaget »Spydpigen«

Bogen er fotografisk genoptryk
af originalen fra 1995
med ændringer og tilføjelser.

Reproduktion:
PoBe sats & repro, Nordborg
Tryk: Als Offset, Augustenborg

Ekspedition:
Strandboulevarden 77B
2100 København Ø
megin@nossharia.dk
27 30 20 49

ISBN 978-87-985477-1-6

FORORD

Jeg troede, jeg fra et langt livs virke bl.a. i folketinget, landsskatteretten, bestyrelser og foreninger var garvet, når det drejer sig om intriger, meningsterror, nepotisme, korrupsion - kort sagt hele skalaen af rystende tildragelser, som nedbryder samfundet ved at fortrænge retten og sagligheden til fordel for aggressive anarkister og manipulerende venstrefløjsorienterede.

Men ved læsningen af Gertrud Galsters bog konstaterede jeg, at jeg alligevel ikke er garvet nok, for jeg blev chockeret over hendes talrige beretninger som f.eks. om Solvognens happening i radiohuset og Rebild Bakker, ulovligheder og uhumskheder i Christiania, svindel (afsløret af statsrevisorerne) med Mentalhygiejnisk Forenings milliontilskud fra staten, den kristne (!) Johannesskoles brug af pornografisk materiale, hærværk mod Frihedsstøtten, børn, der lokkes til at flytte hjemmefra, anderledes tænkende, der svines til med lodrette løgne, - - for blot at nævne nogle få eksempler på de mange uhyggelige, men spændende ting, Gertrud Galster fortæller om.

Hendes indsats på området, som begyndte for knap 25 år siden, har været imponerende. I 1973 oprettede hun det såkaldte Artikel 16-Udvalg (navngivet efter den internationale menneskerettighedskonventions artikel 16 om familien som samfundets naturlige og fundamentale enhedsgruppe) og stiftede en græsrodsbevægelse betegnet 20. November Nævnet til beskyttelse af barnets rettigheder i henhold til FN's erklæring af 20. november 1959; i 1974 kom en ny græsrodsbevægelse: Familieværnet, efterfulgt af Familieværnets Telefonavis i 1975; i 1976 oprettede hun L.I.B.E.R. (Landeværn Imod Børns EnsRetning); og i 1977 startede hun udgivelsen af AKTION, et tidsskrift vendt imod kommunistisk samfundsnedbrydning.

Til alle disse tiltag kommer en utrættelig aktivitet for at bringe budskabet ud: Udstrakt foredragsvirksomhed udover det ganske land - naturligvis uden noget honorar - uddeling af materiale ved talrige møder, deltagelse i bestyrelsesarbejde, tilrettelæggelse af biblioteksudstillinger, distribution alle mulige steder af løbesedler om Familieværnets Telefonavis, som hun drev i ti år, er blot nogle få udvalgte eksempler på noget af det, hun kastede sig ud i.

Dette har naturligvis kostet i form af bagvaskelse, ukvemsord, trusler og overgreb som f.eks. da man korporligt hindrede hende adgang til en offentlig tilgængelig foretelse, eller da fjendtlige kræfter tog billeder af hendes bopæl og offentliggjorde dem i det anarkistiske ugeblad "København" med de fornødne adresseoplysninger - "hvis nogen skulle få lyst" som der stod i Christianias blad, "Ordkløveren"! Det blev ikke direkte sagt til hvad, men tyveri af bil eller båd, eller ildebrand i et varelager var noget af det, flere af hendes medkombattanter blev udsat for.

Gertrud Galster bukkede imidlertid ikke under for intimideringen og belastningen, men kæmpede ufortrødent videre for et bedre samfund med en enestående energi og entusiasme, der lyser ud af hendes fængslende bog.

Sammenfattende er den skrevet af et følelsesmæssigt og aktivitetsmæssigt dybt engageret menneske, og handler om noget, der angår os alle, og ikke mindst vore børn og børnebørn, nemlig vort samfund og den udvikling, det skal tage - mod ordnede og fredelige forhold, præget af menneskelig varme og etiske værdier, eller mod anarkistiske og kaotiske tilstande, hvor individet knuses, hvor sagligheden fortrænges, og hvor ulovligheder, narko, porno og den stærkeres ret står i højsædet.

Måtte danskere i tusindvis læse denne bog.

Poul Boeg

INDLEDNING.

Nu på mine gamle dage spørger jeg mig selv: hvordan gik det til, at jeg - tit muttersalene - kastede mig ud i forskellige krævende aktioner, men - medfødte egenskaber, som skimtes i barndommen, fortsætter jo hos det voksne individ. Som lille pige blev jeg i den grad revet med af det sagte eller skrevne ord, at jeg ikke kunne læse en bog, uden at tårerne steg mig i øjnene, for så at sige ingenting, noget jeg døjer med den dag i dag. Dertil kom, at jeg besad en usædvanlig fysisk styrke. Min yndlingsbeskæftigelse i frikvartererne - både i under- og mellemskole - bestod i at prøve kræfter med drengene i slagsmål, mens skolebørnene slog kredse om os og heppede. Jeg nød de vilde sneboldkampe, hvor skolegården var to kæmpende hære, men hvis vor fløj tog flugten, blev jeg stående som den sidste på slagmarken og blev grundigt vasket i sne. Hellere det end at vige.....

Som i skolegården, så og siden. Jeg blev stående og fik klø.

Da jeg ikke havde begreb om samfundets indretning og kom fra et fuldkommen upolitisk hjem, havde jeg ikke ringeste anelse om, hvad jeg gik ind til i 1971, eller hvem "fjenden" var. Det opdagede jeg først efterhånden. En vis første skoling i psykologisk krigsførelse fik jeg egentlig på venstrefløjen, uden at forstå, hvad der var højre og venstre. Det var hos formanden for Landsforeningen mod Hash og Narkotikamisbrug, Gerda Vinding. Siden studerede jeg diverse røde håndbøger m.m. og iagttog græs-røddernes kampmetoder, men også på borgerfløjen lærte jeg noget, ikke mindst ved oberstløjtnant Harders udmærkede foredrag om psykologisk krig, baseret på den schweiziske stats skrift, "Den anden Form for Krig".

Både i materiel- og psykologisk krig er der mange forskellige våben og kampmetoder, og morallove er ikke helt de samme som i fredstid.

Nogle læsere vil derfor nok være forargede over visse af mine fremgangsmåder og mene, at "pæne borgere" ikke gør "sådan noget". Men er det pænere at tie og samtykke? Og hvor var det nydelige borgerskab og kirkefolk, mens den marxistiske 5.-kolonne var i fuld sving med åndelig voldtægt på deres børn i revolutionens tjeneste?

For at få forbindelse med andre aktive noterede jeg mig læserbrevskribenter i landets aviser og kontaktede dem med en af mine mange pjecer om netop det emne, der optog den pågældende, ligesom jeg rejste rundt i landet og stemte dørklokker hos dem. Således oparbejdede jeg et samarbejde med mange, private eller grupper, spredt rundt i Danmark, idet jeg altid søgte en brugbar fællesnævner og lod uvæsentlige divergenser ligge.

At jeg var kvinde havde iøvrigt den fordel, at mænd gerne overså mig som ligegyldig i den tro, at en mand eller en organisation eller et politisk parti måtte være den egentlige ophavsmand til dit og dat. Denne krig, der for mit vedkommende stod på i 14 år, kostede mig megen tid, mange penge og dybe sår.

Desværre fik jeg ret i anelser, advarsler og forudsigelser. De sidder der jo alle endnu - de gamle 5.-kolonnefolk! Hvorfor så undre sig over kriminalitets-eksplosionen, narko-vanviddet og skolebørnenes fordummelse.....

Gertrud Galster.

TRE BESØG PÅ CHRISTIANIA

(Et udpluk af mange)

Da Bådsmadsstrædes Kaserne på Christianshavn rømmedes af militæret, blev det 33 ha store område (voldene medregnet) beslaglagt af en lille gruppe anarkister, bl.a. journalist Jacob Ludvigsen* og Hans Thorup Løvetand* (26.9.1971). De udråbte stedet til "Fristad", uafhængigt af moderlandet. Der kunne måske være kommet positive ting ud af det, hvis ikke beboerne gik ind for hashrygning (Jacob Ludvigsen uddelte gratis hash på Strøget!), og med hash i kroppen nedsættes tænkeevne og energi, og alle normer og skel flyder ud. Regeringen støttede imidlertid foretagendet under dække af "Socialt eksperiment", og da højesteret i 1976 efter årelangt retsopgør afsagde dom om, at Christiania-boerne ikke havde ret til det fra forsvarsministeret erobrede område, blev dommen i realiteten strøget af regeringen Anker Jørgensen.

MIT FØRSTE BESØG

Lørdag den 27. november 1971 gik jeg sammen med min guidekollega, Helle, ud for at se nøjere på det få måneder gamle Christiania. Vi kunne begge italiensk og ville - om nødvendigt - fingere nysgerrig socialt-interesseret turist med tolk.

Daværende indgang fra Bådsmadsstræde lå nær hovedbygningen, kaldet "Fredens Ark". Et stykke inde stod en bil, på tværs af kørebanen, omgivet af ophidsede mennesker, der skreg: "Biler har sgu da ikke noget at gøre i Christiania! Ud med dig, dit svin! Ud!!!" En mand stod med ryggen klistret mod bilen, mens manden ved rattet havde mikrofon i hånden. Civilklædt politi!. De havde dristet sig herind og måtte tilkalde assistance. Betjenten søgte at ræsonnere med Christianiaboerne,

men forgæves. De bare råbte op: ja, selvfølgelig røg de hash, det var fandeme en privatsag, og naturligvis solgte kammerater til hinanden, ikk'? Og det var skide ligegyldigt! De indtog en truende holdning mod de to, foreslog at løfte politibilen væk eller skære dækkene itu, eller hvad med at slå de to betjente ned...? Ingen tvivl om, at politifolkene følte jorden brænde under sig i den ophidsede skare, og da en politibil kom til undsætning, forsvandt begge køretøjer sporenstrengs.

Christianiaboerne afblæste omgående det møde, de havde proklameret, og der faldt ro over området.

Vi kikkede nøjere på "Fredens Ark", bageriet, kantinen, barakkerne, bunkers i volden o.s.v. (se læserbrev i Amagerbladet 10. dec. 1971).

FARVERIGT.

Det havde altid været kotume, at turistbusser på bytur kørte ad Voldgaden på Christianshavn, forbi alderdomshjem og børnehaver til Bodenholfs Plads, så turisterne kunne nå at høre om Christianshavn og se livet langs kanalen, men den 31. maj 1973 skete der noget...

Fra min plads på guidesædet så jeg "Fredens Ark" foran mig. En mand stod oppe i en vinduesniche på anden eller tredje sal, og da bussen var ud for bygningen, lød der et smæld, og maling flød ned over tag og vinduer.

Det viste sig siden, at ialt fem busser var blevet tilsvinet. Jeg var åbenbart den eneste, der havde set manden og hvilket vindue, han stod i. Samme dag gik jeg op i "Fredens Ark" for at lokalisere værelset og notere eventuelt navn på døren, idet vognmændene havde indgivet politianmeldelse. Jeg blev snart efter bedt om at kikke på en anholdt i en celle med eenvejsrude, men desværre har jeg altid været håbløs til at mærke mig folks udseende, og selv om jeg, for mit indre øje, så ham stå deroppe i det åbne vindue med sit store hår, så blev jeg dog usikker ved tanken om mit ansvar og måtte nøjes med et: jeg synes, det ligner, - men der blev næppe nogen tiltale ud af det.

Men sagen var ikke forbi hermed. Det konservative folketingsmed-

lem, Ulla Worm, stillede den 6. juni 1973 spørgsmål til justitsminister K. Axel Nielsen om, hvad han ville gøre ved hærværk imod turistbusser ved Christiania samt angreb af lignende art på politiet. (De var i Fredensgade blevet overhældt med maling). Ministeren gav udtryk for magtesløshed, men man skulle "tage spørgsmålet op til grundig overvejelse". Så faldt SF'eren, Poul Dam, ind og spurgte justitsministeren, hvad turistbusserne skulle i Prinsessegade, for hvis de kom for at vise Christiania frem, var det vel et spørgsmål, om hærværket ikke var delvist selvforskyldt. Ministeren, som ikke kendte noget til byture, svarede, at det vidste han ikke, men "skulle de være derude for netop at stifte bekendtskab med det, der foregår i Christiania, så er de i mine øjne ikke ganske sagesløse". Dermed var den potte ude! Jeg skrev to gange til ministeren for at få præciseret, hvori vor manglende sagesløshed bestod, men fik kun et "Goddag mand. Økseskaft" til svar.

Hvad vognmændene angik, holdt de sig selvsagt væk fra Bådsmændsstræde herefterdags, og dermed havde Christiania med ministerens sanktion - faktisk udvidet deres territorium med den offentlige gade udenfor.

DAME!

1976 angreb Christianias avis, "Ordkløveren", Art. 16-Udvalget* og mig, og da Jyllands-Posten ved journalist Jens J. Bech citerede stykket (20.3.76), nåede det også til min kundskab. De skrev: "...kællingen med det fremstående gebis, Gertrud Galster ..." (Jeg kikkede mig i spejlet. Forvekslede de mig med nogen anden? "...Damen er en af de mest højt-råbende parasitter i Danmark, en skændsel af sin art - hun holder til på Cottagevej 11 i Hellerup, hvis nogen skulle få lyst." (Jeg spørger mig selv: til hvad???)

"Ordkløveren" var redigeret af Kjeld Nielsen Løvetand*, som boede i en fløj af "Mælkebøtten" (det gamle militærlaboratorium). Sammen med en ung bekendt tog jeg ud til Christiania i mit almindelige hjemmetøj, der passede udmærket ind i miljøet derude. Vi masede ind i Løvetands hybel.

"Daw", sagde jeg, "jeg ville bare have et eksemplar af "Ordkløveren"... et nummer i februar eller marts, tror jeg. Det handlede om Art. 16-Udvalget..." Jo, Kjeld ledte i stablerne omkring skrivebordet, mens vi udvekslede almindelig hyggesnak i al venlighed...

"Jo, jeg syntes bare, jeg ville se bladet", fortsatte jeg, "når du nu sådan angriber mig så groft.. Du kalder mig.. "damen"!!!!

Kjeld Løvetand standsede op og gloede målløs på mig. (Mine tænder sad som de altid havde gjort!)

"Hvad? Er det dig???" udbrød han forbløffet.

Åbenbart svarede jeg ikke til hans forestillinger om en "hattedame" fra Hellerup.

LO - HASH

LO-skolen på Gml.Hellebækvej i Helsingør holdt weekendseminar om narkotika i juli 1972. Med kendskab til de personer, der stod bag, var linjen klar: den sædvanlige hashliberale laden-stå-til, hvor bl.a. Peter Schiøler* (se artiklen om Landsforeningen mod Narkotika her i bogen) skulle optræde. Han startede aftenen før i radioen og fortsatte i TV, hvor han ignorerede hashvirkningerne og ensidigt gav forældrene skylden.

Vel vidende, at det var så at sige umuligt at få andre meninger frem ved debatmøder, arrangerede jeg min egen lille aktion: jeg fandt en del turistbrochurer frem fra Helsingør, Gilleleje og Skåne og stillede mig ved indkørslen til LO-ejendommen. Alle biler, der i kø langsomt gled ind mod skolen, troede selvsagt, at jeg udgjorde den første velkomst og tog beredvilligt imod de fremrakte brochurer gennem bilvinduet.

Først bagefter opdagede de, at de også havde modtaget en fotokopi af min kronik om Peter Schiøler (Vestkysten 6. juni 1972).

Som ventet vakte min fremgangsmåde og kronik harme inde på seminariet. En journalist fra RB meddelte omverdenen, at jeg var "repræsentant for Landsforeningen mod Hash og Narkotikamisbrug". Om det

skete for at genere mig og/eller foreningen er uklart. Det fremgik desuden af pressen, at præsten ved Farum Kirke var blevet så forarget over sammenblandingen af turist- og antinarko- propaganda, at han havde henvendt sig til turistbureauerne i Helsingør og Gilleleje, som efter hans udsagn tog afstand fra mine metoder....

Men når man ikke kunne komme igennem på anden måde, så var ballade omkring sagen eneste levned mulighed. Det kunne man ikke forlange, at udenforstående skulle begribe.

KOFOEDS SKOLE

Kofoeds Skole blev grundlagt 1928 af kordegn Kofoed fra Christianskirken, Chr.havn. Den har hjulpet mange mennesker på ret køl, idet man på skolen fik oparbejdet individets selvrespekt og medansvar for sit eget liv, men de oprindelige ideer var efterhånden druknet i velfærdsstatens almindelige børnehavementalitet. Min påbegyndte kamp mod narko førte tidligt til nærmere bekendtskab med Kofoeds Skole, der dengang lå i Prinsessegade med J. Lange Jacobsen som forstander. Ekspeditionssekretær B. Ølgaard på Københavns Kommunes 4. socialkontor på Amager havde i 1971 søgt at nægte stadige, hæmningsløse bidrag til evigt tilbagevendende sociale tilfælde, idet man simpelthen ikke kunne blive ved. Kassen var ved at være tom. Men forgæves! Han blev sat i rette af Kofoeds Skole med loven i hånd og tog siden sin afsked og flyttede til Jylland, hvor man nok satte mere pris på en mand af hans støbning.

Narkofjenden Lise Tønsberg og jeg besøgte skolen og undrede os først over manglende omsorg for en ældre, døddrukken mand, som man slæbte hen over gulvet som en sæk og lod ligge på ryggen uden opsyn med risiko for, at han kunne kvæles i sit eget opkast. En pige, der gjorde det ud for en slags lægesekretær, tog imod kunder i synligt og hørligt påvirket tilstand. Et opslag fortalte, at de der rige mennesker (som skolen fik støtte fra!!!) var nogle kapitalistsvin! Dette var ganske i tråd med skolens blad, hvis slibrige og frastødende tegninger og digte ikke hørte til de opbyggelige toner, man kendte fra kordegn Kofoeds tid. Fra an-

Denne "opbyggelige" tegning og andre af samme art samt diverse slibrige historier i Kofoeds Skoles blad var næppe i kordegn Kofoeds ånd, men godtoges af forstander, socialrådgiver Lange Jacobsen.

den side vidste vi desuden, at en læge på skolen uden videre havde udleveret et helt glas piller til en stofmisbruger, der var stukket af fra et statshospital, og lod ham sejle sin egen sø.

Vi måtte kort og godt erkende, at skolen havde skiftet linje. Forstander Lange Jacobsen var socialrådgiver fra samme årgang som Eva Gredal og åbenbart af samme marxistiske observans. (Han var opstillet til bestyrelsesvalg i Landsforeningen for Mentalhygiejne* 1972.)

Jeg gik til angreb på Kofoeds Skole, hvad jeg ikke var ene om, idet det lokalvalgte socialdemokratiske byrådsmedlem, Jette Bergenholz, ikke lagde skjul på, at skolen var flippet helt ud, og gik imod den i byrådet både ideologisk og økonomisk. Men dette synspunkt svarede ikke til ideerne i det øverste partiapparat og var vel medvirkende til, at hun røg meget, meget langt ned på partiets kandidatliste ved næste kommunevalg. Apropos økonomien mente borgmester Urban Hansen, at en flytning af Kofoeds Skole til bedre forhold kunne klares for 17 millioner, men Eva Gredal fik sit projekt til 31 millioner igennem.

Når en institution har nydt godt ry, er det svært at overbevise folk om, at det ikke fortsat forholder sig sådan. Avisdebatten bølgede frem og tilbage. Lise Tønsberg og jeg viderebragte vore indtryk bl.a. til pastor emeritus Hjerl Hansen, som havde været præst i mit barndoms sogn. (Jeg kendte ham ikke dengang, idet far havde meldt os ud af folkekirken). Hjerl Hansen var naturligvis skeptisk og kunne ikke tro, at det forholdt sig så galt med skolen. Jeg hørte siden, at han ved selvsyn havde villet gøre sine iagttagelser, hvad jeg fandt uhyre reelt, for i den standende strid kunne man ikke stole på nogen eller noget. Man burde om muligt selv kontrollere enhver oplysning.

Lange Jacobsen må have følt det ubehageligt, at man kritiserede hans skole og tilmed ved besøg søgte at kikke ham efter i kortene, men det klarede han ved at indvie Hjerl Hansen i sin viden - i al fortrolighed under fire øjne: Gertrud Galster var sindssyg!

Kan man ikke finde brugbare argumenter, må man åbenbart gribe til sådanne påstande - ikke ukendt i marxismens psykologiske krigsførelse. Men forstanderen havde ikke regnet med, at Hjerl Hansens skepsis også

gjaldt hans oplysninger. Hjerl Hansen opsøgte sit gamle sognebarn, Lise Tønsberg, som han kendte bedre end den ugudelige Gertrud Galster, og fortalte om besøget på Kofoeds Skole, og dér forstod han til fulde, at Lange Jacobsen havde villet binde ham en bagvaskelse på ærmet. Han sendte mig Lange Jacobsens ord skriftligt, sort på hvidt, som han havde hørt dem ude i Prinsessegade. Med dette vidnesbyrd i hånden kunne jeg ved et barsk, åbent læserbrev til Lange Jacobsen i Amagerbladet bede ham fremover tage sig i agt for overtrædelser af visse lovparagraffer om injurier og bagtalelser.

Dermed hørte jeg ikke mere fra ham.

HÆRVÆRK PÅ FRIHEDSSTØTTEN.

På årsdagen for folkeafstemningen om indtrædelse i EF, d.v.s. den 2. oktober 1973 blev Frihedstøtten udsat for hærværk.

En mand ved navn Tage Lau*, Studiestræde 25 A, Kbh. K, havde i dagens anledning anmeldt en demonstrationsmarch fra Christiania til Frihedstøtten. Den bestod udelukkende af børn i 10-14 års alderen, ikke mindst fra Børnemagt* i Christiania, under navn af "Børnefronten". De var forsynet med malerbøtter og pensler. Bagefter kunne man se deres rute gennem byen, men målet var først og fremmest monumentet for stavnsbåndets ophævelse. Marmorreliefferne af Weidenhaupt og Wiedewelt blev sølet til med malede slagord. Farven trænger ind i marmor og kan ikke uden videre renses bort, så hærværket var gennemgribende. Tage Lau forsikrede, at det var sket uden hans vilje og samtykke: børnene var gået amok, og han havde ikke kunnet styre dem! Da de var under den kriminelle lavalder, var der intet at stille op.

Ganske snedigt udtænkt! men jeg kunne ikke tro, at arrangøren kunne være fritaget for ansvar. Når man havde maling med hjemmefra, så var det da forud planlagt. Så kunne man jo på samme måde tilrettelægge et angreb på skattemyndigheden eller på Folketinget og lade børnene tage benzin og tændstikker med.

Jeg fik en bekendt til at indgive en politianmeldelse om hærværket,

hvilket forårsagede, at en politimand ringede vedkommende op og så mindeligt bad hende trække anmeldelsen tilbage. Da hun nægtede det, gik sagen videre til politimesteren, som heller ikke ville gøre noget, og endelig til statsadvokaten, som meddelte, at sagen var "uopklaret", og dermed blev den henlagt.

Da monumentet sorterede under kommunen, kom sagen op i byrådet, men de snakkede bare frem og tilbage, indtil en eller anden mente, at man jo også havde savet hovedet af Den lille Havfrue uden, at det havde ført til rettergang eller lignende, og dermed var den potte ude. (Der var ellers katten til forskel på de to hærværker, for ingen vidste, hvem der havde henrettet havfruen, men arrangøren af "Børnefront"s demonstration havde både navn og adresse.)

BØRNEVÆRN?

Den 23. november 1973 fortalte Amagerbladet, at to 14-15-årige piger var gået hjemmefra, og da forældrene samme aften opsøgte dem på Christiania, hindrede Børnemagt* dem i at få deres børn tilbage. På baggrund af denne historie anmeldte jeg Børnemagt for ulovlig tilbageholdelse i strid med forældremyndigheden. Det omtalte Amagerbladet i en notits den 21. december, hvorefter forældrene kontaktede mig og besøgte mig lillejuleaften. En af pigerne var kommet hjem igen, men den anden opholdt sig stadig på Christiania. Historien lød således:

Pigen, vi kan kalde hende Marie, var blevet fristet til at snuppe nogle småpenge i tallerkenrækken, som forældrene normalt købte bolcher for til en bridgeaften. Faderen stak hende en lussing, hvorpå hun sammen med en veninde tog til Christiania. Her bør fortælles, at Marie kom fra et solidt håndværkerhjem, som man ikke på noget tidspunkt, hverken før eller siden, kunne sætte en plet på fra myndighedernes side, ligesom pigen heller ikke havde noget at skjule. Hun røg ikke - som så mange skolebørn dengang - hash, ja endda ikke cigaretter, men hun var i **puberteten**, sådan som vi alle har været det, og hele historien var så banal, at den kunne være opstået hvor som helst og løst på enkleste måde, hvis ikke myndighederne havde blandet sig - til skade for alle.

Da forældrene samme dags aften gik til politiet for at få følgeskab til Christiania, blev de afvist: eftersom børneværnet nægtede at gå med, måtte politiet ifølge reglerne ikke rykke ud! Da forældrene nåede ud til Christianias Multimediehus*, parlamenterede de i flere timer med Børnemagt og lederen af huset, men fik ikke datteren med sig. Dybt bekymrede henvendte de sig dagen efter til socialminister Eva Gredal*, men forgæves.

Nu var de så blevet tilsagt til at møde i børneværnet i deres kommune 4. januar.

Jeg forklarede dem, hvordan det forholdt sig med Københavns Børneværn, under hvis auspicer også børnene i Multimediehuset stod, skønt der herskede så snuskede og uanstændige forhold, at myndighederne aldrig nogen sinde ville have godtaget det hos en privat familie! Jeg fortalte dem, hvordan den politiske organisation BRIS* havde folk i børneværnet, og hvad dette betød.

Nu skulle forældrene stille i børneværnet, skønt ikke de, men børneværnet bar skylden for den tåbelige vending, den banale pubertetssag havde taget. Var børneværnet gået med første dag, kunne det hele være afviklet som den lige gyldige historie, det var. Nu blev det "en sag".

Forældrene ville have mig med som bisidder til mødet i børneværnet. Jeg gjorde dem opmærksom på min manglende diplomatiske evne og min vrede mod myndighedernes uretmæssige overgreb mod familier, men de kendte ingen anden, og jeg vidste besked med ting, der var nye for dem.

Vi mødtes i rådhusets forhal. Dér kom så Carsten Stæhr Nielsen*, Tine Brylids* højre hånd og medlem af BRIS, hen til dem, klædt i en ussel vinterfrakke (for at passe ind i Christianiamiljø?): han havde talt med Marie, men Marie var ikke "motiveret" til at vende hjem...

Det blev vor tur på børneværnets kontor. Dér sad en række mennesker omkring et ovalt bord. Marie var et nummer i en protokol, som skulle ordnes, før man gik hjem til middagen. Formanden hilste på for-

FORSORG

I spindeløvet.

Frit efter Th. Kittelsen.

Man kan ikke forlange, at mindreårige børn skal kunne overskue følgerne, når de i pubertetsvrede mod forældre, skole etc. styrter sig i armene på "hjælpere" i socialforvaltningen, hvor de let bliver et kærdokument ledebød for socialsektoren og en "sag", som kan påvirke resten af deres liv f.eks. ved at "oplysninger" (rigtige eller misforståede) kan blive liggende som en skjult trussel mod dem senere hen.

ældrene over bordet og vendte sig mod mig. Hvem jeg var? Tja, hvem er De? svarede jeg og forlangte navngivelse bordet rundt. Det gav tilsyneladende et hip i Stæhr Nielsen ved bordenden, da jeg som hans side-mand afslørede min identitet. Forældrene fortalte deres historie, og Stæhr Nielsen forklarede som repræsentant for Københavns Børneværn, at Marie ikke var "motiveret". Det korte og det lange blev, at formanden tilbød forældrene, at Marie kunne blive på Christiania. De troede ikke deres egne øren: Hva' beha'r, er det et TILBUD?? Fra B Ø R N E V Æ R N E T? Nej, Marie skal ikke være på Christiania. Hun behøver ikke være hjemme hos os, hvis hun ikke vil, men hun skal bo et ordentligt sted og passe sin skole.

På dette tidspunkt var det vist, at jeg gik amok. Jeg spurgte forsamlingen, om de overhovedet vidste besked med, hvem denne Stæhr Nielsen var, og om de kendte BRIS og BRIS's formål og forholdene i Christiania, og jeg uddelte brochurer til hvert enkelt medlem af børneværnet.

Det viste sig siden, at det kommunale børneværn på Amager var blevet vældigt i tvivl om det rigtige i at "tilbyde" et barn ophold på Christiania, for de skrev til højere instanser i socialektoren for at få råd og vejledning, men alle vaskede deres hænder og overlod til nævnte børneværn selv at afgøre sagen.

Marie blev da flyttet til en adresse et par gader væk fra Christiania, idet hendes forældre dog ikke fik nærmere at vide om forholdene dér, skønt de havde forældremyndigheden. Dog kunne de i TV, der interviewede pigen, høre hende juble over de mange penge, hun fik af myndighederne (hvilket kunne opmuntre andre pubertetsbørn til at følge BRIS's opfordring til at løbe hjemmefra). Da forældrene insisterede på, at Marie ikke skulle tilbringe sin tid på Christiania, men passe sin skole, blev hun flyttet til et hus på Blegdamsvej. Stadig fik forældrene ikke oplysning om forholdene. Men jeg fandt frem til huset. Det var usselt og saneringsmodent (nu nedrevet!) og ejedes af DKP. Her fik Marie stjålet et eller andet, et ur eller et smykke, og kunne vel derfor være enig med forældrenes opfattelse, at det ikke var et sted for hende, så hun fik af myndighederne anvist en eetværelses lejlighed med thekøkken i

Ryesgade.

Marie og hendes forældre kom vistnok siden hen efter overstået puberteten på talefod med hinanden, men nogle barrierer blev naturligvis siddende.

Denne sag var blot en af mange mere eller mindre analoge sager.

KRONE FOR POSTEN

Et års tid før postvæsenet skulle fejre sit 350 års jubilæum (1974), udskrev etaten en konkurrence om et nyt bomærke, hvor man ønskede posthornet bibevaret, underforstået: kronen kan vi smide ud. Generaldirektør Gunner Pedersens begrundelse var bl.a., at ingen forstod, hvad det hidtidige mærke forestillede. Det var gammeldags og støvet og stilforvirret, og det var blevet svært at fremstille det, åbenbart især den detalje, der udgjorde kongekronen! Underligt - når al teknik ellers går fremad!

Førstepræmien var på 40.000 kr. - trods statens dårlige økonomi! (og økonomien ville næppe blive bedre, når alle mærker skulle udskiftes på blanketter, skilte, biler etc.). Alle kunne deltage i konkurrencen, hvad enten de kunne tegne eller ej. Derfor begyndte jeg at kradse forslag ned, gentagelse på gentagelse af 4 - 5 variationer, hver i sin kuvert, forskellige i størrelse, form og farve. En ung slægtning hjalp til, og vi fik bidraget med 3 - 400 stk., der alle gik ind for kongekrone. Det var en billig fornøjelse: Frimærker krævedes ikke, da de skulle til postvæsenet. Desuden lavede jeg småsædler med en snes forskellige protestslagord mod konkurrencen og kronens afskaffelse, som jeg lagde i postkasser, på posthuse, i supermarkeder, banker og andetsteds.

Postvæsenet kunne siden meddele, at der havde været en ualmindelig stor interesse for sagen med nogle tusinde forslag. Men kronen blev bevaret! I den omgang....

Et enkelt nyt skilt uden krone hang så vidt jeg husker en tid på Nørrebrogade i 1975. Prøveskiltning, sagde man.

Men ordet "kongelig" fik postvæsenet delvis lempet ud, og Kongens Lyngby degraderedes til 2800 Lyngby. Henrik Stangerup gjorde opmærksom på, at man var i gang med at smide kongesymbolet ud af DSB's mærke, og da finansminister Knud Heinesen i 1978 blev spurgt i Folketinget, hvor kronen var blevet af på forslaget til ny 10-krone, svarede han, at den var fjernet af hensyn til de blinde - for at de kunne skelne den fra enkronen og femkronen. (Apropos denne antiroyalistiske strømning bør nævnes, at da dronningen på sin fødselsdag ville sige et par ord til skaren på slotspladsen, så svigtede mikrofonen helt. Det kan have været teknisk uheld, men jeg stod tæt ved og opfattede det nærmest som sabotage).

Postvæsenet udviklede sig op gennem 70'erne til en etat med mange kineserier: breve, aviser og pakker blev forsinkede med alverdens begrundelser: så var der sygdom på sorteringskontoret, eller et sprinkleranlæg var pludseligt gået i gang, eller der var trusler om anbragte bomber etc.

På baggrund af disse forhold måtte det virke bekymrende, at "no-gen" fik den idé, at postbudene skulle "registrere alle ydre tegn på ændringer i beboernes normale adfærdsmønstre", et forsøg, der blev sat i gang på Fyn 1979. Var det big-brothers hjælpsomme overvågning?

DEN ANDEN VEJ

Hvornår det var, husker jeg ikke længere, men det må have været midt i 70'erne. Jeg havde været på Skånetur med italienske turister og skulle hjem over Limhamn. Der var kun et par biler ved færgen. Fra min høje plads i bussen kunne jeg se lige ned i privatbilen ved siden af: der var noget galt fat. Alle fem syntes påvirkede. Chaufføren dog mindst. Det virkede som narko. Kør bare om bord, sagde jeg til min buschauffør og skyndte mig ind på toldkontoret. Tolderen sad mageligt tilbage med begge ben på bordet. "Har du set på den der bil?" spurgte jeg, "Hvorfor det?" "Det virker som narko", sagde jeg. "Det plejer at gå den anden vej", svarede han. "Du kan da i hvert fald ringe til Dragør!" sagde jeg og skyndte mig om bord på færgen.

De fem fra personbilen kom op fra bildækket og lige forbi mig. Der var ingen tvivl. De satte sig ved et bord, og chaufføren stillede sig i madkøen. De tre piger var vel 15-16 år, og alene derfor burde nogen af ren medmenneskelighed have taget affære. Vidste deres forældre mon noget om dette her? Færgen havde ikke lagt ud endnu, da en matros kom op i cafeteriet og så sig søgende omkring. Instinktivt var jeg klar over efter hvem. Rigtigt, han stiledede direkte mod dem og bad dem gå ned til deres bil.

Min nysgerrighed førte mig hen til agterdækket, hvorfra jeg kunne se ned på bildækket. En politibil havde stillet sig på tværs af broklappen, så ingen kunne køre ud. En efter en blev de lukket ind i en kahyt og formodentlig visiteret. En af dem blev kostet ud i politibilen. Mere ved jeg ikke. Rimeligvis checkede man kørekort og identitet, men manden i politibilen fik lov at gå om bord igen, og efter 20-25 minutters forsinkelse sejlede færgen med alle om bord. Pigebørnene var så bedøvede, at den ene tabte hovedet ned i tallerkenen med frikadeller.... "De har revolvere", mente mine italienere. "Nej, det er hashpunge", sagde jeg. (Man bærer jo ikke våben åbenlyst!).

I Dragør kørte vi fra borde uden at standse ved tolden, så jeg kunne ikke meddele dem min mistanke. Jeg bragte mine turister til hotellet og tog hjem. Der var således gået et par timer, inden jeg kunne ringe til politiets uropatrolje, med hvem jeg dengang havde god kontakt. "Har I hørt noget fra Limhamn eller Dragør?" spurgte jeg. "Nej.... men vi har ikke tid lige nu. Vi har lige fået en svensk bil herind..." Det var det bilnummer, jeg havde noteret !!! Men det var lidt af en tilfældighed, at de endte hos politiet: Politibilen var kommet til at køre ved siden af dem over Knippelsbro og havde set, at pigerne på det tidspunkt var faldet ned på gulvet. De havde standset bilen og fundet - narko og våben!

Havde de været på Christiania i mellemtiden og handlet?

"Narko plejer at gå den anden vej", sagde toldereren i Limhamn.

LANDSFORENINGEN MOD NARKOTIKA OG KUPPET I MENTALHYGIEJNEN*

Da jeg i begyndelsen af 1971 tog kampen op mod narkotika, vidste jeg sandt at sige intet, absolut intet om politik, end ikke hvem der regerede landet som statsminister! Kun at kongen hed Frederik den 9. Jeg havde altså meget at lære, men havde den fordel, at jeg ikke på forhånd havde forsvoret mig til noget parti eller klistrede fast i nogen opfattelse.

Jeg fik hurtigt kontakt med Lise Tønsberg, som samlede underskrifter ind for forhøjet strafferamme for narkotika, herunder hash, idet den var lavere her end i så mange andre lande og derfor kunne virke tiltrækkende på narkohandlere. (Justitsminister Knud Thestrup var imod forhøjet strafferamme, den næste justitsminister, K. Axel Nielsen, var positivt indstillet, den næste igen, Karl Hjortnæs, fik sagen taget af bordet, den næste igen, Nathalie Lind, var velvilligt stemt og endelig under justitsminister Orla Møller forhøjedes strafferammen for narko-forbrydelser til 10 år, dog for hash kun 6 år, efter at Lise Tønsberg havde henvendt sig direkte til Nordisk Råd, hvor de andre nordiske lande bakkede sagen op.)

Lise Tønsberg var rystet over min politiske ukyndighed. Vi gik begge to ind i Landsforeningen til Bekæmpelse af Hash og Narkotikamisbrug, der netop da blev oprettet under ledelse af Gerda Vinding, gift med professor Martin Ottesen, ansat ved Carlsberg Laboratoriet. Hun lagde ikke skjul på, at hun hørte til venstrefløj, men hvad kom det mig ved, når vi bare skulle bekæmpe narkotika. Det var jo ikke et politisk spørgsmål.....troede jeg.

Gerda Vinding vidste ikke bare god besked med mangt og meget og belærte os om de forskellige narkotikas virkninger etc. ifølge lægeskrifter fra ind- og udland, men forstod også at organisere og sætte en kvinde-gruppe (hovedsageligt mødre til narkoramte børn og unge) i gang med at skrive læserbreve og efterhånden artikler og kronikker. En væsentlig del af vort arbejde bestod naturligvis i at videregive oplysninger om

narkotikaens svøbe bl.a. ved udbredelse af foreningens pjecer og ved henvendelse til skoler. Jeg besøgte selv flere skoler i København, hvor ikke mindst Metropolitanskolens rektor forfærdede mig. Gerda Vindings søn havde gået i gymnasiet dér, og en af hans kammerater var faldet for hash som så mange andre på den tid, hvor psykiater Gert Jørgensen brugte LSD som behandling, mens flere af hans kolleger indtog en positiv eller valen holdning til hash. Fra at være en stille, lidt genert fyr, havde han fået mod på dit og dat og turde optræde for de andre med sin guitar, men lektiemæssigt blev han mere og mere tåget og gik til sidst ud af skolen. Gerda Vinding havde forsøgt at hjælpe ham, men forgæves. Han brændte sig selv ihjel med benzin. Da jeg nu besøgte rektor på Metropolitanskolen, hævdede han først - som næsten alle skoleledere gjorde det - at der ikke fandtes noget narkoproblem på hans skole. Jeg var skeptisk uden at røbe det, men kom ind på nævnte drengs tragedie. Ja, sagde rektor, jeg husker godt den klasse. Jeg havde dem selv i matematik, og flere var så medtagne ved eksamen, at de klamrede sig til tavlen. Da den unge mand brændte sig ihjel, kaldte jeg hele skolen sammen og fortalte om den uhyggelige hændelse. Det gjorde så stærkt et indtryk, at der nu ingen problemer er. Det var da godt, mente jeg. Ja....sagde han tøvende...der er nok nogle, der ryger hash....og måske nogle få stykker, der beskæftiger sig med andre stoffer..., men jeg ved ingenting, så der er ingen problemer!

Nej, strudsen med hovedet i sandet ser ingen problemer! Hvad angik det rektor, om en portion elever ville gå til bunds og nogle blive ramt af ulykke? Bare ikke skolen fik noget dårligt ry!

Jeg kom ind i bestyrelsen for Landsforeningen mod narko som suppleant (december 1971) og arbejdede selv mere og mere ihærdigt med emnet, ikke mindst ved at ture alverdens aviser igennem på biblioteket for at forsyne foreningen med materiale.

Som led i oplysningskampagnen holdt jeg også foredrag rundt om i landet og spredte kendskab til foreningen og dens tryksager. Jeg havde mere tid til rådighed end de fleste og tilmed bil samt den fornødne en-

tusiasme til at rejse omkring uden honorar. Jeg var bl.a. på Ask, Try og Nørre Nisum Højskoler, Nørre Nisum Seminarium, Morsø og Blidstrup Ungdomsskoler, Sæby Bibliotek, Unge Hjemms Højskole, Egå Højskole med mere. Den sidstnævnte virkede utrolig rodet, og eleverne lå henslængt på dyner på gulvet under foredraget. Jeg var så ilde berørt, at jeg - måske noget overilet - skrev læserbrev derom i Randers Amtsavis og nedkaldte deres vrede over mig og Landsforeningen.

Man skulle tro, at oplysning om narko og kamp mod stofmisbrug ville få støtte fra alle sider, men sådan var det ikke. I begyndelsen fik vi i kvindegruppen som oftest læserbrevene i hovedet igen: man kunne desværre ikke finde plads. Dette havde intet med foreningen at gøre, for vi skrev jo privat. Altså måtte vi arbejde mere sammen, for når en avis modtog 2-3, måske 4 forskellige indlæg om emnet, så kom gerne ét af dem igennem nåleøjet og åbnede mulighed for svar fra en af os andre, men det var længe vanskeligt, specielt i København, hvilket måske ikke var så mærkeligt endda, for vi var jo kællingerne imod strømmen.

Narkoproblemet rejste en vældig polemik i massemedierne og ved møder: Var hash overhovedet skadeligt? Og i givet fald hvor slemt? Det var bare en mode at ryge hash. Det ville gå over. Det var ungdommens kritik af deres forældres forjagethed og materialisme o.s.v. Snakken forekom mig håbløs. Det vigtigste var vel at få standset narkoen og dens virkninger uafhængigt af, om misbruget skyldtes formodninger om dette eller hint.

Som det fremgår af Gerda Vindings skrift "Hvor farlig er hash?", belærte hun os om, at hash blev benyttet som et middel til at skabe samfundsomvæltninger, idet en gruppe anarkister på yderste venstrefløj, bestående af pædagoger o.l. ville sprede hash gennem skolerne og derved påvirke den opvoksende ungdom. Hun fortalte os om sit møde med denne gruppe, som kom fra Venstresocialisterne og kaldte sig Zenith. Skønt hun selv ønskede samfundet ændret i socialistisk retning, havde fremgangsmåden rystet hende

Den 6. juni 1972 fik jeg en kronik optaget i Vestkysten under overskriften: P.S. Peter-Skandalen. Den handlede om den i 1971 udnævnte narkokonsulent, Peter Schiøler*, og var hovedsageligt baseret på de

hvor farlig er hash

AF GERDA VINDING

Hash og politik.

En af de få ting, som både fortalere og modstandere af hash ser ud til at være rørende enige om, er, at stoffet ændrer tankegangen, ikke blot i den akutte fase, men også på længere sigt. Denne ændring af tankegangen har fristet nogle til at ville anvende hash som politisk våben. Herhjemme er det hovedsagelig unge anarkister, der mener de kan ændre samfundet ved hjælp af hash, og da det ser ud til, at den mere voksne generation er svær at overtale til forsøget, kaster man sig over de helt unge. En anarkist sagde til mig for et par år siden: Vi har ikke nogen revolutionær situation her i landet, men vi kan skabe den ved hjælp af hash. Han forklarede bagefter omhyggeligt, at hashrygningen forandrede folk, så de blev mere kritiske, og så blev de gode revolutionære! Denne sammenblanding af hash og såkaldt venstreorienteret politik er yderst farlig, og at det ikke er et isoleret dansk fænomen, får man forståelse for, når man læser hvad Yippielederen Jerry Rubin skriver i forbindelse med sin egen oprørsbevægelse i bogen *Do it: Hash gør enhver til gud* – På alle vore bevægelsesmøder er hash obligatorisk – Hash har ødelagt venstrebevægelsen som en minoritet og i stedet skabt ungdomskulten – Legaliser hash og samfundet vil falde fra hinanden, oprethold forbudet, og der vil snart blive revolution. Jerry Rubin er ikke spor i tvivl om, at hash er et glimrende våben, og

oplysninger, som Gerda Vinding havde samlet, herunder hendes interne, mundtlige meddelelser om Peter Schiølers ophold i England, hans forsøg på at få stilling derovre, samt den danske ambassades (eller en dér ansat embedsmands) fortrolige udtalelser om det absolut utilrådelige i at give Schiøler nogen som helst ansvarsfuld stilling. Disse oplysninger havde man arkiveret på Carlsberg Laboratoriet ifølge Gerda Vinding.

Min forbløffelse var stor, da jeg mærkede, at Gerda Vinding - trods det, at netop hun havde ivret for dette angreb på Peter Schiøler - tog yderst køligt imod kronikken og på en eller anden måde virkede ube-

han agter at bruge det. Hans bevægelse er en udløber af hippiebevægelsen, hvor Y i Yippie står for Youth. I modsætning til hippiebevægelsen er denne nyere bevægelse rent politisk. Han har følgeskab fra en anden ungdomsleder i USA, Michael Aldrich, der i bogen »Drug for and against« kommer med en ren hyldest til hashen. Han vil have det legaliseret, fordi hash er et helligt middel, brugen af det er en religion. Det er et led i en kult, man kun kan forstå, hvis man ryger hash. Kun den, der ryger hash, har fået sine tanker drejet, så han kan forstå det ny samfund. Det er rene ord for pengene og virker måske noget overdrevent på den nøgterne læser, men prøv at tænke på, hvordan de samme hashprofeter virker på den 13-14-årige, der måske allerede er påvirket af hash. Det nytter ikke at argumentere med hashtilhængerne, de er overbevist om, at verdens frelse går gennem udbredelsen af hash, og deres moralbegreber er forsvundet ud i den tykke hashtåge, så de overhovedet ikke kan opfatte det moralsk forkerte i at udsætte børn og ganske unge for et stof, der nærmest virker som en gang hjernevask. Derfor må alle mennesker, der føler det mindste ansvar for børn og unge, mødes i fælles anstrengelser for at standse udbredelsen af hash, og så er det fuldstændigt underordnet, om man politisk befinder sig på den yderste fløj til højre eller venstre. Man må gøre op med sig selv, om man vil tolerere et politisk misbrug af hash og derved medvirke til noget, der i betænkeligste grad nærmer sig kemisk krigsførelse rettet mod samfundets yngste og svageste medlemmer.

Fra Gerda Vindings "Hvor farlig er hash?".

stemmelig lunken. Jeg var endnu så blåøjet med hensyn til politik og rænkespil, at jeg ikke kunne lodde dybden. Fra juni 1972 ændredes Landsforeningen til Bekæmpelse af Hash og Narkotikamisbrug langsomt, idet Gerda Vinding ligesom trak sig tilbage fra det aktive arbejde. Først meget, meget senere faldt det mig ind, at hendes hensygnende engagement måtte bunde i den konflikt, hun var havnet i ved at imødegå de kampmidler, som hendes egen venstrefløj benyttede. Om der lå mere end erkendelse bagved, eller eventuelt også pression, skal være

usagt. Politik har mange veje.

Efterhånden som jeg kom længere ind i problemerne, fandt jeg foreningens arbejde utilstrækkeligt, det var mig som en indsats på overfladen, der ikke kunne føre til noget. Kampen måtte gå i dybden, og hvis det var yderliggående røde pædagoger, der udbredte hashkulten, sådan som Gerda Vinding hævdede, så måtte vi angribe dem, men det mente Gerda Vinding ikke.

Det var også, som om der var noget galt på narkobehandlingscentre og rådgivningscentre. Og så pludselig gik det op for mig, at disse centre slet ikke var statslige eller kommunale. De var *private*! Hvorfor virkede de ikke? Hvem stod bag dem? Mentalhygiejnen? Hvad var det for noget??? Der skulle netop være generalforsamling om kort tid. (26. juni 1972).

Jeg meldte mig ind - under navnet Gertrud Georgsdatter, et spontant påhit for ikke at røbe min identitet, idet jeg allerede havde skrevet mange læserbreve og som sagt angrebet Peter Schiøler. Det var 14 dage før generalforsamlingen. Jeg var endnu ret uvidende om navne og mennesker, deres træghed, gøren og laden og forbindelser. Den 26. juni kom, og jeg blev rystet i min grundvold! Her fik jeg et kik ind i noget, jeg ikke havde haft den ringeste anelse om, men som gav mig myrekryb.

Formanden var den aldrende professor i hygiejne og socialmedicin, dr. med. Poul Bonnevie. Til nye bestyrelsesmedlemmer foreslog man bl. a. Tine Bryld*. Det navn kendte jeg, men forstod endnu ikke, at jeg var blandt ulve, så jeg spurgte, hvordan man kunne opstille folk, der gik ind for ulovligheder? Hun havde jo ligesom psykolog Karen Berntsen* accepteret handel med morfinbase i narkokontaktcentrets køkken i Blågårdsgade. Og sammen med sin fætter, læge Peter Ege, havde hun oprettet et sprøjterum* i centret på Nørrebrogade (nr. 24), hvor narkomaner kunne sprøjte sig. Der lød et brøl fra forsamlingen med professoren i spidsen: "Det er ikke ulovligt!" Åbenbart fandt forsamlingen heller ikke handel med morfinbase og hash ulovligt: Tine Brylds positive indstilling til hash kendte man ikke noget til, og enhver diskussion affærdigedes som upassende, da Tine Bryld ikke selv var til stede. Iøvrigt

havde undervisningsminister Knud Heinesen lige udnævnt hende til narkokonsulent! Da jeg fremturede med, at det var Peter Schiøler, der stod bag udnævnelsen, og at han var uvederhæftig, lød der et nyt brøl af forargelse over mine udtalelser.

Tine Bryld blev valgt ind i bestyrelsen.

Gerda Vinding var som ovenfor nævnt blevet mere og mere passiv. Hun kunne dårligt nås pr. telefon, og hun begyndte at sige, at narkoproblemerne nu var overstået, at Christiania havde bedret sig, at foreningen kunne ophæves, og at man alligevel ikke skulle udgive den bog, den svenske psykiater Niels Bejerot havde skrevet, og som man i foreningen havde arbejdet med at oversætte til dansk, for faktisk havde Bejerot ikke forstået en pind af det hele....Hun kunne heller ikke afse tid til at hilse på William O'Brian, der dengang var et kendt navn inden for narkobekæmpelse. Han havde skabt USAs førende narkobehandlingscentre, kaldet "Day Top", og besøgte Danmark i 1972.

Da man nærmede sig EF-afstemningen, kom hendes politiske ståsted ind i billedet, og der indledtes stiklerier, kampagner og angreb mod egne medkombattanter, blandet med hysteriske udtalelser om, at hun ville udvandre til Australien, og påstande om, at danskerne ville blive tvangsdeporteret under EF...! En af de aktive kvinder i foreningen, tandlæge Eva K. N., der var engageret i Det Konservative Folkeparti, ville benytte partiets landsmøde i Sønderborg til at fortælle de mange delegerede om narkosituationen i Danmark. Hun kunne tage to gæster med, Bodil L. og Lise Tønsberg, som skulle hjælpe med at uddele de pjecer, som Gerda Vinding på foreningens vegne gratis havde stillet hende til rådighed. Men da de tre vendte hjem, var Gerda Vinding kommet på andre tanker og skældte og smældte over deres deltagelse i landsmødet!

EF-valget skulle løbe af stabelen den 2. okt. 1972. Den 8. september bragte Jyllands-Posten en artikel om "Langelandsmanifestet", forfattet af Ebbe Reich Kløvedal og Henning Prins Kløvedal* og trykt i - Mentalhygiejnens medlemsblad, redigeret af forfatteren Svend Holm, og NB, dette blad blev ved denne lejlighed distribueret gennem EF-

modstandernes pressetjeneste. At manifestet var marxistisk fremgik både af selve teksten og af navnene på ophavsmændene, redaktøren og dem, der bakkede op omkring manifestet. Jeg var ganske vist endnu så grøn, politisk set, at jeg dengang ikke kendte alle navne, men Mentalhygiejnen havde lagt kortene åbent på bordet: de var en politisk interessegruppe på yderste venstrefløj, altså fuldkommen i tråd med mine erfaringer på generalforsamlingen to måneder før, samt nogle oplevelser på et af Mentalhygiejnens narkobehandlingscentre en tid senere...

Den 1. oktober 1972 fik Landsforeningen til Bekæmpelse af Hash og Narkotikamisbrug besøg fra Malmø, og da formanden Gerda Vinding ikke gad tage sig af dem, blev det mig, der viste dem rundt i Christiania. De ville også gerne se nogle af Mentalhygiejnens narkokontakt- og behandlingscentre, hvor jeg vel normalt ville være forment adgang, men nu havde jeg videbegærlige svenskere med mig. Vi henvendte os i centret på Nørrebrogade lige over for Blågårdsgade. Det blev et superkort besøg, for alle pædagoger havde så travlt, at ingen havde tid til os. Anledningen var det forestående valg om EF. Da behandlerne mente, at narkomanerne ikke kunne finde ud af dette selv, havde de beredvilligt stillet sig til rådighed med skriftlig brevstemme til narkomanernes hjemegnskommune, og der herskede ikke et øjeblik tvivl om, i hvilken retning omsorgen var gået, for man var i fuld gang med at male skilte og transparenter til et demonstrationstog imod EF.

Sådan kunne man altså også udnytte narkomanerne politisk!!!

Løvrigt havde svenskernes besøg et efterspil: da jeg af naturen er yderst sparsommelig og ikke rådede over penge fra Gerda Vindings forening, omend jeg på bestyrelsesmødet den 28. september 1972 havde fået et uspecificeret tilsagn om godtgørelse af udlæg, kunne jeg selvsagt ikke byde foreningens gæster på et restaurantstraktement, men måtte nøjes med at beværte dem yderst spartansk på et ydmygt sted, et kaffeskur på Blågårds Plads. Jeg bad siden foreningen om at refundere mig beløbet i henhold til regning (24.- kr.). Dette samt mine udlæg til fotokopiering af avisartikler på biblioteket, indkøb af Socialdemokratiets narkodebathefter til foreningen o.l. søgte Gerda Vinding at bruge mod mig som en af mig uhæderligt påført udgift!!! Bagvaskelse indgik i hendes skala af

kampmetoder, hvilket jeg efterhånden blev klar over. En dag rullede hun sig f.eks. vældigt ud mod Erhard Jacobsen: nu var han færdig! Et nul og nix! Der var rod i hans pengesager som borgmester i Gladsaxe, hvilket snart ville komme frem..! Og en af de aktive kvinder i foreningen, Bodil, blev rystet, da Gerda Vinding - på tale om modstand mod Tine Bryld - foreslog, at "man jo bare kunne udsprede det rygte, at hun havde et barn med Anker Jørgensen...!"

Selv blev jeg vidne til, at Gerda Vinding ved et narkodebatmøde på Christianshavn, hvor hun sad med i panelet, satte den hashliberale Christianiaglade fløj på plads, idet hun vidste, at den norske socialminister, Odd Højdahl, der havde besøgt Christiania, havde været der i morgentimerne, da alle sov, så han i virkeligheden ikke havde fået set de værst medtagne narkomaner...

Da jeg kørte Gerda Vinding hjem og udtrykte min glæde over hendes verbale sejr og spurgte, hvor hun vidste det fra, det med tidspunktet, replicerede hun ugenert: "Det sagde jeg da bare!" Det løb mig koldt ned ad ryggen ved tanken om, at hendes udsagn måske kunne afsløres som løgn af modparten, da den norske minister sikkert havde haft kontakt med eller følgeskab af Peter Schiøler eller Tine Bryld, der jo var narkokonsulenter under undervisningsministeriet.

Jeg forstod efterhånden, at hun var hæmningsløs i sin kamp imod dem, hun mente skulle bekæmpes, og det tog brodden af hendes angreb på mig.

Efteråret 1972 udgav Socialdemokratiet et narkodebatoplæg. Det turde være klart, at intet parti udgiver noget end ikke til debat - som partiet ikke er velvilligt indstillet overfor. Jeg hentede en portion debathefter til vor forening på partikontoret i Nyropsgade og stejlede, da jeg så listen over brochuren med medarbejdere: her stod direktøren for Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut, psykolog Eggert Petersen*, psykiaterne Mogens Jacobsen*, Fini Schulsinger* m.fl. under ledelse af MF Bernhard Tastesen. Finlæste man teksten og de stillede spørgsmål, var linjen klar: hash skulle godtages på lige fod med alkohol. De to politifolk, overpolitiasistent MF Otto Mørch og lederen af uropatruljen, Erik

Mathiesen, der stod som medarbejdere (for at borge for kvaliteten?) fralagde sig offentligt ethvert ansvar: de havde deltaget i et møde. Men havde aldrig været med til at forfatte nogen tekst og havde end ikke set denne før udgivelsen. Selv deltog jeg i socialdemokratiets møde om emnet i Valby, hvor Tastesen indledte debatten. De fremmødte partimedlemmer var halvgamle, rare koner, der kom for samværets skyld og en kaffetår uden at have begreb om dit eller dat. (Hvad angår debatheftets tekst og de spørgsmål medlemmerne skulle tage stilling til, kan jeg henvise til mit synspunkt i Frederiksborgs Amtsavis 6.11 1972). For mig herskede der ingen tvivl om, at Mentalhygiejnen var den rette ophavsmand. Svar på de ledende spørgsmål skulle indsendes til Socialdemokratiet inden årets udgang.

Hvad var "Mentalhygiejnen" for noget? Det måtte undersøges!!! Jeg lånte deres medlems-blade på biblioteket tilbage til 1948 og gennemtrawlede dem, årgang for årgang, studerede mødereferater og indlæg og navnelisterne over repræsentanter og bestyrelser m.v., og der tegnede sig en linje i udviklingen. For mig at se var Mentalhygiejnen en 5. kolonne gruppe, og jeg blev deres svorne modstander – ligesom Scientology, omend nok på en anden baggrund.

Her skal indskydes, at i Gerda Vindings narkoforening kom allerede 1971 en ung mand, Allan Juvonen. Det viste sig siden, at han var en af lederne i Scientology, og at deres organisation havde en narkobehandlingsprojekt, Narconon. Jeg fik senere (sidst i 1973) et vist samarbejde med ham og hans folk, men jeg må pointere, at det var et komplet uafhængigt makkerskab. Jeg har aldrig været medlem af, modtaget ordre fra eller gået på kursus hos Scientology. Vi brugte hinanden og var yderst selvstændige på begge fløje. Dette er nødvendigt at gøre sig klart, fordi jeg tit er blevet beskyldt for at være scientolog, måske netop fordi jeg vendte mig mod Mentalhygiejnen, men sikkert først og fremmest, fordi man mente, at det var den bedste måde at rakke mig ned på og derved afvæbne mig. Allan Juvonen forsøgte at fortælle mig, hvor farlig psykiatrien kunne være, men jeg forstod ham ikke –

dengang, og var derfor afvisende over for at kikke nærmere på dette fag, skønt vi i den aktive kvindegroupe hos Gerda Vinding gjorde vort til at angribe de psykiatere, som godtog - for ikke at sige nærmest propaganderede for - hashrygning som f.ex. Fritz Schjøtt, Fini Schulsinger*, Mogens Jacobsen*, Finn Jørgensen*. Sidstnævnte modtog sidenhen "Støt fri Hash"- prisen, en chillum (hashpipe), som tak for sin indsats.

Gerda Vindings uvilje mod min aktivitet voksede støt fra sommeren 1972 som ovenfor nævnt, f.ex. skældte hun mig voldsomt ud for at have skrevet på gult conceptpapir til et bestyrelsesmedlem, psykiater Florian Sørensen. Gult papir - til en læge!

Florian Sørensen i Risskov, som troede blindt på damen, skrev på hendes opfordring et brev til mig hen på efteråret fyldt med insinuationer, som han hurtigt måtte frafalde, da han fik svar fra min sagfører.

Så forsøgte Gerda Vinding - som andre efter hende - at indbilde omverdenen, at jeg var med i Scientology, og at Scientology var ved at overtage foreningen! Hun fik derfor bestyrelsen til at annullere min suppleantstilling omkring årsskiftet, skønt Lise Tønsberg holdt en brandtale i bestyrelsen imod Gerda Vindings rænkespil.

Ved generalforsamlingen nogen tid efter (19. marts 1973) sprængtes foreningen, idet den del af bestyrelsen, der havde gennemskuet de skumle forhold, trak sig ud. De mest diplomatiske nøjedes med at gå fra bestyrelsen over i repræsentantskabet for ikke at kaste offentlighedens grelle søgelys på sagen. Foreningen blev aldrig reelt ophævet, og der blev aldrig gjort rede for afviklingen af dens pengemidler. Man havde lige modtaget 30.000 kr. fra Tuborgfonden, A.P. Møller og nogle banker, og formuen må rimeligvis være nået op på 80.000 - 100.000 kr.

En af medlemmerne, der kritikløst troede på Gerda Vinding, var min tidligere, gennem mange år, moderlige veninde, Agnete Olsen (mor til den senere justitsminister ErlingOlsen). Jeg havde aldrig interesseret mig for hendes politiske ståsted. Hun kaldte sig socialdemokrat, selv om hun - som hun fortalte - var smidt ud af partiet, og hvad angik politik mig? Men i efteråret 1972 bebrejdede hun mig, at jeg havde skrevet et "konservativt" (læs: antimarxistisk) læserbrev, og da jeg endelig blev

klar over hendes sympati for kommunismen, gik jerntæppet for altid ned mellem os, fordi jeg helt enkelt ikke længere turde betro mig til hende og røbe noget, som kunne viderebringes til den fløj, jeg var i kamp mod. Af samme grund kunne jeg heller ikke til bunds imødegå Gerda Vindings beskyldninger. (At Agnete Olsens mand, professor Albert Olsen, havde været formand for Dansk-Sovjetisk Venskabsforening, vidste jeg ikke dengang. Herregud, Agnete Olsen var en velmenende, naiv sjæl, som havde troet på Stalins Sovjet og var fast gæst i Sovjetambassaden over for hendes lejlighed i Kristianiagade, indtil hun – forskrækket over Sovjets nedmejsning af opstanden i Ungarn – afslog invitationerne. Det forhindrede dog ikke, at hun vedblev at være naiv, og naivitet er der ikke meget at stille op med.

Generalforsamlingen 19.3.1973 blev altså Landsforeningen imod Hash og Narkotikamisbrugs sidste. Her benyttede jeg lejligheden til sarkastisk at takke Gerda Vinding for alt det, jeg havde lært hos hende og hos Mentalhygiejnen. Det var faktisk ikke så lidt.

Nogle dage efter fik jeg et anonymt brev og igen et. Det var sendt af samme person, som blot angav sig som en "ven". De indeholdt hver en fotokopi. Den dag i dag ved jeg ikke, om foto-kopierne var falske eller ægte, men det skal ikke nægtes, at jeg blev ret ejendommelig til mode. De måtte jo være sendt af nogen, der havde kendskab til mit angreb på Mentalhygiejnen og min spydige tak til Gerda Vinding. Første brev lød: "Kære Poul. Angående Landsforeningen for hash og narkotika. Hvis de ikke ønsker at slutte sig til os frivilligt, bliver vi tilsyneladende nødt til at bruge vores viden om dem til at få dem over på vores side. Hilsen Eggert." Det andet lød: "Kære Gerda. Den information jeg får fra dig er virkelig god og til stor gavn. Bedre vidende er bedre siddende. Med venlig hilsen. Eggert Petersen."

Underskrifterne så rigtige ud, men kunne være overført fotografisk. Noget tydede unægtelig på, at de var ægte, for derved faldt flere løse brikker på plads, og Gerda Vindings opførsel det sidste år fik en forklaring. "Poul" måtte i denne forbindelse være Poul Bonnevie, formand for Mentalhygiejnen. Ægte eller falske??? - jeg

aner det ikke!

Jeg fandt imidlertid, at brevene burde videresendes til PET eller FET. Det gjorde jeg gennem en medkombattant i hæren i form af fotokopier, idet jeg selv beholdt originalerne. Om man kom til noget resultat, eller overhovedet havde interesse for sagen, ved jeg ikke.

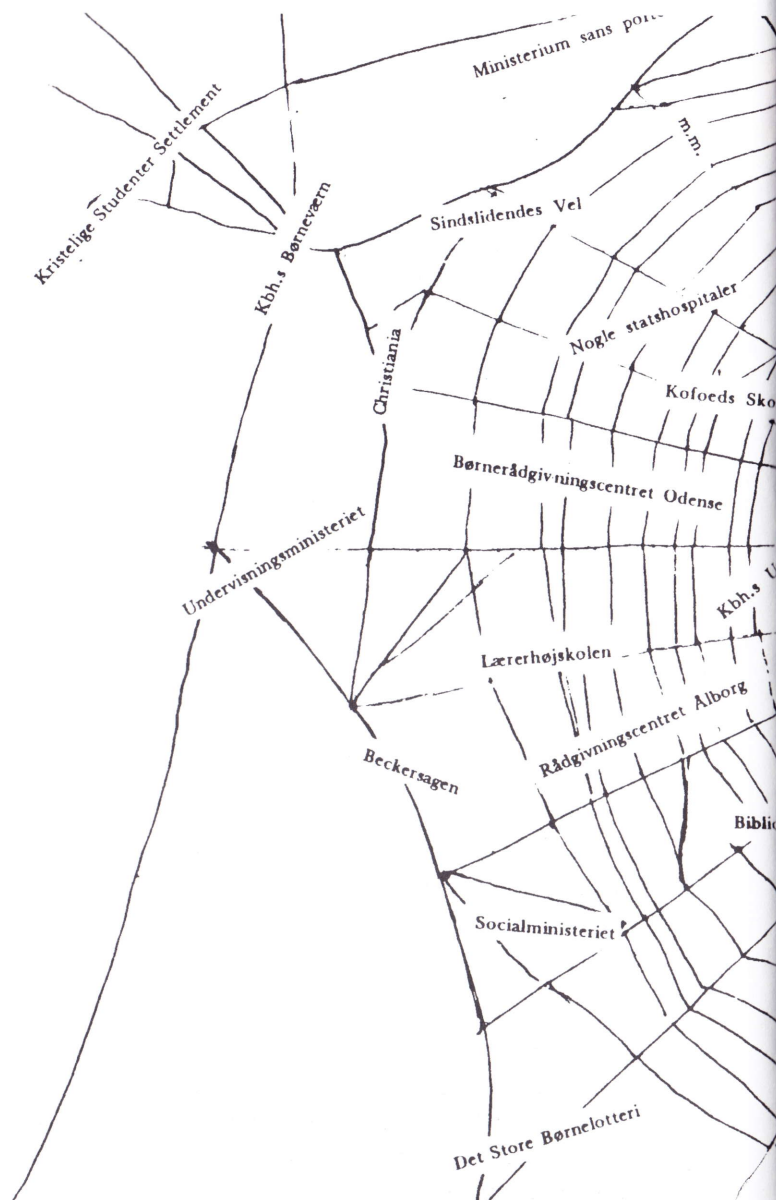
Desuden sendte jeg sagen til "Minut", det eneste blad, der dengang kunne tænkes at ville bringe den i trykken. Redaktør Hans Hetler satte den da også stort op under overskriften: Anvender Eggert Petersen ganske gemen afpresning? Denne omtale var formodentlig anledning til, at jeg snart efter fik besøg af civilklædt politi, idet der efter sigende var indgivet anmeldelse imod mig angående nogle breve. Manden blev tilsyneladende lang i ansigtet, da jeg fortalte, at de var videresendt til PET eller FET. Jeg hørte aldrig mere om dem.

Hvad var alt dette for noget? Hvad skulle jeg involveres i?

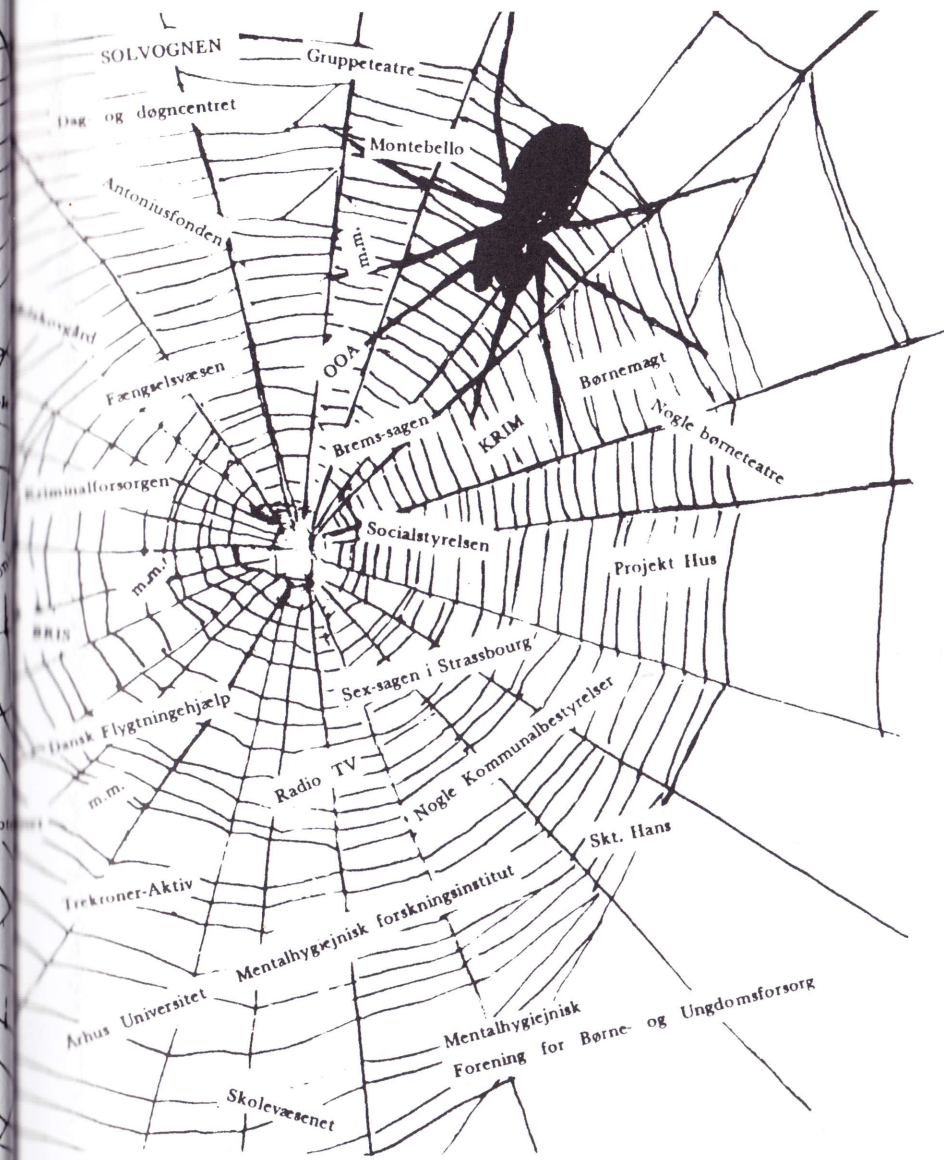
Før generalforsamlingen i Landsforeningen for Mentalhygiejne sommeren 1973 spurgte jeg den konservative oberstløjtnant Erling Harder, om ikke vi kunne erobre denne mentalhygiejniske 5. kolonne, men blev afvist.

Et år gik, og det stod mig stadig mere klart, hvor farlig Mentalhygiejnen var, idet den havde indflydelse i alle vigtige samfundsorganer, men ingen syntes at forstå eller ville forstå, at vi måtte bemægtige os denne celle for at dæmme op for den kommunistiske samfundsnedbrydning.

Få dage før generalforsamlingen 1974 gjorde jeg endnu et fortvivlet forsøg. Jeg opholdt mig i Småland og ringede derfra til advokat Holger Lindholdt, som i 1973 var blevet indvalgt i Folketinget for Fremskridtspartiet. Jeg havde haft en del kontakt med ham om dit og dat. Til min store glæde var han helt igennem positiv. Det var søndag, og generalforsamlingen var om torsdagen. Ingen tid at spille. Jeg tog omgående hjem. Lindholdt havde i mellemtiden sat MF dyrlæge Kjeld Wamberg ind i sagen, og denne havde sammenkaldt en lille fortrolig gruppe mennesker til et møde i sin villa på Høyrups Allé i Hellerup, hvor jeg frem-

Dette edderkoppet blev i stor størrelse vist på en udstilling på Frederiksberg Bibliotek i august 1975. Udstillingen var rettet imod samfundsundergravningen: narkotika, lovløsheder og korrupsion m.m., men udstillingen blev fjernet af bibliotekarne efter få timers forløb.

Mentalhygiejnens infiltration i samfundet

lagde en kort kupplan: der mødte normalt kun ca. 40 mennesker op på generalforsamlingen. Kunne vi komme med 50-100 mand, var sagen klar; der var kun 2 1/2 dag at løbe på: en postgirokvittering gjaldt som medlemsbevis, og foreningen kunne ikke nå at få besked fra postgirokontoret, ganske vist kunne vi ikke overtage hele bestyrelsen, idet denne bestod af 36 medlemmer, hvoraf kun 6 var på valg, men vi kunne da få et ben indenfor. Wamberg bad hver enkelt af de fremmødte om at skaffe ti pålidelige mennesker, som indbetalte medlemsgebyret gennem postgiroen. Selv skulle jeg finde seks brugbare bestyrelseskandidater...

Jeg skaffede desuden selv en del nye medlemmer, rekrutteret fra vidt forskellige kredse og partier (Kr. Folkeparti, Centrumdemokraterne, Fremskridtspartiet, de Uafhængige og hvem ved, måske andre), parti-løse og scientologer - en blandet skare. Kort før mødet ringede jeg til Hans Hetler og opfordrede ham til at komme - uden nærmere begrundelse. Jeg havde ikke så megen tillid til ham, at jeg havde turdet fortælle ham om kupplanerne. Bagefter troede mange, at det var ham, der stod bag kuppet, idet han gerne gav det udseende heraf.

Det blev en meget morsom generalforsamling den 20. juni 1974 på Kastelsvej 60. I stedet for de sædvanlige 40 mennesker, blev vi omkring 150. Folk blev ved med at myldre ind, og Mentalhygiejnens daglige forretningsfører, Mogens Sillemann, fik beredvilligt travlt med at skaffe stole - uvidende om, hvad der forestod.

Vi lyttede til formand, psykiater Marianne Schiølers* tyndbenede indlæg, der skulle gøre det ud for en beretning om foreningens virke det forgangne år, men mest handlede om fremtidsplaner, bl.a. om en verdenskongres i 1975. Hun gjorde hurtigt, hvad hun kunne, for at krybe i ly bag psykolog Eggert Petersens talegaver, men hans redegørelse var ikke stort bedre, og det samme gjaldt den forklaring om medlemsbladet, som redaktør Peer Jansson stod for.

Og så skulle der vælges bestyrelsesmedlemmer, og nu blev ledelsen bestyrtet, for den havde åbenbart først nu rigtigt forstået, hvad det gjaldt. Da generalforsamlingen allerede var trukket længere ud end normalt,

foreslog de derfor at holde en pause på et kvartér - tyve minutter. Jeg fik siden af mere kyndige folk at vide, at man aldrig må gå ind på et sådant forslag ved et afgørende møde, og i pausen lærte jeg nok mere end på selve generalforsamlingen. Formodentlig havde nogen i bestyrelsen allerede før pausen ringet...til hvem? Om hvad? Jo hør her....

Inden pausen var forbi, dukkede et par journalister op fra Ekstrabladet og Information! De fotograferede ivrigt, både personer og de på tavlen opskrevne kandidatenumre til bestyrelsen. Også DR kom styrrende, og i radioavisen kl. 18.30 udsendtes et nødråb fra Eggert Petersen om kup i Mentalhygiejnen, ganske vist med en kommentar af advokat Lindholdt, men det siger noget om foreningens forbindelser: man kunne bare trykke på en knap, så kom det ud gennem æteren!!! Og endnu en ting: noget meget mærkeligt: Gerda Vinding, stifteren og lederen af Landsforeningen til Bekæmpelse af Hash og Narkotikamisbrug, som kun meget sjældent gik ud, stod pludseligt dér i døren og kikkede rundt i salen og talte ivrigt med Eggert Petersen og Tine Bryld. Hun havde sin hyrdehund med, men hun boede jo på Gammel Carlsbergvej, i den anden ende af byen. Hun måtte være hoppet ind i bilen omgående ved en opringning..... På dette tidspunkt var hendes forening i realiteten ophørt. Gerda Vindings opdukken ved Mentalhygiejnens generalforsamling kunne tyde på, at de mystiske anonyme breve, jeg havde fået året før fra en "ven", var ægte. Hvad hun kom for, og hvad hun ville, er mig uklart, og hun forsvandt hurtigt igen.

Under pausen var husets telefoner iøvrigt blokerede af mentalhygiejnikere, der ringede som gale.....efter forstærkning? eller med information til pressen?

Hvordan det nu var eller ikke var, generalforsamlingen fortsatte, uden at det var lykkedes Mentalhygiejnen at nedgøre os. Vi fik indvalgt 6 bestyrelsesmedlemmer: lægerne Lock Halvorsen og Helge Holst Kjærsgaard, grosserer Ejler Schou, Jens Rosendal*, ansat i for sorgen, lektor Eva Rothenborg* og John Grøndtved, mens Mentalhygiejnens kandidater trak det korte strå: psykologerne Karen Berntsen* og Aage Lundin* samt Flemming Ahlberg, Torben Gjedde, Bent Meyer og Torben Rode.

De fleste af vore indvalgte folk viste sig snart ubrugelige til dette job, hvilket Wamberg bebrejdede mig, da jeg jo havde udpeget dem. Kun læge Helge Holst Kjærsgaard gjorde en virkelig indsats ved i avisartikler at røbe foreningens virke og pengeforbrug og afsløre, at vore bestyrelsesmedlemmer ikke blev indkaldt til forretningsudvalgsmøder, som skik var.

Samtidig fik Kjeld Wamberg i sin egenskab af statsrevisor Mentalhygiejnens regnskaber frem i lyset og endevendt. I Wambergs artikler i Information januar 1976 kunne man læse om den totale økonomiske uorden i Mentalhygiejnens narkocentre, f.eks. var der i en periode ansat elleve narkobehandlere på Flakfortet, men - der var ingen narkomaner!!!! ("klienter" som det hed). De rodede regnskaber skyldtes, at regnskaberne var brændt eller stjålet - hævdede psykolog Karen Berntsen i en TV-udsendelse, mens socialminister Eva Gredal til sidst fik snoet sig ud af uføret angående uforklarlige pengetransaktioner til Mentalhygiejnens virke, idet hun blandt papirer på bunden af en skuffe pludselig faldt over et internt brev til "kære Eva" fra "kære Per" (Hækkerup) med de fornødne bevillinger!!!!

Statsrevisoratets afsløringer fik læsset til at hælde mere og mere og gav Mentalhygiejnen det endelige dødsstød, så de måtte opløse deres forening 1976, men inden da var der sket adskilligt mere....

Det var min fortjeneste, at jeg efter grundige studier fik afsløret Mentalhygiejnen som en 5. kolonne og planlagde kuppet mod dem. Det var advokat Holger Lindholdts og Kjeld Wambergs fortjeneste, at de ved tiltro til mig og mine iagttagelser fik kuppet sat i gang ved at skaffe mandskab. Det var læge Helge Holst Kjærsgaards fortjeneste, at han indefra fik afsløret Mentalhygiejnens virke og muliggjort det senere kupforsøg i underafdelingen, Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg i 1975. Det var Kjeld Wambergs fortjeneste, at statsrevisoratet fik undersøgt regnskaberne og skrevet rapport herom omkring december 1975.

RITZAUS BUREAU

Dengang Fremskridtspartiet var i sine velmagtsdage og Glistrup en levende og slagfærdig taler, strømmede mennesker i massevis til hans møder som mus til flødefad. På et møde i Gentofte rejstes der spørgsmål om den påtænkte statsstøtte til Jens Jørgen Thorsens pornografiske(?) eller blasfemiske Jesusfilm. Glistrup svarede leende: "Jamen, offentlig støtte til Thorsenfilmen er da givet godt ud, for det har fået folk til at vågne!". Denne udtalelse blev vand på Glistrupmodstandernes mølle: jeg fandt den gengivet i flere blade i Jylland, men NB kun hovedsætningen - uden følgende konklusion! Da disse aviser angav RB som kilde, måtte det altså være der, man havde klippet eftersætningen af for at vække uvilje mod Glistrup og hans parti i det mere gudsfrygtige Jylland, hvor man næppe heller havde mulighed for at kontrollere, hvad der var sagt i Gentofte.

Senere afholdtes der et kæmpe fremskridtsmøde i Svinningehallen i Vestsjælland (29.12.74). Flere deltagere var ærgerlige over pressens svigtende eller dårlige omtale af partiet. Var der ingen positive aviser? spurgte de. Jeg oplyste da forsamlingen om, at landets aviser undertiden kunne være i god tro, når de bragte negative ting. De kunne jo f.eks. få forkerte oplysninger fra Ritzaus Bureau.

Straks efter mit indlæg kom en herre i lodenfrakke brusende imod mig som en opblæst arrig kalkunhane: Mit navn er Bent A. Koch, chefredaktør for Ritzaus Bureau. Det her skal De få at høre nøjere for, hvis De ikke omgående trækker Deres ord tilbage eller beviser Deres påstand.

Jamen, jeg skulle nok fremlægge beviser... Jeg sendte åbent brev om ovennævnte historie til redaktør Bent A. Koch til ti forskellige blade få dage efter mødet, og selvom det vel næppe blev optaget alle steder, så blev det i alt fald trykt, og jeg hørte ikke mere fra Koch...

Før han - i anledning af lignende problem om pressens pålidelighed (denne gang angående Erhard Jacobsen) og afkrævet et svar til mig (i læserbrev fra Ingeborg Schmidt marts 1975) - påstod, at han ikke havde hørt fra mig. Jeg gentog da mit tidligere åbne brev, og det blev af Hol-

bæk Amts Venstreblad videresendt til redaktør Koch, og stilheden sænkede sig atter over scenen.

Apropos denne lærerige historie, så er bogen "Glistrups lille Sorte" som bibliotekerne med iver købte ind i flere eksemplarer, ikke direkte uddrag af hans taler og skrifter, men blot pressens gengivelser, samlet af Peter Damborg og Torben Østerby (Chr. Erichsens Forlag 1973).

Her bør jeg måske også henlede opmærksomheden på 4 psykiateres angreb på Glistrup i Ekstrabladet kort efter valget i 1973. Hvis de eksisterede, forblev de anonyme! Lignende angreb fra psykiatere og psykologer på andre borgerlige politikere kom frem i forbindelse med valget, en metode, som jeg finder aldeles uanstændig ligegyldigt hvem det går ud over! Det hører kun hjemme i diktaturstater at anse folk af anden politisk opfattelse for sindssyge.

Endelig skal det nævnes, at oplysning om samfundsproblemer også kunne få slagside på bibliotekerne på grund af pressen. I København ejede vi faktisk ikke nogen rigtig borgerlig avis: Berlingereren var hundeanst for sine typografer (BT-klubben), Politiken flød med på de rød-lige kulturstrømninger, og Aktuelt, Information og Land og Folk var jo, hvad de var. Gentofte biblioteks avisudklipssamling kom udelukkende fra de københavnske aviser plus JyllandsPosten, men d.v.s. 4-5-6 hel- eller halvruede synspunkter imod eet ikke-socialistisk.

VELUDTÆNK

Der var udskrevet valg til folketinget torsdag den 9. januar 1975.

Den 5. januar holdt Fremskridtspartiet et vælgermøde på Trørød Skole, hvor Erhard Jacobsen, Glistrup og en konservativ (?) sad i panelet med advokat Palle Tillisch (Z) som ordstyrer. Som sædvanligt ved slige møder fik jeg - skønt partiløs outsider - lov at stå med mine egne pjecer imod Christiania, narko, Mentalhygiejnen, psykologvæddet etc. ved et bord, som jeg havde stillet på et strategisk godt sted, hvor folk nødvendigvis måtte passere, når de skulle ud. Jeg kunne fra min retirerede plads bag publikum følge mødets gang.

På et tidspunkt kom en mand med fotoudstyr - åbenbart pressefotograf - nysgerrigt hen og kikkede på mine pjecer. Han fortalte, at han var socialist, og det var jo en ærlig sag.

Mødet gik med spørgsmål om dit og dat, og endelig nåede den vandrede mikrofon til en, som længe havde ønsket at komme til. Thorkild Weiss Madsen* hed han og så lidt forhutlet ud. Han fumlede "Glistrups lille Sorte" op af lommen og begyndte et længere indlæg, hvor han søgte at sætte politikerne i panelet op imod hinanden ved at fortælle, at den ene havde sagt sådan om den anden, og den anden sådan om den ene etc. etc. "Spørgsmålet!", råbte nogle utålmodigt, "Kom nu med spørgsmålet!!!", men han fortsatte ufortrødent... "Tag mikrofonen fra ham!", "Sæt dig, hvis du ikke har noget at spørge om!", "Hold op!" lød det fra salen, men han vedblev at gabe op og provokere. Uroen voksede. Ordstyreren brød ind med sin mikrofon og manede til ro: "Jeg kender den taler", sagde han, "han kommer til alle vælgermøder...", men det lykkedes ikke at dæmpe publikums irritation. Nogle unge mænd sprang til og ville fjerne Thorkild Weiss Madsen, men han var høj og robust og lod sig ikke sådan flytte. Det blev til voldsomheder. De unge brødes med ham, sparkede og tog håndgreb... Pressefotografen hoppede op på en stol, blitzene lynede..., mens nogle vælgere på de nederste rækker råbte op om, at hvis det gik sådan til ved Centrumdemokraternes og Fremskridtspartiets vælgermøder, så ville de ikke være med! De rejste sig med skramlende stole og forsvandt. De to ordensvagter - eller hvad de var - havde i mellemtiden fået overtaget over Thorkild Weiss Madsen og fik ham med noget besvær smidt ud af lokalet, og mødet fortsatte. Straks efter kom han ind igen ad en anden dør i den tomme gang, hvor jeg stod. "Daw Galster!", sagde han. Han stod der lige foran mig. Jeg så hvor kraftigt han var bygget. Han lugtede af alkohol, og med håndgemængtet i erindring trak jeg mig lidt nærmere hen imod forsamlingen.

Mødet sluttede.

Nu var det min tur. Det gjaldt at uddele så mange pjecer som muligt til folk for at gøre dem lydhøre over for de mere etiske problemer og det marxistiske muldvarpearbejde. Nogle belevne unge mænd sprang

til og hjalp mig. "Her er noget om Christiania", sagde de og rakte tryksagerne frem imod mængden der masede forbi mod udgangen.

Der faldt ro over skolen. Jeg samlede mine papirer sammen. "Hvem var de unge mennesker, som hjalp mig?" spurgte jeg de lokale Fremskridtsfolk, der fik sig en sludder efter mødet. "Aner det ikke", sagde de, "Vi kendte dem ikke".

Thorkild Weiss Madsen kom ind med overtøj på. "Hvor er min mappe?" spurgte han brysk, "Man har stjålet min mappe!" Han fandt sin mappe og gik. Og jeg straks efter. På vej mod udgangen passerede jeg en lille gruppe, som åbenbart kom udefra og stormede ind på drengenes toilet.

P-pladsen lå næsten øde hen, og belysningen bestod af lave lamper, der lyste nedad. Der stod kun en stor buslignende bil et stykke nede på området, samt en gul privatbil foruden min egen.

Men hvad var der egentlig sket? Hvad var det for et mærkeligt møde? Instinktivt følte jeg, at der stak noget under, og jeg besluttede at køre efter den mystiske bus. Det var en lukket stor varevogn. Den rullede ud fra parkeringspladsen, den gule fulgte efter, og så kom jeg. Vi kørte ind mod byen. Men da vi nåede Jægersborg, drejede de i sidste sekund op ad rampen til Jægersborgvej, så pludseligt, at det kom bag på mig. Jeg fortsatte lige ud mod København, men forstod i samme øjeblik, at de havde villet ryste mig af og sikkert ville køre ned på hovedvejen igen mod byen. Derfor fór jeg op i sløjfen ved Jægersborg Forbrændingsanstalt, rundt og tilbage i Helsingørvejens modsatte (= nordlige) retning, mødte dem ganske rigtigt, fór op ved rampen på Jægersborgvej og ned igen, nu i rigtig køreretning. Så trådte jeg på speederen. Ved Hans Knudsens Plads indhentede jeg dem. Resten af køreturen mindede lidt om en forfølgelsesfilm omend uden flyvende og væltende biler, skrigende bremses og gennemskudte dæk. Ved Vibehus Runddel forsvandt den gule bil rundt i rundkørselen og kørte - ikke som jeg i første sekund troede: bag om mig så jeg fik "fjenden" både for og bag, men - tilbage ad Lyngbyvej.

Nu kunne jeg læse bilnummeret, DD 41 112, på bussen, en citroën

varemotorvogn. Ved hvert trafiklys forsøgte man at ryste mig af. Varevognen holdt tilbage, indtil lyset skiftede fra grønt til gult, men jeg havde ikke tid til at sanse. Jeg fór over, selvom det også var skiftet til rødt, og sådan gik det videre. Vi standsede endelig - ved Vandkunsten, ved Projekthus! Varebussens bagdøre smækkede op, og nogle unge mennesker hoppede ud. Jeg nåede ikke at se mere, da jeg ikke kunne holde midt i Rådhusstrædets trafik.

Hvem der kørte den gule bil, aner jeg ikke. Var det "ven" eller "fjende"? Var den ude i samme ærinde som jeg selv? Eller var den knyttet til bussen? Et check på bilnumrene gennem kontakt inden for politiet afslørede, at den gule bil, BZ 41 269, var en Ford Cortina tilhørende arkitekt Axel H....-H.... i Vedbæk, mens varemotorvognen tilhørte Thorkild Weiss Madsen med hjemsted i Christiania. Det hele var altså et vel tilrettelagt spil, et glimrende teaterstykke, som løb af stabelen lige for næsen af publikum uden, at de forstod, hvad de så. De unge mennesker, der så beredvilligt styrtede til og temmelig brutalt fik Thorkild Weiss Madsen smidt ud fra vælgermødet i Trørød, var han egne folk, velklædte og nydelige, så enhver kunne se, at de var medlemmer af Fremskridtspartiet, de Konservative eller Centrumdemokraterne, som ville hindre den fattige Christianiabo, Thorkild Weiss Madsen, i at fremsætte sin mening på mødet. Lige som man også selv havde arrangeret den øvrige teaterstaffage fra fy-råb til højlydte protester og skramlende udvandring og engageret en pressefotograf. For at understrege deres "borgerlige" ståsted og lægge afstand til deres Christiania var de sprunget til for at hjælpe mig med uddeling af pjecer...

(Solvognen nævner selv ved opregning af deres happenings, at de optrådte i "Glistrupsagen" i 1975, hvilket vel omfatter diverse valgmødeforestillinger. At give sig ud for at være modparten (såkaldt sort propaganda) er et probat middel i psykologisk krigsførelse og forekommer på begge fronter her i bogen.)

Altså kan man end ikke stole på ting, man "ser med sine egne øjne"!

Hensigten var at lave mudder, skræmme folk fra borgerlige vælgermøder og partier og skaffe et fotografi, som kunne bruges i valgkam-

pen. Det kom også! På forsiden af Information! På selve valgdagen den 9. januar! Som en sidste salut, før man satte sit kryds, en håndgribelig advarsel mod at stemme på visse partier, der foregav at være demokratiske, men som i virkeligheden ikke gik af vejen for at bruge brutal vold mod ringere stillede og anderledes tænkende. Her kunne man selv se: magt, tvang, diktatur - det var den borgerlige fløjs program!

Man vidste ikke på redaktionen, hvem der havde taget billedet. Det var - "af en fejltagelse" - ikke noteret på fotografiet, oplyste man!!

DAGLIGSTUEMØDET HOS BRIS*

I begyndelsen af 70'erne udviklede jeg mig til en ivrig læserbrevsskribent - i første hånd mod narkotika og mod dem, der var direkte positive hertil eller var valent eftergivende. Da jeg som aftenskolelærerinde havde mere tid til rådighed end de fleste, kunne jeg gribe det systematisk an ved hver dag at gå på biblioteket og ture landets aviser igennem, og efterhånden som sammenhænge mellem dit og dat gik op for mig, angreb jeg mange andre ting i denne ærtehal. Da det kunne være svært at komme igennem - især i Københavnspressen - skete det undertiden, at jeg skrev under opdigtet navn og adresse for at få det optaget eller for at tydeliggøre samfundsundergravningen for den brede befolkning på et utvetydigt sprog, idet jeg foregav at stå på mine modstanderes side (såkaldt sort propaganda). En kort tid førte jeg således en korrespondance med mig selv i Jacob Ludvigsens venstreorienterede "Hovedstadsbladet". I Aktuelt og Demokraten fik jeg i oktober 1973 et brev igenem under navn af Hans Jørgen Nissen, studerende ved universitetet i Århus med klargørelse af BRIS's virke og Socialdemokratiets familieprogram* - og svarede ham ordentlig igen i begge aviser.

Men da jeg i 1974 skrev et læserbrev under navnet Karl Henrik Martinsen, studerende, angiveligt bosat i Lyngby, drømte jeg ikke om, hvilken fantastisk rolle, dette brev skulle komme til at spille. Det blev trykt i flere aviser: i Information den 28. maj og den følgende dag i Dagbladet (Ringsted), Sjællands Tidende (Slagelse) og Demokraten (Århus) og endelig i Land og Folk den 4. juni. I sidstnævnte avis havde de været så

hensynsfulde at stryge adressen. Man vil jo ikke gerne afsløre "sine egne".

Først meget senere opdagede jeg, at dr. med. Carl B. Aaberg i Hillerød, formand for "Selskabet til Værn for Dansk Folkestyre", var hoppet på denne vildmand og brugte brevet i et iøvrigt udmærket foredrag om samfundets nedbrydende kræfter. Jeg var både imponeret over mit resultat og bestyrtet over, at jeg kunne narre den pæne gamle mand, men der var ingen vej tilbage: jeg turde ikke fortælle ham sammenhængen, vel vidende, at han ville blive forskrækket og ikke ville bruge det fremover.... Dette læserbrev, som jeg mangfoldiggjorde fotografisk, blev det vigtigste materiale jeg uddelte som blomsterpige i Slagelse for at gøre folk opmærksom på BRIS's metoder og dermed ægge deres vrede:

En dag læste jeg i Sjællands Tidende, at børnebibliotekar Jette Andersen ville oprette en lokalafdeling af BRIS og derfor holdt åbent hus hjemme hos sig selv den 14. maj 1975. Det var en oplagt mulighed for at gå ind i fjendens lejr. Nogle konservative og andre borgerlige i byen var med på noderne, bl.a. læge Helge Holst Kjærsgaard (der på dette tidspunkt var bestyrelsesmedlem i BRIS's moderforening, Mentalhygiejnen), konservator Egon Larsen og en ung mand.

Jeg havde imidlertid min egen lille happening i tankerne. Jeg klædte mig ud som udflippet hippy i en gammel stribet natkjole, en langhåret paryk, stråhat og farvestrålende plastikarmbånd og tog til Fuglebjerg for at få Egon og Lizzi Larsen med. De var afvisende, men supplerede min mondering ved at male blomster på mine bare ben, og så gik det af sted til Slagelse for at optræde som sandwichmand. Jeg havde fra indsamlet materiale fra fjendefløj en BRIS-plakat. Med denne som baggrund kundgjorde jeg, at Jette Andersen ville oprette en BRIS-afdeling i Slagelse. På bagsiden af mig stod: "Børn skal væk fra hjemmet". Med denne propaganda begyndte jeg min aktivitet foran Vestsjællandscentret (et stort supermarkedanlæg). Jeg uddelte ovennævnte Martinsens begejstrede læserbrev for BRIS, fortrinsvis fra Land og Folk-udgaven, idet jeg samtidig braldrede op på københavnsk, at forældre ikke forstod sig en skid på børn og ikke havde en kæft forstand på at opdrage dem, at det fandme var bedre, at de kom hjemmefra etc. etc. Folk blev - Gud

Sjællands Tidendes billede af blomsterpigen Kirsten... fra Glumsø.

Sjællands Tidende fik skam begge sider med af samme sag.

ske lov - rasende på mig.

Der dukkede en pressefotograf op og fotograferede mig forfra og bagfra. Det var bare lykken, for så ville der blive endnu mere halløj om sagen. Han inviterede mig ind i en bar i centret, og stående dér ved bardisken frittede han mig lidt ud. Men har man sagt A, må man også sige B, så jeg måtte blive i rollen med min brede jargon, selvom jeg mærkede, at han var borgerlig og fjendtligt indstillet over for mig. Jeg drak min øl, mens jeg bad til, at han ikke ville byde mig en cigaret, da min ukyndighed med rygning måske kunne røbe mig, men - selvfølgelig kunne jeg sige, at jeg kun røg galar...(d.v.s. hash).

Pressefotografen blev så ophidset, at han pludselig slog mine flamingo-sandwichplader itu, rev læserbrevsbundtet ud af hånden på mig og for rundt om bardisken for at smide dem i papirkurven, mens jeg under eder og forbandelser fik revet nogle af dem til mig igen. Jeg var godt nok glad over hans reaktion, men sandelig også bange, ikke mindst da han foreslog, at vi skulle "gå udenfor" et øjeblik. Jeg skulle ikke have nogen på frakken. Jeg havde den mest inderlige lyst til at fortælle ham sammenhængen, men så ville jeg ødelægge en god mulighed for ballade gennem aviserne.

Om aftenen mødte jeg op hos bibliotekar Jette Andersen, stadig som blomsterbarn. Det havde længe været skik på venstrefløjen som en slags anonymitet kun at sige sit fornavn. "Dav, jeg hedder Kirsten...fra Glumsø...jeg hørte på Christiania, at i havde møde..." I dagligstuen var folk samlet omkring kaffebordet, bl.a. 8-10 stykker fra borgerlige kredse. Jeg slog mig ned i sofaen, og Jette Andersen fortalte løs om BRIS og det gode formål, mens jeg brød ind med supplerende oplysninger: om det udmærkede Børnehus i Christiania (som jeg kendte fra den hemmeligholdte Rosendalrapport*), om Børnemagt (som opfordrede børn til at skulke fra skole), om Tine Brylids udtalelser og om hvordan Esther Facius fra BRIS havde skrevet til en pige for at få hende væk hjemmefra o.s.v.. Mødet udviklede sig derved til en konfrontation mellem to fløje. Det endte med, at Jette Andersen blev så irriteret, at hun lige ud bad alle, der stod til højre for Socialdemokratiet, om at forsvinde...De rejste sig beredvilligt og gik, bortset fra en ung konser-

vativ, som holdt ud hele aftenen og en tid fortsatte i BRIS for at studere det indefra. Jeg selv begyndte alvorligt at spekulere på, hvordan i alverden jeg skulle slippe helskindet væk fra dette dagligstuemøde i en privat villa. Men på et eller andet tidspunkt skred jeg, og det lykkedes åbenbart at komme ubemærket ned langs rækken af parkerede biler (som kunne ses fra huset) og ind i min VW-varevogn og af sted.

Siden hørte jeg, at et par af de borgerlige var hoppet på min happening, og at een af dem var blevet så rasende, at han havde overvejet at gå derhen om natten og smadre ruderne med en brosten....

Næste dag bragte Sjællands Tidende et billede af mig som hippie blomsterbarn ledsaget af en artikel med udtalelser af Egon Larsen imod BRIS. Jette Andersens mand, adjunkt Bent Schirmer Andersen, medlem af SF, svarede oprørt igen den 16. maj, dybt indigneret over denne "Kirsten fra Christiania", som han anså for et påhit af Egon Larsen eller Helge Holst Kjærsgaard, og han havde set hende køre væk i "netop sådan en stålgrå sportspræget vogn (Datsun?)", som alle Christianitter køber sig....Åbenbart var jeg så heldig, at en sådan bil var bakket ud fra parkeringspladsen straks efter, at jeg var kommen ud af villaen.

Der gik nogle år. Mine medkombattanter, Egon og Lizzi Larsen blev skilt, og Lizzi begyndte en læreruddannelse. En af hendes lærere hed....Bent Schirmer Andersen. Han frittede hende ud, og ubetænksomt fortalte hun, at "Kirsten fra Glumsø" varGertrud Galster.

Den 8. september 1979 skulle Vietnams ambassadør optræde og bl.a. besvare spørgsmål om det højaktuelle bådflygtningeproblem ved et offentligt møde i Slagelse, arrangeret af Vestsjællands kommunistparti i samarbejde med Dansk-Vietnamesisk Forening for at få penge til hospitalsudstyr til Vietnam. Jeg opholdt mig på det tidspunkt på Gerlevs idrætshøjskole, så jeg tog derhen og så, at en god del af Beckers* nu halv- og helvoksne børn var mødt op. Da ambassadøren, bakket op af det lokale DKP-MB, Villy Marker, lod forstå, at bådflygtningene var lokket ud på deres farlige rejser af amerikansk propaganda, tog disse flygtede Vietnamesere naturligvis skarpt til orde, men den journalist-elev (en praktikant fra Journalisthøjskolen i Århus), der skulle dække

BØRNEOPRØR

De voksne prøver at stoppe børnemagt
de siger til os at vi ikke må.

men vi er ligeglade, de voksne er så
forstokkede at de ikke fatter en skid
om hvad det drejer sig om. De har
glemt hvordan det var at være barn
og bruger som undskyldning for at
undertrykke os, at vi har det meget
bedre end da de var børn.

Men vi vil skide på deres velfærd
vi vil have lov at bestemme over os
selv. Vi vil have børne magt nu !

**HOLD OP MED AT TRO PÅ DE
VOXNE, DE LYVER !!!!!!!!!!!
LAV BØRNE MAGTS GRUPPER
PJÆK FRA SKOLE !
STIK AF HJEMMEFRA !
BØRNEMAGT NU !!!!!!!!!!!!!!!**

En skræmmende plakat fra Christiania!

sagen for Sjællands Tidende hverken så eller hørte dem, men skrev stort set af fra den kommunistiske brochure, der var blevet omdelt. det gav mig selvsagt anledning til et læserbrev kort efter, og nu - fire år efter BRIS-dagligstuemødet - fór Bent Schirmer Andersen ud med et indlæg mod "en så moralsk anløben person" som Gertrud Galster, idet den gennem årene sammensparede harme fik frit løb.

Jeg anlagde injuriersag mod ham, men det gik ikke særlig godt ved byretten i Slagelse. Måske havde dommeren også noget sympati for den derboende adjunkt. Da sagen nåede Østre Landsret, fik jeg dog en smule medgang, idet Schirmer Andersens udtryk om mig kendtes ubeføjede, og han måtte betale en del af sagsomkostningerne, men slap altså relativt billigt fra det, idet retten anså, at jeg med min happening den 14. maj 1975 havde provokeret ham.

MENTALHYGIEJNISK FORENING FOR BØRNE- OG UNGDOMSFORSORG.

MENTALHYGIEJNENS VERDENSKONGRES.

MENTALHYGIEJNEN OPLØSES.

Året efter kuppet i Mentalhygiejnen var der generalforsamling (12. juni 1975) i underafdelingen, Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg, der faktisk udgjorde Mentalhygiejnens indre kerne. Den var nemlig en lukket forening, der bestod af bestyrelsesmedlemmerne i moderforeningen (= 36 personer), d.v.s. reelt drejede det sig kun om en halv snes aktive. Ganske vist var det teoretisk set muligt at komme ind i den lukkede forening, idet enhver kunne optages, hvis blot man var proponeret af to bestyrelsesmedlemmer i hovedforeningen. Dette lod sig ordne efter kuppet i Mentalhygiejnen 1974, hvor vi havde fået 6 mand i bestyrelsen. Ejler Schou og Helge Holst Kjærsgaard propo- nede altså 40-50 medkombattanter, som mødte op den 12. juni.

Belært af forrige års generalforsamling i hovedforeningen forsøgte Mentalhygiejnens regnskabsfører, Christian Als, imidlertid at spærre os adgangen til mødesalen på Anatomisk Institut, men en eller anden stedkendt blandt os førte os op på auditoriets balkon, hvorfra vi så ned på den lille sammenspiste marxistklike, der holdt generalforsamling: Eggert Petersen*, Ole Nygaard Jensen*, Tine Bryld*, Marianne Schiøler* og gamle professor Bonnevie.

Der opstod vild diskussion, og da ingen ville give sig, blev der to bestyrelser, som hver for sig hævdede at være den rette.

Dette var 1. akt.

I mellemtiden skete der noget andet.

Skønt Mentalhygiejnen havde fået slemme skrammer ved kuppet 1974, så eksisterede foreningen stadigvæk og skulle sommeren 1975 - i sin egenskab af lokalafdeling for Danmark - være værter for en verdenskongres for moderforeningen World Federation for Mental Health, hvilket de ventede sig meget af. Den skulle afvikles i Falkonércentret fra den 10. til den 16. august, og det var lederen af Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut, psykolog Eggert Petersen, der stod for arrangementet.

Vi var flere uafhængige grupper og personer, som rottede os sammen i den anledning for at ramle psykologi- og psykiatervældet et ordentligt spark ud. På Artikel 16-Udvalgets brevpapir lod jeg Ingeborg Schmidt sende en opfordring til diverse medkombattanter om at møde op til en fakkeltogsdemonstration imod Mentalhygiejnens samfundsnedbrydning med start fra P-pladsen bag Frederiksberg Rådhus søndag den 10. august kl. 19.45, når kongressen indledtes. Opråbet (gengivet i næste artikel) udsendtes også gennem Familieværnets Telefonavis, som da netop var oprettet.

(Se artikel om Telefonavisen her i bogen).

I anledning af kongressen havde vi også arrangeret en udstilling på Frederiksberg Bibliotek, men den blev lige så hurtigt saboteret. Derom i næste artikel.

Jeg fik fat i en folder fra Mentalhygiejnen, deres "first announcement" om den forestående verdenskongres, og kopierede dens forside, således at farve og tekst var uforandret, mens indholdet derimod var såkaldt sort propaganda: der fortaltes stolt om Mentalhygiejnens resultater, deres mange underafdelinger og enorme indflydelse i samfundet gennem forskellige grupper og personer, ligesom der var en slags kort biografi over nogle af de mennesker, der tegnede Mentalhygiejnen eller havde en finger med i spillet i samarbejdende bevægelser.

Denne folder fik jeg blandet ind imellem Mentalhygiejnens egne, idet man jo ikke umiddelbart kunne se forskel, ligesom jeg også anbragte dem i brochurestativet på Hotel 3 Falke, der husede kongresdeltagere. Sådan en folder behøver ikke nødvendigvis være trykt i stort oplag. Hovedsagen er, at i hvert fald et par eksemplarer når frem til "fjenden"s ledelse og skaber panik, fordi de ikke aner, hvem der har fået eller vil få folderen, og heller ikke er glade for at røbe for omverdenen, at de er i modvind, og at vinden tilmed blæser gennem deres egne stuer!

En vigtig gruppe i sammensværgelsen bestod af scientologer, som udtænkte en happening, der skulle lave rav i den inde i mødesalen ved åbningen af kongressen. De havde skaffet adgangskort til forestillingen og fik en udenforstående, journalist Claus Aarsleff, til at fingere syg og invalid. Han sad i rullestol, og denne skulle - for at undgå trapper og dørtærskler - køres ind fra gaden gennem en dør, som normalt var lukket, men som naturligvis ville blive åbnet for sådan et handicappet menneske, så han kunne indtage sin plads i salen og deltage i kongressen. Ved den pause eller uro, der ville opstå i salen ved denne manøvre, skulle min fjerne slægtning, cand. mag. og jur. Jon Galster, springe op fra sin plads på forreste række og mase op på talerstolen og fortælle forsamlingen om, hvad Mentalhygiejnen i virkeligheden stod for. Han præsenterede sig som bestyrelsesmedlem i Mentalhygiejnisk forening for Børne- og Ungdomsforsorg (i henhold til generalforsamlingen 12. juni).

Af gode grunde kunne jeg ikke overvære denne happening, idet jeg - samtidigt med at dette foregik inde i salen - skulle holde en brandtale imod Mentalhygiejnen og dens virke ude i Falkonércentrets gård, når fakkeltøget ankom. Da jeg ikke mestrer engelsk, skulle en englænder

WORLD CONGRESS COPENHAGEN 1975

10th-16th AUGUST

Man is that animal
who himself
draws the lines
which he himself
stumbles over.

Piet Hein

THEME: "MENTAL HEALTH AND ECONOMIC GROWTH"

First announcement

Vor folder med kopieret forside
fra Mentalhygiejnens kongres
(formindsket).

INTRODUCTION TO THE THEME.

After years of following a carefully outlined program, the Danish Association for Mental Health has now reached its goal: the final integration of its ideology in Denmark's health education- and social sectors. Mental health and folkdemocratic efforts have borne fruit, encompassing today the most diverse sections of our society. Contacts have been made with persons in key positions, i.e. physicians, psychologists, nurses, public health officers, social- and family counsellors, sociologists, journalists, child pedagogues, TV-operators, university professors, works managers, officers, administrators and, last but not least, politicians.

Moreover, the Danish Association for Mental Health has either sought contact with or established on its own certain associations and organizations with the view to downgrade the forces of capitalism and ensure complete freedom of the masses. Furthermore, the Danish Association for Mental Health has conducted a series of courses, study groups and seminars with the purpose of training instructors for the New Society.

Parallel with this, the Danish Institute for Mental Health Research has sponsored a number of research projects to assess the day-to-day development of people's attitudes to social problems. The result of these investigations has been included in presentations to Parliament. The Danish Association for Mental Health and the Danish Institute for Mental Health Research have persistently drawn the politician's attention to the importance of a new social structure aiming at a higher degree of psychical well-being and happiness of the masses.

Henceforth, economic growth will be a utopian idea. The Danish capitalist welfare state can no longer grow richer. Therefore, happiness must be the fundamental issue in any debate of the New Society. We must forfeit additional material goods and give priority to the thriving of the masses.

The capitalist production machinery has victimized too many workers, too many have become drop-outs due to an unacceptable capitalist social structure and ended by becoming alcoholic or drug-addicts.

It is the responsibility of the politicians and the administration to intensify their concern for the environment to which our children are exposed in the existing capitalist society. By means of training sufficient pedagogues, the individual can be safeguarded against capitalist influences and granted the opportunity of thriving within the community.

We must shape a new human being in a new and better society!

THE CONGRESS COMMITTEE AND OTHER COLLABORATORS

Eggert Petersen, dr. phil.
Already as a young naval officer known to undercut the capitalist team spirit of the naval crews. Since then invaluable pillar in the struggle of changing to a socialist society, whatever the means be. (His project for the "New Society". While director of the Danish Institute for Mental Health Research he monitored evidence of the capitalist welfare state's shortcomings and near collapse. Unfortunately, professor Timothy Leary was arrested in Switzerland on his way to a professorship in Aarhus/Denmark. But instead we were lucky enough to get Eggert Petersen in his capacity of active psychology.

Ole Nygaard Jensen.
Chief psychiatrist at Herstedvester psychiatric ward. In collaboration with Eggert Petersen important efforts to combat the capitalist system dominant in primary schools and the child care sector. Reader at the university of Copenhagen-considerable influence on students attitude formation. Contacts with the revolutionary theatrical group "Sun Charriot" which, by means of "happenings", exposes the hollow mendacity of class society and capitalist traditions (viz: Santa Claus), and demonstrates society's absolute powerlessness, fx. when occupying the Danish Broadcasting Station, dressed up in Nato-uniforms.

ROBERTS, MARGARET, ST. PHIL.

Professor of biology at Denmark's Teachers Training College. Prime mover for sexual education in schools aimed to liberate attitudes towards sex at any age and freeing us from the prevailing capitalist ideas and reactionary parents' authoritative interference.

K. Helveg Petersen, M.P.

Former cabinet minister of education and culture. Repealed the 'blue report' of 1960, a systematic capitalist educational theory based on achieving individual knowledge; opened the way for socialist behavioral patterns to guarantee children greater happiness. Has been an articulate executor of Mental Health practices concerning drug addiction, based on 'health addicts with drugs'. (Project Factory, Light Shows).

As Governmental Adviser on International Affairs he is at the wheel of the western educational sector.

Tine Bryld, drug-addiction consultant.

Inestimable contributions to the demolition of traditional capitalist values. Helped by drug-addiction channels and the organization BRIS (Children's rights in society), a pressure group operating against any kind of authority i.e. old-fashioned, reactionary parents, schools, police etc. Advocated the free state 'Christiania', one of our social experiments, that constitutes an alternative existence to our mendacious, materialistic, capitalist producer-society.

Eva Gredahl, Minister of Social Affairs.

Splendid work by exuding good-will. Key position in Denmark's biggest party (social-democrats). Due to her efforts we have achieved an economic basis and a great deal of legal leverage for our political activities in the struggle for class-equality. Many comrades have been secured top jobs and can help to bring us nearer to the final victory and a marxian democracy.

Jens Brøndum

As student-priest he had excellent contacts with students of sociology. Contributed to class-struggle of minority dissident groups. Pacifist forger of opinions in the anti-Nato debate. Mouthpiece of defence budget cuts.

The Danish Association for Mental Health Association for Child and Youth Care and related undertakings.

Bris (Children's Rights in Society)

Børnemagt (Children's Force)

Baby Power

Bøssernes Befrielsesfront

(The fairies' liberation front)

Magazine: Sexual Policy

Christiania

Red-Stockings

The Lesbian Group

KOKO (collective coordination)

Magazine: KOKOO

Association of Conscientious Objectors

Magazine: Non-Violence, strategy in class-struggle

The New Society (Thy-camp)

Magazine: The New Society

The Red Folk High School

FILM GROUPS

Kino Valde and Workshop

The Danish Film Institute

(viz. Thorsen's 'Jesus', film)

PUBLISHERS

Hanegal (Kikerikee)

Modtryk

The Red Cock

THEATRE GROUPS

Banden (The gang)

Boat Theatre

Fair Play

Virgin Ann

Solvogn (the Sun Chariot)

bagefter komme med et indlæg, da det jo gjaldt en international kongres.

Alt forløb planmæssigt. Efter sigende havde Mentalhygiejnen ladet Falkonércentrets yderdøre låse, for at vi ikke skulle mase ind, hvilket kom til at hindre dem i hurtigt at tilkalde hjælp for at stoppe balladen i mødesalen.

En del mennesker forlod de følgende dage kongressen, således at der kun var 2/3 tilbage den sidste halve kongresuge. Dette var en bet for Mentalhygiejnen, som i forvejen havde forregnet sig. De havde kalkuleret med 1500 deltagere og håbet på 2000, men der kom kun 750. Derfor udsendte de et par måneder senere et tiggerbrev, underskrevet af to udenlandske kongresdeltagere, som af loyalitet mod den danske forening bad om støttebidrag til den. Underskuddet var ifølge dette brev på 50.000 USA-dollars (ca. 300.000 kr.), og en henvendelse til omkring 200 hjemlige og internationale fonds og koncerner havde været forgæves.

Fiaskoen med verdenskongressen bidrog givetvis til, at Mentalhygiejnen til sidst måtte give op.

Men tilbage til den uafklarede situation i Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg, hvor der var to bestyrelser:

Den gamle mentalhygiejniske bestyrelse forsøgte via fogedretten at få os ud af spillet, men det mislykkedes i første omgang. De startede siden på en frisk og lagde sag an mod de fem af os, der ved stemmemajoriteten var valgt til ny bestyrelse den 12. juni 1975, men som de gjorde indsigelse imod, idet de ikke ville godtage de nye medlemmer, der havde valgt os. De påberåbte sig, at man med anbefaling fra to bestyrelsesmedlemmer i hovedforeningen "kunne", men ikke nødvendigvis "skulle" optages i den lukkede forening.

Psykiater Ole Nygaard Jensen*, som modparten anså for den retmæssige formand, syntes under retssagen i vildrede med foreningens virke og økonomi, svarede kun sparsomt og ville ikke fremlægge foreningens protokol, men kom stikkende med en udskrift. Havde jeg dengang

vidst, at han var medlem af DKP, havde jeg nok udlagt hans fæmælthed som et ønske om at hemmeligholde visse ting. Det var det måske også, men det bundede åbenbart desuden i uvidenhed, for det kunne vel ikke være dumhed? De udtalelser han kom med var uventede og afslørende:

Han vidste f.eks. ikke, hvor Karen Berntsens narkocentre lå, skønt de figurerede på foreningens regnskab! Han kendte heller ikke noget særligt til rådgivningscentrene i Nykøbing Falster og Odense, skønt foreningen havde tilsyn med disse, idet de var underlagt foreningen, mens han til gengæld fortalte, at skønt foreningen på papiret ikke ejede mere end 399.- (trehundredeognioghalvfems) kr., så administrerede den over 15.000.000 - femten millioner kr. - af skatteborgernes penge. De brugtes bl.a. til narkocentre og til Christiania, oplyste han.

I begyndelsen af 1976 kom sagen for landsretten. Vi tabte og måtte betale sagsomkostninger. Vi kunne muligvis have vundet, hvis vi havde haft en mere øvet sagfører og personforbindelser, men trods alt havde vi fået noget ud af det. Skjulte ting var kommet frem i lyset.

Selv om Mentalhygiejnen havde vundet i denne sag, var den i begyndelsen af 1976 stærkt svækket og medtaget, ikke mindst på grund af statsrevisoratets rapport, og nu meddelte foreningens blad, at det gik ind, men at man havde et nyt blad i tankerne, som skulle hedde "Men", og som man opfordrede medlemmerne til at tegne abonnement på, hvilket altså ville blive en ekstra udgift for dem oven i medlemsgebyret. Bladet blev vist aldrig til noget. De medlemmer, som allerede havde betalt årskontingent for 1976, og som måske udelukkende var medlemmer for bladets skyld - såsom f.ex. biblioteker, højskoler, institutioner, lægekonsultationer o.l. fik altså ingen valuta for pengene...

Det blev den marxistiske ledelse af Mentalhygiejnen magtpåliggende at få opløst Landsforeningen, fordi de åbenbart var bange for, at vi andre skulle overtage magtapparatet, hvad vi næppe havde haft mulighed for! Belært af vort kup ved generalforsamlingen 1974, satte de alle sejl til og bad alverdens unge marxister fra deres faggrupper - formodentlig fra Socialrådgiverskolen o.l. - om at møde op til generalforsamlingen den 14. juni. Der var ingen medlemskontrol ved indgangen, dagsorde-

nen blev ikke overholdt, og alle nærgående spørgsmål om foreningens struktur, regnskab og underafdelinger forblev ubesvarede. Bestyrelsens uduelighed påtaltes, og vi foreslog socialminister Eva Gredal - som jo var den øverste ansvarlige myndighed, og som åbenbart havde kludder i bevillingerne (se artiklen Landsforeningen imod Narko og Kuppet i Mentalhygiejnen ovenfor!) - ekskluderet.

Vist var vi glade for, at Mentalhygiejnen blev opløst, men vi stemte imod, fordi det ville være noget lettere at holde øje med de aktive mentalhygiejnikeres virksomhed, når de var samlet i een forening, end hvis de var spredt og/eller gik under jorden.

Efter at Landsforeningen for Mentalhygiejne officielt var opløst, indgav de fallitboet til skifteretten i Gentofte. Kreditorer skulle anmelde deres krav inden fredag den 28. januar 1977, og tre dage senere mødtes inderkernen bag nedrullede gardiner i Mentalhygiejnens ejendom, det gamle Jernbaneapotek, på Hellerupvej, hvor man velsagtens drøftede, hvordan man kunne fortsætte.

BIBLIOTEKSUDSTILLINGEN , SOM INGEN MÅTTE SE

Bibliotekerne rummer ikke bare bøger, men tilbyder aviser, tidsskrifter, foredrag, debatmøder, film, oplæsning, teater, udstillinger, plakater og et hav af pjecer og boglister. De enkelte biblioteker har ikke en chance for at gennemtrawle alt dette for at vælge og vrage. De lader derfor gerne Bibliotekscentralen (Indbindingscentralen) stå for udvælgelsen på grundlag af lektørudtalelser og litteraturkritik i pressen. Skulle nu disse nøglestillinger være domineret af marxister, så påvirker det alle biblioteker i landet.

Eksempler på marxistisk indoktrinering i 70'erne og 80'erne: På børne- og ungdomsafdelinger kunne man finde en lærebog i hashrygning og andre narkobøger, bogmærker (=boglister) med overvældende hældning til venstrefløjen, dens idoler og græsrodde og med forrående børne og ungdomslitteratur (som også fandtes på boghylderne. Dette ganske i

tråd med Torben Weinreichs* program om at påvirke børn bag om forældres ryg!). Videre plakat til forherligelse af den narkofyldte Thylejr* og en anden med et besynderligt hus, hvor man i hver eneste lejlighed dyrkede sex i variationer, forevisninger af film fra Statens Filmcentral med forrående og/eller stærk politisk slagside eller på kanten af blodskam. Forfattere på venstrefløjen og/eller med snusket litteratur sendtes på biblioteksturné, og politiske og/eller voldelige og sexforstyrrede teaterspil opførtes kritikløst på biblioteker, f.eks. i Kongens Lyngby med børneforestillingen "Ska' vi komme sammen?" Da aktuelle emner tit levendegøres for publikum med diverse avisudklip, betyder også udklipsvalget på biblioteket en hel del: er dette domineret af rødlige synspunkter, bliver hele emnebelysningen rød.

Det var meget svært at få oplysning ud til folk om "den anden form for krig"*, herunder om den daglige dosis indoktrinering af den opvoksende slægt fra børnehaven til universitet, gennem massemedierne (inklusive biblioteker, film, teatre, kirker etc.) samt inden for socialforsorgen, psykolog- og psykiaterfagene.... ja, så at sige gennem alle samfundets store og små funktioner.

Hvordan skulle man få fortalt, hvad der foregik halvkamoufleret bag kulisserne? Kunne man få en udstilling på benene et eller andet sted? f.ex. på Frederiksberg - samtidigt med Mentalhygiejnens verdenskongres i Falkonércentret i august 1975?

For ikke at blive afvist på forhånd måtte vi bruge samme fremgangsmåde som venstrefløjen: de foreslog gang på gang ting med et sådant ordvalg, at de borgerlige forstod det på deres facon og begejstret tilsluttede sig sagen, som så viste sig at rumme noget ganske andet! De borgerlige var oftest uvidende om, at forslagsstillerne var marxister og kunne ikke gennemskue deres formuleringer.

Jeg lod "20. Novembernævnet"* få PR-adresse hos en medkombattant på Frederiksberg, så hun kunne henvende sig til Frederiksberg Rådhus om tilladelse til en udstilling dér. Vi kaldte udstillingen "Hjælp i nøden", idet vi - i overensstemmelse med sandheden - udmaled, at vi tog os af folk, der var kommet i klemme i systemet.

På grund af tidsnød opgav vi at afvente svar fra rådhuset, eftersom det var sommerferietid, og Frederiksberg Hovedbibliotek kunne yde os husly i ugen 9/8 - 16/8 1975, d.v.s. under Mentalhygiejnens verdenskongres. Med assistance fra et par medkombattanter fik jeg lørdag morgen den 9. august udstillingen sat op på de otte opslagstavler, man havde stillet til vor rådighed.

Materialet illustrerede med eksempler den marxistiske samfundsnedbrydning, som vi vendte os imod i lighed med "Artikel 16-Udvalget"s* bandulle ved protesttoget mod Mentalhygiejnens verdenskongres søndag den 10. august: "Vi vil ikke have porno-undervisning i skolen. Vi vil ikke have teater i kirken. Vore børn skal ikke lokkes ud i hash, druk og anden dårskab. Forældre skal ikke kanøfles. Vore børn skal ikke hales væk hjemmefra. Kernefamilien skal ikke splintres. I skal ikke snage i vort privatliv. Vi skal ikke "familiebehandles" af psykologer. Vi skal ikke udforskes for politisk holdning. Skoleundervisningen skal ikke ødelægges. Dansk sprog skal ikke misrøgtes. Kappelstrid i idræt, skole og dagligliv skal ikke rakkedes ned. Religion skal ikke spyttes på. Traditioner skal ikke foragtes. Lovløsheder skal ikke i højsædet. Presse-nyheder skal ikke forties eller fordrejes. Vi skal ikke befries for ansvar og selvstændighed. Nationaliteten skal ikke hånes. Folkestyret skal ikke knuses. Dannebrog's hvide kors skal ikke stryges. Danmark skal ikke "befries".

Mandag formiddag blev "20. Novembernævnet"* ringet op af kontaktbibliotekar Ruth Nielsen, at man havde pillet udstillingen ned. Som begrundelse blev angivet, at vi havde omtalt en bog, som biblioteket ikke havde, hvilket var et angreb på biblioteksvæsenets alsidighed. Det var Peder Hoves "Der hænger han", som havde fået fin anmeldelse af fhv. kirkeminister Carl Hermansen (men åbenbart ikke af Bibliotekscentralen)." Og så er der en liste over personer på den første planche...", lød den næste indvending. Omtalte liste havde været udsendt i stort antal til alle, der ville vide noget om Mentalhygiejnens infiltration i forskellige institutioner og væsener, og indeholdt oplysninger samlet fra massemedierne, fagpressen, Den Blå Bog m.m.

De to nævnte argumenter var de eneste, der blev fremført fra biblio-

Bogen, som biblioteket ikke havde.

tekarens side, og politiske som de var, undrede de os ikke. Da vi ville forfølge sagen, viste det sig, at skoledirektør Poul E. Jacobsen som øverste leder af Frederiksberg biblioteksvæsen ikke var blevet underrettet om, at udstillingen var nedtaget, - men sagen skulle blive undersøgt.

Kort efter blev "20. Novemberævnet" ringet op af stadsbibliotekar Svend Esbech, som straks bedyrede, at det var ham, der havde beordret udstillingen nedtaget, da kvaliteten var for ringe og for dilettantisk. Man kunne ikke bare med en speedmarker tegne på brunt papir eller gråt karduspapir og klistre avisudklip op. Det passede ikke til den arkitektonisk smukke bibliotekssal. Det var absolut ikke udstillingens indhold, der havde givet anledning til nedtagelsen, hvad man så end mente om den!!! Nej, nej, begrundelsen var ikke ændret! Hvis kontaktbibliotekar Ruth Nielsen havde anført noget andet, måtte det være hendes private opfattelse. Nedtagelsen skyldtes alene den teknisk-dilettantiske udførelse, thi han havde ingen anelse om, hvad indholdet bestod i. Han havde ikke læst noget af det! (jvf. bemærkningen ovenfor: hvad man så end mente om den!!!). Det var alene kvaliteten, for selvom han ikke forstod sig på sådan noget, kunne han dog straks se.....

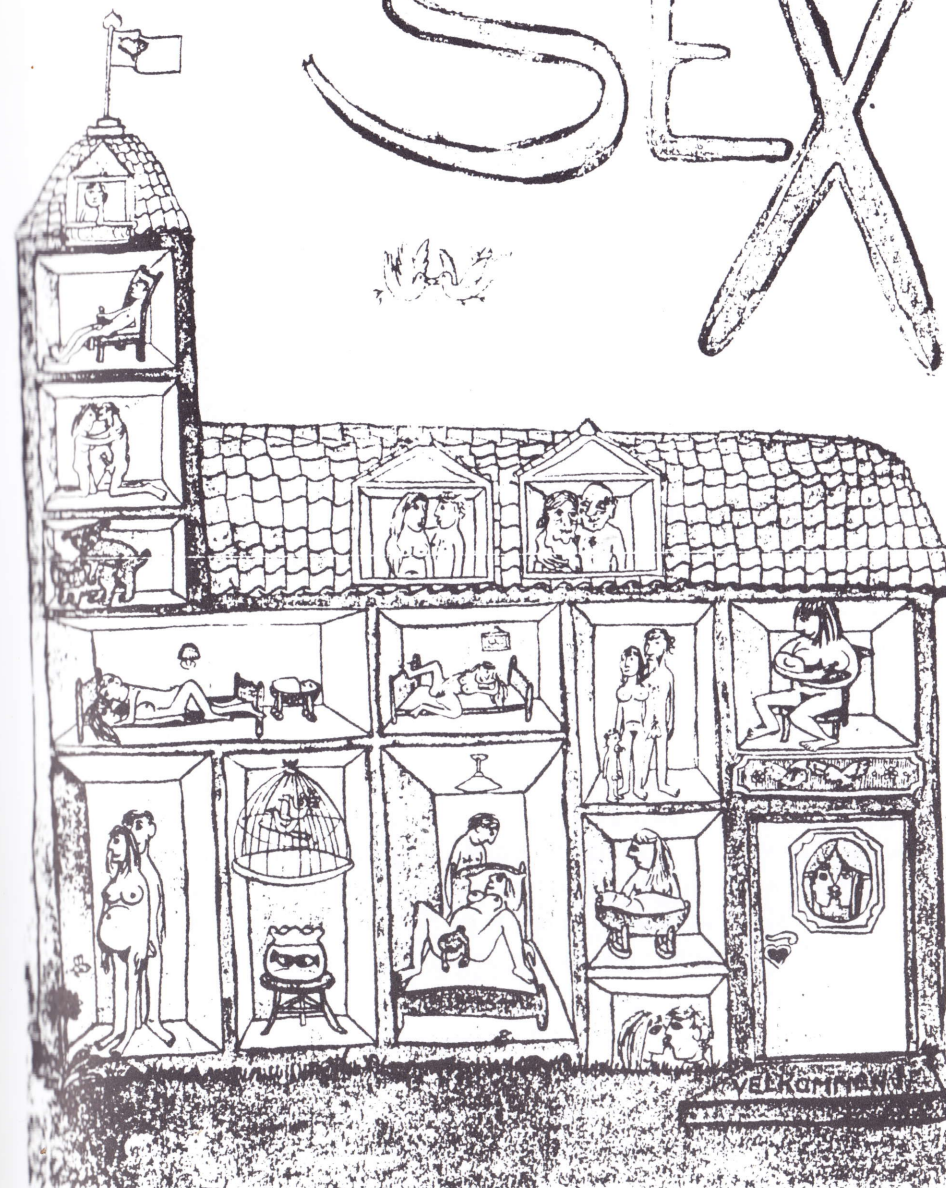
Det havde Ruth Nielsen åbenbart ikke kunnet, eftersom hun ikke gjorde indsigelser ved ophængningen, men tværtimod bemærkede, at det var nemt sat op og så godt ud. Bare almindelig venlighed, men altså uden mislyd.

Det er muligt, at de ydre rammer om vor udstilling - af mangel på egne midler og tilskudsordninger - ikke var så forfuldendte som de stasstøttede, men vi fandt vor skiltning noget sømmeligere end den, professor i teaterhistorie, Kela Kvam, nogle måneder tidligere havde arrangeret i Frederiksbergs Rådhus om gruppeteatre. Eller var hendes ophængte præservativ og verset "Bim, bam, busse, min mor har en k...." etc. mere kvalificeret og arkitektonisk tilpasset til borgmester Stæhr Johansen og hans rådhus end vor samfundskritik var det til bibliotekssalen?

Nå, pyt, kunne vi ikke få udstillingen gennemført, så kunne vi udnytte afslaget og lave ballade om det på rette sted.

Listen er udarbejdet af børnebibliotekar Ulla
Hørne 01.66.137
Bibliotekscentralen 1972. 61.37

SEX

Plakat fra Bibliotekscentralen.

Telefonisk indhentede vi den oplysning fra kommunens kulturelle afdeling, at man ikke kunne stille krav om teknisk kvalitet: ringe udførelse faldt tilbage på udstillerens renommé, og biblioteket havde intet dermed at gøre. Vi henvendte os også både telefonisk og skriftligt til biblioteksvæsenets øverste ansvarlige på Frederiksberg, ovennævnte skoledirektør Jacobsen, der jo ville "undersøge sagen", men han svarede ikke, før han fik et anbefalet brev: han bifaldt, at udstillingen var nedtaget, da den "i sin udformning" ikke svarede til, hvad man ellers modtog - i reglen fra Bibliotekscentralen. Og den var ikke "alsidig", og han henviste til biblioteksloven.

Dette sidst tilkomne argument var absurd komisk, for som vi skrev tilbage til skoledirektøren - "20. Novemberrådet" (-og vi kunne have nævnt mange andre græsrodsbevægelser) var jo netop opstået som et alternativ til samfundsnedbrydningen. Vi kom for at vise det, som ikke ellers vistes, for at give oplysning om det, man nødigt gav oplysning om, for at kritisere det, man nødigt så kritiseret. Der fandtes masser af bøger, der forherligede narkotika, Chistiania, BRIS, Eggert Petersens og andre psykologers ideer. De stod i rigt mål på bibliotekets hylder. Vi kom med det, der ikke stod der, men som burde stå der. - Vi betonedes over for skoledirektøren, at det var absurd at have alsidighed i en udstilling, der gik imod narko og anden kriminalitet, da vi jo ikke kunne gå ind for disse ulovligheder.....

Jacobsen opgav - med henvisning til, at et medlem af byrådet, Achton Møller (Z), ville rejse sagen politisk. Det fik vi naturligvis ikke noget ud af, hvad vi heller ikke havde ventet, og ligesådan gik det i Folketinget, hvor Poulsgaard (Z) stillede spørgsmål desangående til kulturminister Niels Matthiasen, men vi havde da fået lavet lidt røre i andedammen med dønninger i pressen - og det var også noget værd i den standende kamp.

TELEFONAVISEN

Inspireret af telefonavisen hos ALS (Aktive Lyttere og Seere, stiftet af Erhard Jacobsen) oprettede jeg i 1975 "Familieværnets Telefonavis". Nogen måtte gøre noget, ligesom under krigen, da dupliserede løbeblade spredtes ad privat vej. Begivenheder bag kulisserne måtte ud, uafhængigt af pressens mere eller mindre kyndige eller politiserende journalister. Jeg tog ikke sigte på almindelig indenrigs- og udenrigspolitik, men snarere på, hvad man kunne kalde småtingsafdelingen. Jeg lod hånt om partipolitik og var blottet for det moralbegreb, som mange er hæmmet af: at man ikke må angribe personer, men kun meninger. Det er nu engang personer, der undfanger ideerne, og derfor fandt jeg det nødvendigt at finde frem til hvem, der stod bag. Familieværnet skulle "danne værn mod utidig og ulovlig indgriben i familielivet udefra". Det var således rettet mod myndigheders overgreb på personlig frihed, personlig pligt og ansvar inden for hjemmets fire vægge, ja, hele den Fagre Nye Verdens big-brother-kontrol. Det er klart, at med sådan målsætning ville telefonavisen ikke blot være en torn i øjet på hele den fløj, der kæmpede for et marxistisk styre, men også for snævertsynede partigængere, der som - åh, så "pæne borgere" hellere ville lukke øjnene for hvad som helst end at høre om brugbar-naive i "deres" parti. Hvor tit har man ikke set disse "pæne borgere" bøje sig i støvet for dem, der officielt "er noget", selvom de kendte deres rævestreger.

Da jeg oprettede den første telefonavis - som snart efter fulgtes af endnu en i provinsen - anede jeg dog ikke, hvilket fantastisk psykologisk våben det skulle blive, trods den meget begrænsede lytterskare. (Båndet tog 4 minutter, så selv med en spidsbelastning kunne det kun nås af 2500 personer på en uge. Ren teori uden hold i virkeligheden!). Men telefonavisens afsløringer og angreb kunne ikke imødegås andre steder end i pressen, og gjorde man det, reklamerede man samtidig for telefonavisen. Jeg lod trykke små sedler, som jeg altid havde med til uddeling: "Vi mener, der er noget i telefonaviserne (numrene) i denne uge, som vil interessere Dem! Med venlig hilsen Familieværnet (og postboxadresse)". Teksten kunne også tage sigte på en konkret sag og være bakket op af en billigannonce i et ugeblad. På denne måde gen-

En lille indsats kan have stor virkning!

- "Som en vred terrier, der bider sig knurrende fast i buksebenet på folk, der lusker om i uærligt ærinde, angriber Familieværnets Telefonavis korrupsion i myndighederne, påtaler deres overgreb og forsøger at afsløre personer og grupper, der driver samfundsnedbrydende muldvarpearbejde.

Med denne målsætning er Familieværnets Telefonavis ikke populær på den samfundsundergravende fløj."

01- 61 09 60 07- 53 85 55

nemførte jeg mange aktioner, f.ex. inden for et bestemt geografisk område eller i en institution, et firma, et teater, en forening, et møde etc. Ved sådanne mærkesager kunne telefonavisen være overbelastet og tit gav det dønninger langt ud i pressen med barske angreb på mig, men hvad - det hørte med, og dårlig omtale er bedre end ingen omtale! Det gav mig nemlig mulighed for at fortsætte den pågældende sag i avis-spalterne.

Af særlige mærkesager bør nævnes: politiangrebet på Becker*s Vietnambørn med optagelser direkte fra åstedet; forældrekurset på Zahles Seminarium; Mini-kirkedagene i Rønede; Johannesskolen og Kattamaranen; Gentoftes Skoles skoleblad; direktør Ernst H. Larsens jubilæum; Juelsminde's byråds hospitalssalg og en Bogense-politikers sympati for Tvind*; Thylisten ved valget 1978; IKEAS prisuddeling (delvis på svensk); færgerengøringen; Solvognsspektaklerne; det østtyske Gripsteater (på tysk); kvindekongressen (på engelsk og fransk) m.m.

En del af disse aktioner er omtalt her i bogen.

Året efter oprettelsen af telefonavisen opfordrede MF og radiatorådsmedlem, SF'eren Poul Dam, justitsminister Orla Møller til at "udforme bestemmelser for de såkaldte telefonaviser". Selvom Poul Dam i sin henvendelse ikke refererede til nogen bestemt telefonavis og over for Politiken kun nævnte den, der tilhørte ALS (Aktive Lystere og Seere), så tyder hans pluralis - aviser - på, at han også havde kik på Familieværnets, men hvorom alting er, justitsministeren svarede, som man kunne tænke sig, at eventuelle injurier og bagvaskelser i en telefonavis faldt ind under straffeloven og var undergivet privat påtale.

Ved kommune- og amtsvalget i marts 1978, fik jeg travlt med at kikke på de lister, hvis politiske linje ikke umiddelbart var klar, idet de kaldte sig "borgerlister" eller "tværpolitiske" og lignende. Jeg opfordrede folk til at se sig godt for og eventuelt også udskifte brugbar-naive byrådsmedlemmer i ikke-marxistiske partier med nogle mere vågne, som ikke handlede til fordel for samfundsundergravningen, som det f.eks. havde været tilfældet med Venstre i Juelsminde, der solgte kysthospitalet til Tvindimperiet, men der kunne nævnes utallige andre analoge sager.

I Thisted var der opstillet en "Thyliste", som jeg angreb efter at have checket kandidaterne af. Dette rejste en storm i Viborg Stifts Folkeblad, og MF SF'eren Ebba Strange, der netop var valgt deroppe, rejste forespørgsel i folketinget om retsregler for telefonaviser, idet hun mente, at man på grund af "anonymitet" kunne "unddrage sig ansvarlighed"! En udtalelse, der undrede mig, da jeg gang på gang nævnte både adresse og postgironummer, ligesom telefonnummeret jo ikke var hemmeligt. Justitsminister Erling Jensen svarede da også ligesom den tidligere minister, at straffelovens injurielovgivning gjaldt for telefonaviser, og at eventuelle sager var underlagt privat søgsmål. Det fulgte så - halvdanden måned senere, men det kan man læse nøjere om i beretningen om færgerengøringen på Store Bælt.

Men interessant er det, at Familieværnets Telefonavis hvor uvæsentlig den end måtte forekomme - politisk vakte så stor ophidselse og modstand på venstrefløj, at man ville sætte alt ind på at knægte ytringsfriheden.

I telefonavisen hersede jeg gang på gang med erhvervslivet. Forretningsverdenen har i reglen ikke sans for andet end at tjene penge. Hvad angik psykologisk krigsførelse snorksov de og støttede i deres godtroenhed den samfundsundergravning, som let kunne blive ris til egen rumpe.

Foråret 1979 angreb jeg således bankerne, der solgte lotterisedler til "Det store Børnelotteri", idet Mentalhygiejnen - som jo var blevet afsløret af rigsrevisionen - stod bag lotteriet. Jeg havde henvendt mig til adskillige banker for at få dem til at vågne op, og i Handelsbankens hovedsæde havde jeg talt med en hr. Stenholt. Han var imidlertid meget positivt indstillet til lotteriet, idet han i en lidt overlegen tone mente, at Handelsbanken "havde en klar opfattelse af", hvad de burde støtte, og at vi hellere skulle angribe skattesnydere i Fremskridtspartiet. Jeg satte hr. Stenholts udtalelser på telefonavisen og smed telefonsedler ind i Handelsbanken. Snart efter blev jeg ringet op af en uhyre elskværdig herre, der venligst anmodede mig om at slette dette afsnit med Stenholt. Det gjorde jeg så....

Et år efter var den gal igen, da en gruppe rødstrømper erobrede Grevinde Dannerfondens hus i Gyldenløvesgade. Da de slog på tromme for alt det gode, de ville gøre for kvinder, fik de lov at beholde ejendommen og blev støttet af forskellige erhverv, bl.a. Uno-X og - Handelsbanken.

Den telefonavis, der var anbragt i provinsen, flyttede flere gange i løbet af de år, den eksisterede: fra Nordsjælland til Midtsjælland og videre til Fyn for til sidst at ende i Jylland.

Da der var en vis risiko ved at have sådan en stående, var det ikke lige let at finde nogen, der var villig. Oberstløjtnant Harder havde i sin tid generelt advaret om, at der i den kamp, vi befandt os, også ville være folk, der kom derudefra, hvor kragerne vender. Nogle enkelte af denne kategori mødte jeg efterhånden, men jeg var desværre ukendt med de menneskelige skavanker, man kalder psykopatiske. Jeg blev faktisk advaret mod en vis Judith Nielsen fra Svendborg, som kaldte sig børnepsykolog og husede min telefonavis, men advarslen var så vagt formuleret (af angst for bagvaskelsesbeskyldninger), at jeg ikke forstod den. Jeg undrede mig godt nok over de mærkelige ting, der altid foregik omkring hende efter eget udsagn: børn, der blev låst inde i kosteskab på skolen, manden, der ville skyde hende med et jagtgevær, telefonbåndet, der var ødelagt etc. Jeg opdagede til sidst, at hun var begyndt at drikke, men da var det for sent - da havde hun tilføjet mig så megen skade, hun kunne....

Siden er jeg gået i en stor bue uden om mennesker, der foretager sig helt uforklarlige ting....

SOLVOGNEN

Solvognen havde udtænkt sig et vel indstuderet teaterstykke til Rebild-dagen den 4. juli 1976, og som indledning til festen havde Lene Gram skrevet et digt i Information den 3. juli. Man ville tydeliggøre den underkuelse, som indianere og andre naturfolk døjede - og stadig døjer - under på grund af menneskers pengegriskhed, og forsikre os om, at disse

fattige og farvede til sidst ville sejre under de røde faner. Til denne happening havde Solvognen sikret sig et større antal heste og "rødhuder", samt udforsket Rebild Bakkers muligheder. Vel vidende, at deres aktion og forsøg på at bemægtige sig mikrofonen ville udløse slagsmål med politiet, bar flere af dem blodposer inde på kroppen under tøjet, som de kunne rive hul på for at fingere, at politiet havde såret dem alvorligt, og dermed skabe almen ophidselse og stemning imod politiets "vold".

Aktionen udløste et vældigt hurlumhej og spektakel under indianerhyl og politiknipler, blodpøle, skrig og panik blandt publikum, og en blodpose blev slynget efter dronningen. (Var det ren provokation og hån mod Dr. Margrethe? Eller skulle en blodbestænket, "alvorligt såret" regent få tumulten til at stige til uanede højder???)

Tilsyneladende blev både politi og det dansk-amerikanske publikum fuppet, idet alt umiddelbart og senere talte for, at Solvognen brugte samme taktik i Rebild som ved andre forestillinger og optrådte dobbeltsidigt, d.v.s. både som vilde, hujende indianere og som - ophidset publikum (jvf. artiklen "Veludtænkt" her i bogen). Politiet havde nok kunnet få fat i flere Solvognsfolk, hvis de havde forstået disse metoder og arresteret de tilskuere, som efter sigende slog løs på indianerne.

Politimester Kai Harné tøvede med at anlægge sag, men til sidst (måske på grund af vrede i befolkningen?) blev Solvognens folk stævnedes for retten i Hadsund den 22. sept. 1976 kl. 10.00. Jeg nåede frem dagen før efter at have taget del i en mindre happening i Hobro (i Solvognens navn) og fandt Solvognen i højt humør. De uddelte løbesedler med invitation til komsammen i kroen her aftenen før slaget skulle stå. Der sad jeg så med bajerflaske (man må tilpasse sig) og så på lysbilledforestilling, som var meget dygtigt sat op, idet man hele tiden præsenteredes for to billeder ved siden af hinanden: den fattige, elendige Amerikaner - tit en neger - i et usselt krybind af et hjem og den rige, tomhjernede playboy midt i det søde liv. Åbenbart Jacob Holdts* "Amerikanske Billeder", som han for pæn betaling plejede at fremvise i sin store ejerlejlighed på Købmagergade i København.

Efter lysbilledforestillingen blev der spillet og sunget politiske slag-sange. En arbejder blandt publikum syntes, at Solvognen hellere skulle engagere sig ordentligt i politik, ikke bare synge... Som så mange danskere forstod han ikke disse sanges og happenings betydning...

Da man gik over til mere moderne rytmer, skred jeg. Da jeg var kommet et halvt hundrede meter væk fra kroen, råbte nogen bag mig mit navn, og jeg idiot! reagerede spontant og vendte mig! Afsløret altså! Nu var det sket. OK, jeg gik tilbage mod de to fyre i mørket. "Nå", sagde jeg forbavset og så op på dem, "kender I også hende?" "Jamen, det er jo dig...!" mente de. "Nej", lo jeg frækt, "men jeg ligner hende. Det er min kusine..." De tvivlede stadig, så jeg fortsatte: "jeg bliver tit forvekslet med hende. Hun skriver et hav af læserbreve..."

"Hun nævner vore navne på sin telefonavis", sagde de. Det var jeg ikke ked af at høre, men beholdt mit pokeransigt: "Ja, hun driver rundt overalt. Hun har altid været familiens sorte får, fordi hun er sådan en bohème...". De slugte den åbenbart til sidst.

Næste dag så de mig i retssalens tilhørerloge. Ja, ja. Lidt sjov skulle man have for at holde modet oppe i denne ulige kamp.

Det var rigtigt nok. Jeg havde opremset Solvognsfolkernes navne fra retslisten i Københavns Byret 17. april 1975, ligesom jeg siden gjorde det efter retssagen i Hadsund og lod dem trykke i tidsskriftet AKTION (1977 nr. 1 og nr. 5). Eftersom Solvognsfolk, Christianiaboere, slumstormere etc. altid optrådte anonymt i massemedierne, ville jeg råde bod herpå, da det vel var rimeligt, at skatteborgerne fik at vide, hvem der fik tildelt statsstøtte.

Min fjerne slægtning og navnesøster, arkitekt M.A.A. havde desværre ingen sans for humor, og da jeg fortalte hende mine oplevelser i Hadsund, blev hun så bange for at blive forvekslet med mig, at hun skyndsomt sendte et brev til alle landets aviser, at hun ikke var den Gertrud Galster, der var medlem af Fremskridtspartiet. Det morede mig, eftersom jeg heller ikke var medlem! Hun tog derpå sin mors navn som mellemnavn. Selve retssagen blev en happening uden den alvor og stilhed, som normalt præger en retssal, en farce i Solvognens tegn. Havde

justits- eller kulturministeren en finger med i spillet? Jeg tænkte tilbage på retssagen mod psykolog Karen Berntsen, som var blevet dømt både ved byret og landsret og stod i begreb med at anke til højesteret, da justitsminister Orla Møller - rimeligvis gennem Karen Berntsens Eva Gredal-forbindelse - greb ind og reddede hende!!!

Noget lignende var faktisk også sket få måneder før Rebild-halløjet, da statsministeren og folkettinget lod hånt om højesteretsdommen over Christiania. Jeg tænkte videre på den støtte, som Solvognen hidtil havde fået: først en 5-årig teater tilladelse i 1973 under kulturminister Niels Mathiasen med et statsbidrag på 10.000 kr., som ingen i regeringen anfægtede, skønt Solvognsfolk forklædte som politibetjente optrådte ved NATO-møde i København i juni 1973 og forklædte som NATO-soldater besatte radiohuset, men reddedes af radiorådsformand, Ole Espersen*, som "tilfældigt" opholdt sig i nærheden.

Blandt diverse andre kamuflerede happenings bør vel nævnes Solvognens indsats i forbindelse med Kbh.s kommunevalg 1974 ("Valborg"), og sammen med Børnemagt deltog de i spektaklerne i og omkring Helligkorskirken på Nørrebro, hvor deres synderligt gode ven, pastor Erik Bock fra Christianias "Kosmiske Kirke" og Børnemagtslisten udfoldede sig i fuld forvirretthed. Julen 1974 optrådte Solvognen forklædt som julemænd dels ved diskene i Magasin du Nord, hvor de gennemførte en "Ta' selv" aktion og stjal varer fra butikken for i stil med Robin Hood - hævdede de bagefter - at give dem til kunderne (som NB næppe var fattige!), dels ved julepjank på Politigården og angreb med rudeknusning, hakker, bor og maling på Arbejdsrettens palæ på Skt. Annæ Plads. Dette store juleshow, som de lod filme, skaffede Solvognen 20.000 kr. fra Statens Kunstfond. Filmen under titlen "Dejlig er den Himmel blå" og en tilsvarende børnebog spredtes over landet via Statens Filmcentral og Kommunebibliotekerne. Nissedragterne og fotografier vist på den børneteaterudstilling, som professor i teaterhistorie, Kela Kvam, arrangerede på Frederiksberg Rådhus i 1975. (Se artiklen "Biblioteksudstillingen, som ingen måtte se" her i bogen).

I februar 1975 ødelagde Solvognen en del inventar i Rødninge Forsamlingshus med en båndsav, og en måned senere fik de 10.000 kr. for

at optræde i TV med Den alternative Melodi til Grand Prix i Stockholm, og da der ikke havde vist sig tilstrækkelig interesse for deres film, "Dejlig er den Himmel blå", fik de til trøst 50.000 kr. tildelt i 1976 af filmjuryen (hvor iblandt Svend Aukens daværende kone, Bettina Heltberg, fandtes.).

Al den statsstøtte (og rimeligvis mere end her nævnt) lod formode, at nogle i regeringen bevidst benyttede disse kræfter uden for folkettingen for at nedbryde det parlamentariske system og ødelægge alle normer og traditioner, hvad enten det bestod i at skræmme folk væk fra vælgermøder i visse partier eller fra Rebildfest, mens man selv sad på taburetterne og vaskede hænder.

Hvorom alting var, politimester Kai Harne havde som sagt tøvet med sagsanlæg, og mens den almindelige lille mand ikke kan få beskikket en forsvarer i simple politisager, så tilkendtes de 29 anklagede Solvognsfolk i Hadsund straks en sådan, nemlig landsretssagfører Chr. Vilh. Hagens, kendt som et meget aktivt medlem af DKP. Her bør måske siges, at Solvognsfolkene ikke nødvendigvis behøvede støtte, idet en del af dem havde gode uddannelser: lektor, civilingeniør, fotograf, forfatter, arkitekt....

Hvorfor sendte statsadvokaten kun sin fuldmægtig, Niels Schrøder? Han var så godtroende, at han blev taget ved næsen! Eller havde han visse pålæg med hjemmefra? Han frafaldt straks sin tiltale mod en pige fra Solvognen, fordi hun forklarede, at hun som publikummer i Rebild var blevet revet med af stemningen, og han førte et vidne, Peter Lorentzen, som efter eget udsagn "havde været med i Solvognen" engang, men havde kvittet den. Han havde rent tilfældigt været i Rebild som turist. At de anklagede Solvognsfolk ikke kom med en eneste mishagsytring ved at se en "fracalden" dukke op som vidne imod dem, røbede i sig selv, at der var ugler i mosen, da de ellers ikke var mundlamme i retssalen! Og nu, da det gjaldt, vidnede Lorentzen da heller ikke, som anklageren forventede, imod Solvognen, men tværtimod til fordel for dem og imod det brutale politis overgreb. Solvognsfolk var som før nævnt veltrænede i dobbeltspil.

Det fotomateriale, Solvognen fremlagde i retten, var så omfangsrigt, at enhver kunne forstå, at de ikke bare tilfældigt var kommet over amatør-fotos, som var knipset med tanke på en hilsen til tante Maria "over there" i Minnesota. Næh, det var Solvognsarbejde! og dygtigt gjort! De kunne ikke være taget af barfodsindianerne, der kom stormende til hest med flag og hujen eller styrtede frem til fods med blodposer under tøjet. Der har været udstationeret fotografer, hvis opgave det var, på nært hold at følge de enkelte betjentes bevægelser og fyre løs, når disse gik i aktion med knipler og håndgreb. Formålet var at skaffe materiale rettet mod politiet til brug i en evt. kommende retssag og/eller til propaganda-fremstød.

Og dommeren? W. Aagaard hed han, og ifølge JyllandsPosten var det hans første store sag. Formodentlig for at demonstrere sin upartiskhed og bevise, at han ikke var forhåndsindtaget imod Solvognen, sle-skede han for de anklagede. Han forhørte sig venligt, om de havde haft en god rejse herover til Hadsund og fået logi, men et stykke inde i rets-sagen blev han sat grundigt på plads, da en af Solvognsfolkene skulle afhøres. Køligt spurgte den anklagede den smiskende mand i dommer-sædet: "Jeg forstår ikke, hvorfor dommeren siger "du" til os?"

Tableau!

Han fortsatte med "De".

De Solvognsfolk, der udeblev fra retssagen i Hadsund, blev ikke yderligere retsfulgt.

Året efter - i 1977 - fik Solvognen tildelt 132.000 kr.

FRIHED ER DET BEDSTE GULD

Under frihedsparole fik Thestrup vedtaget porno-loven. Nogle råbte vagt i gevær og nedkaldte hånsord over deres hoveder, idet de fleste ikke så længere end til nuets påberåbelse af personlig frihed: Man måtte vel selv om, hvad man studerede inden for sine egne fire vægge! Men næppe var loven kundgjort, før pornoen sprængte de fire vægge og myldrede frem overalt. Strøget forvandlede til en slags Istedgade, og Unge Kristne tog sagen i egen hånd og overmalede butiksvinduerne.

Men man gik længere i frihedsrusen: Man forgreb sig på børnene: omdigtede gamle børnerim til sjofle linjer, så de kunne hæfte sig i bør- nenes sind, svælgede i sex i børne- og skolebøger, børneteaterstykker, tegneserier, film etc. Man indrettede "bollerum" i børnehaver, og sko- lerne holdt sig ikke til sober biologiundervisning om menneskets for- plantning: eleverne belærtes om sex i alle former fra selvtilfredsstillelse til sex med dyr etc. Lærere påberåbte sig "metodefrihed", og enhver sjofelhed undskyldtes med, at børn "alligevel" hørte sådan noget på le- gepladsen eller i skolegården. (Er det nu også rigtigt? Mine barneøren var forskånet for den slags - eller jeg forstod ikke meningen, og min barnlige uvidenhed med dit og dat blev i teenage-årene en beskyttende skal om min sjæl. Da jeg endelig som voksen forstod tarvelighederne og de sjofle grin, virkede de så sårende i deres råhed, at jeg aldrig har kunnet fatte, hvordan man kunne tilsvine andres livssyn - og da slet ikke børnenes!).

I og med at man nu udgav bøger m.m. med sjofelheder, direkte kunne undervise i pornografi i skolen ved hjælp af pornohefter og Munksgaards "Triviserie" og udskrev børnebogs konkurrence (Borgens Forlag!), hvor der skulle lægges an på sex og vold o.l., så havde porno fået samfundets blå stempel både i de voksnes og i børnenes verden. Nu havde vi frihed til at dyrke porno! (Jvf. artiklen "Johannesskolen og Katamaranen" her i bogen).

Nu gjaldt det at opnå frihed - - fra porno!

Jeg kom på, at man burde lave en udstilling med alle de sjofle og politisk-indoktrinerende børne- og skolebøger, vi kunne finde, - til op- lysning for børnenes forældre og pårørende, som i reglen var uvidende om tingenes tilstand. Udstillingen skulle hedde LIBER, der på latin både betyder "bog" og "fri". Da jeg ikke vidste, om noget foretagende kaldte sig sådan, måtte jeg lade de enkelte bogstaver betyde noget, så man kunne sætte punktummer imellem. Således blev L.I.B.E.R. til "Land- værn imod Børns EnsRetning", lidt kunstigt måske, men jeg kom ikke på noget bedre. Det viste sig siden heldigt med disse forholdsregler, som det svenske bogfirma "Liber" måtte bøje sig for.

Min gode og trofaste medkombattant gennem mange år, Svend-Åge Laursen i Solrød*, blev fyr og flamme over idéen og ville tage sig af udstillingen. Vi fik med flere medkombattanters hjælp gennemlæst og indkøbt en stor portion bøger, samt lavet tryksager og opslagstavler, hvor vi fortalte om den samfundsnedbrydning, som visse kræfter stod for.

Svend-Åge Laursen lejede en skurvogn til udstillingen, da vi efter vort mislykkede fremstød på Frederiksberg Bibliotek i august 1975 (se artikel herom) var klar over, at vi næppe fik foden indenfor i bibliotekerne. Skurvognen stod først i Solrød, siden i Kgs. Lyngby og Gladsaxe, men mest succes havde den naturligvis i Vendsyssel, hvor menneskene endnu ikke var så fordærvede og heller ikke så marxistpåvirkede som i København.

Det lykkedes Svend-Åge Laursen, der altid havde et utroligt pressetække, at få lavet meget røre om det materiale, vi havde samlet, og som man påtvang landets børn. Vi krævede frihed til at være fri for svineriet og indoktrineringen! Folkekirkens præster - med nogle få undtagelser - holdt sig tavse. Den Katolske Kirke ligeså. Så meget mere må man tage hatten af for Pinsebevægelsen, hvis ledelse satte sig grundigt ind i problemet, og endnu mere for Mormonkirken, som ikke alene granskede forholdene, men også husede udstillingen en tid, så deres medlemmer kunne se, lære og imødegå sådan påvirkning af deres børn. (På denne tid var der mange, der meldte sig ud af folkekirken, mens frikirkerne øgede deres medlemstal. Dog skyldtes de fleste udmeldelser af folkekirken nok mere almen ligegyldighed med religion end kirkens holdningsløshed i moral.)

Den megen halløj omkring L.I.B.E.R. gjorde, at journalist Preben Heide ville tage sagen op i sit program "Landet rundt" i TV i Århus, men det blev en skuffelse for Laursen: de uhumske børnebøger måtte ikke vises på skærmen og ikke citeres!!! Og Heide havde fået en modstander af Svend-Åge Laursen og L.I.B.E.R. kaldt til, VS-folketingskandidaten, lærer Thorkild Thejsen fra "Unge Pædagoger" (senere i redaktionen af "Folkeskolen"). Dermed var objektivitetskrav opfyldt: Den ene part måtte ikke sige noget eller vise noget, den anden - nå ja,

SKAL PSYKOLOGER OG
SOCIALARBEJDERE
OPDRAGE DINE BØRN?
HVORDAN...?
SÅDAN...?

L.I.B.E.R.

SÆRTRYK
N4
ISSN 0105-5828

det var stilen! Det blev således en forvrængning af udstillingens formål.

Ligedan gik det med enhver protest i kommunalforsamlinger og folketing: børne- og skolebøger måtte ikke citeres!!! Sådanne ord anstod sig ikke i et ærværdigt byråd eller fra tingets talerstol!!! Aviserne kunne heller ikke bringe dem i deres spalter - bortset måske fra den sensationshungrende boulevardpresse. Disse forhold var anledning til, at vi måtte lave tidsskriftet AKTION, som Svend-Åge Laursen lagde navn til. Det udkom fra 1977 og indeholdt bl.a. boglister og omtale af det materiale, der var at finde på L.I.B.E.R.s udstilling, men om AKTION kan man læse mere i næste artikel.

AKTION OG KARTOTEKET

Massemedier er vigtigere end et lands styre, thi ved den daglige bearbejdning skaber de "den offentlige mening", som via folkemasserne bliver grundlag for folketing og regering eller under særlige forhold til folkerejsning, revolution, nedrivning af mure og afsætning af diktatorer. Demokratiet er i fare, hvis massemedierne f.eks. ved ensartet journalistuddannelse, ja for så vidt alle uddannelser hvor man får vidtstrakte påvirkningsmuligheder over sine medborgere, bliver ensidige. Anderledes tænkende får svært ved at komme frem. Man bliver stækket i kampen. Lige som man i materiel krig ikke kan forvente, at fjenden skal låne en et maskingevær, kan man i psykologisk krig ikke regne med, at en redaktør i større grad skal give modstandere den spalteplass de har brug for. Et politisk parti har ingen chance uden presse bag sig.

Det er aldrig "in" at gå imod strømmen, og i halvfjerdsere var der meget at gå imod. Jeg tænker ikke på den almindelige politiske front, hvor der skete store omvæltninger, men på de mere kulturelle etiske problemer. Vi var en del, som arbejdede bredt uden partipolitisk og religiøs smålighed imod den marxistiske samfundsundergravning og påvirkning af den opvoksende slægt (jvf. Art. 16-Udvalgets opråb ved demonstrationen i 1975 (se artiklen "Biblioteksudstillingen, som ingen måtte se" her i bogen). Vi ville gøre forældre og andre opmærksomme

6.-kr.

Vil dansken i Verden fægte,
men dølg Aasyn og Navn,
jeg ved, hans Aand er ej ægte,
jeg tager ham ej i Favn.

ISSN 0105-5828

Vort formål med dette blad er at skaffe oplysninger ud til vore medborgere om den samfundsnedbrydning og de kinesisserier, der foregår i vort fædreland, og som ofte forties af massemedierne. Det er vort håb igennem nøje dokumenteret saglighed om tingenes tilstand at få alle Danskere, der måtte elske deres land til - uanset forskellige politiske opfattelser - at stå sammen om dette ene: at bevare vort parlamentariske folkestyre, vor personlige frihed og vort fædrelands og folks selvstændighed.

Det parlamentariske folkestyre er ikke uden fejl og lyder, men det er for os at se at foretrække frem for et hvilket som helst diktatur. Som uafhængig af partipolitik vil vi frimodigt kritisere skævheder og uligheder alle steder uden at stikke noget under stolen, og samtidigt vil vi gerne komme med konstruktive forslag, hvis det er os muligt.

på spillet bag kulisserne, og derfor var vi nødt til at starte tidsskriftet AKTION i 1977.

Svend-Åge Laursen lagde ryg til som ansvarshavende redaktør.

Tidsskriftet (biblioteksnr. ISSN 0105 - 5828) hutlede sig igennem fire årgange med konstant underskud og undertiden dårligt tryk. Landets biblioteker, som var en økonomisk redningsplanke for megen usalgbar og politiserende marxistlitteratur, kunne vi afskrive på forhånd, da de gennem Bibliotekscentralen, bibliotekarernes faggruppe, pressen etc. havde vænnet sig til en ensidig linie, jvf. artiklen "Biblioteksudstillingen, som ingen måtte se".

Når Aktion ophørte i 1980, skyldtes det ikke bare det evindelige pengeproblem, men - som det fremgår af tidsskriftets sidste nummer (nr. 10, 1980) - var vi kommet i knibe: Registerloven, der var trådt i kraft 1. januar 1979, var således formuleret, at den kunne bruges af det til enhver tid herskende magtapparat imod eventuelle modstandere, en lækerbiskens for et eventuelt kommende kommunistisk styre! Ingen - NB pressen ikke undtagen - måtte samle avisartikler eller oplysninger i systematisk orden eller katalogisere personer med information om politiske forhold etc., hvad jo selvsagt indgår i ethvert blads arbejde (nu på EDB). Journalist Maria Cuculiza ved Aktuelt bad registertilsynet undersøge, hvorvidt AKTION registrerede og videregav oplysninger i strid med denne lov. Vi blev rystede over de spørgsmål, tilsynet udfrittede redaktør Laursen om i deres skriftlige forhør (se sidste nr. af AKTION siderne 3 - 7 og 10 - 15). Svend-Åge Laursen kunne i overensstemmelse med sandheden svare, at han ikke havde ført eller lå inde med noget kartotek, men ... det var ikke ensbetydende med, at et sådant ikke fandtes, og da vore modstandere naturligvis altid lå på lur efter en lejlighed til at knalde os, og strafferammen for et kartotek gik op til 2 års fængsel med behørig konfiskation af det for os så vigtige materiale, så opgav vi AKTION. Vi var overbeviste om, at man ved en eventuel retssag ikke ville finde nogen formildende omstændighed for vor anti-kommunistiske fløj, og at en påberåbelse af lignende registreringer på avisredaktionerne, i partikontorernes skuffedarier etc. ikke ville komme os til gode....

Da jeg i 1971 gik ind i kampen mod narko, var jeg ikke alene uvidende om, at dette lidt efter lidt skulle føre mig ind i en langt bredere kamp imod samfundsundergravning, men jeg var også på bar bund med hensyn til personer, der betød noget i systemet. Derfor var det nødvendigt at gå grundigt til værks. Jeg begyndte at samle navne og data, som andre samler på frimærker. Mit kartotek voksede støt, idet jeg gennemtrawlede modstandernes presse og tryksager, store og små, helt ned til lokale græsrodders opråb. Jeg noterede mig personernes ståsted, indbyrdes samarbejde, forbindelseslinier og påvirkningsområder. Da jeg efter 14 års arbejde trak mig tilbage til privatlivets fred, var kartoteket skønsmæssigt på 7 - 8000 marxistiske navne med diverse oplysninger.

En dag blev jeg uventet ringet op af en journalist ved TV's "Lørdagskanalen", Peter Mikkelsen Kramer*, som fór lige i flæsket på mig: om jeg havde et kartotek over venstrefløjen? Da han ikke havde succes med sin udfrитning, tilføjede han, at der var én der havde set mig med sådan et i en kuffert...! Ved denne oplysning var angiveren indkredset til to personer, hvoraf den ene kunne lades totalt ude af betragtning...og rigtigt: ved journalistens stigende irritation over min uvilje til at røbe noget, busede det til sidst ud af ham: hvordan kunne Lis Jensen* så sige sådan noget? Tableau! En bekræftelse på min viden. Dette var dog toppen! En sådan meddelelse til "fjenden" fra en gammel medkombattant ville man under krigen have kaldt stikkeri. Hun vidste, hvilken risiko og strafferamme et kartotek medførte, og hvilket tab en konfiskation af kartoteket ville være for vor fløj.

DEMONSTRATION FOR BECKERBØRNENE

Becker* reddede halvandet hundrede børn ud af det krigshærgede Vietnam i sidste minut, da alt brød sammen, og nåede med dem til Danmark den 29. april 1975, men snart hørte man de rædsomste ting om ham: han opdrog ikke børnene ordentligt. Han var alkoholist, homoseksuel og en sut....

Det blev mig klart, at der måtte stikke noget under: En forsumpet person kunne ikke have gennemført en så fantastisk aktion! Man skim-

tede et politisk spil, hvor myndighederne under Eva Gredal* og Lise Østergaard* ønskede at sende børnene tilbage til Vietnam. Jeg opsøgte Becker på Kirsten Lauritzens ejendom i Nordsjælland, hvor han og børnene havde fundet husly og menneskelig varme. Ja, naturligvis faldt han uden for systemet. Ellers havde han ikke risikeret liv og velfærd ved en så uegennyttig gerning som at opholde sig i årevis i et krigshelvede for at samle unger op fra bombehuller og rendestene. Og nu bagvaskede man ham efter bedste opskrift: kunne man ikke finde på andet, så kunne man svine ham til! (Det hed sig, at nogle af de lærere, man påtvang børnene, var kommunister, der skulle udspionere dem. Det er ikke umuligt.) Rimeligvis kom det bag på Becker, hvor fascineret nøglepersoner i Danmark var af kommunismens ideologi. Lise Østergaard havde nært samarbejde med Mentalhygiejnens Eggert Petersen og Eva Gredal og blev 1974 formand for Dansk Flygtningehjælp og 1977 hentet ind i Anker Jørgensens regering som minister uden portefølje, skønt hun ikke var medlem af socialdemokratiet. Foreningen for Menneskerettigheder i Vietnam i Paris skrev ved generalsekretær Doan Van Linh til den danske regering den 28. maj 1977 og bad om en skriftlig offentlig garanti for, at Beckerbørnene ikke ville blive sendt tilbage til Vietnam, men modtog NB ikke nogen sådan. (AKTION nr. 4/1977). Børnene virkede uhyre søde og sympatiske, meget mere velopdragne, end normen var i Danmark. Det var vel det, der var forkert med Becker - ligesom senere med den dygtige skipper Frohn på Fulton!

Tirsdag den 26. juli 1977 arrangerede jeg en demonstration i "20. Novemberævnet"s navn på Strøget. Den ydre anledning var, at minister Lise Østergaard skulle åbne udstillingen "Amnesty International på Strøget" i sparekassen SDS's lokaler i Vimmelskaflet. Vore plakater refererede til de overfald, der havde været fra myndighedernes side på Vietnambørnene: "Har Beckerbørnene ingen menneskerettigheder?", "Børnene tilbage til Becker!", "Lise Østergaard i ledtog med BRIS*", "Vi skal ikke familiebehandles af psykologer!" etc., ligesom der også var hentydninger til den mystiske, uopklarede brand på hjemmet Skovholmgaard, hvor man havde anbragt børnene.

Lise Østergaard havde imidlertid sendt afbud til udstillingen, så vi fik ikke fornøjelsen.....

Mens vi demonstrerede udenfor, var en medsammensvoren ungersvend til reception i Sparekassen og fik placeret en bunke af vore eftergjorte Amnesty-pjecer imellem Amnestys egne foldere. Udenpå kunne man ikke se forskel på de to udgaver, ligesom teksten på indersiden stort set var Amnestys egen, idet dog forslagene til de brevttekster, som folk kunne skrive til regeringer o.l. til fordel for den og den, var ændret til at omhandle Beckerbørnene og den behandling, de var bleven udsat for i Danmark*. Folderens midterside viste desuden det ret kendte og gribende billede af et af Beckers adoptivbørn, fotograferet under politiaktionen imod børnene på Kirsten Lauritzens ejendom.

Politiaktionerne mod Vietnambørnene omtales i pressen. Vietnamesere i Frankrig og USA var oprørte, og borgmesteren i Nice tilbød at tage imod dem i Frankrig. Forholdene påtaltes i ovennævnte Doan Linhs brev, der også udtrykte bekymring over 4 navngivne kommunistiske lærere, som de danske myndigheder havde benyttet. Becker og venligt-sindede danskere, som f.ex. Kirsten Lauritzen, advokat Holger Lindholdt og direktør Asger M. Hirschsprung var magtesløse over for myndighedernes fremfærd.

Det vil være på sin plads her at fortælle, at Becker i sin store børneflokk havde to børn, som stod ham særligt nær: han havde fundet dem som spæde og rigtigt adopteret dem. Den 11. oktober 1977 lokkede man Becker hjemmefra under falsk foregivende, hvorpå børneværnsmand Bjørn Barkholt fra Helsingør selvbestaltet, d.v.s. uden børneværnets accept, bortførte de to adoptivbørn fra hjemmet ved hjælp af 4 politibetjente. Aktionen kendtes ulovlig i socialankestyrelsen, men - NB. - Becker fik dette til trods ikke sine børn tilbage, idet Børneværnet nu påberåbte sig, at det stred imod børnenes tarv at blive flyttet hjem igen, da de allerede havde opholdt sig flere måneder hos deres ulovlige plejeforældre. De skjultes hos psykolog Kurt Palsvigs* bekendte i Strib: lærer Flemming Pedersen og afdelingsleder Bent Corfitz Petersen (fra observationshjemmet Egely), som modtog dobbelt plejeløn. (AKTION nr. 1/1977 side 9 og nr. 8/1978 side 21).

FORÆLDREKURSUS PÅ ZAHLES SEMINARIUM

Den nye skolelov, der trådte i kraft august 1976, satte ekstra skub i indoktrineringsdebatten. Undervisningsminister Ritt Bjerregaard lagde ikke skjul på, at hun gerne så "det kapitalistiske samfundssystem" sat på porten (se AKTION 6/77 side 13), og samme målsætning lyser ud af psykolog Eggert Petersens Trivselsprogram for socialdemokratiet 1969.

Men det gjaldt om at få befolkningen til at sluge kamelen. I eftersommeren 1977 meddelte en notits fra Ritzaus Bureau, at Zahles Seminarium som det første i landet ville undervise forældre i, hvad folkeskolen af i dag indebar, og Politiken bragte nogle interviewudtalelser fra seminariet, hvoraf det fremgik, at man ville rette de "misforståelser", som forældre måtte have angående folkeskolen og "udrydde" myter om, at børnene var blevet dårligere til at stove og læse....

Jeg tog ind på seminariet og gjorde først mine private studier på trappegangen: en bred væg var forbeholdt den marxistiske BT-klubben, d.v.s. Berlingskes typografers oprør mod bladledelsen (hvilket bidrog til avisens nedtur). Man burde bakke op om sjællandske militærnægteres protest mod at ligge i lejr i det fjerne Jylland, samt støtte oprøret i Todesgade på Nørrebro (hvor BUPL, FOLA, "Nørrebros Beboer Aktion" fra venstre fløjen - med økonomisk støtte fra BRIS's støttefond, "Børns Vilkår" (5000.- kr.) - kæmpede mod politiet i vrede over nedlagt børneinstitution. Man kunne videre deltage i weekend-lærerseminar i Århus for at høre, hvordan de overfede kapitalister malder de fattige medborgere (illustreret med en tegning) og gå med til alverdens andre møder om dit og dat.

Skønt i en fremskreden forældrealder meldte jeg mig ind på kurset for at se det nøjere an. Man kunne vælge særlige emner, men indledningsvis bød rektor Hans Nygaard Jensen alle velkommen med en redegørelse for ideen: kurset skyldtes et forslag fra Ritt Bjerregaard i november 1975, og det var meningen, at de øvrige 29 seminarier i landet skulle følge efter. Undervisningsministeren havde sørget for, at dette (for hende så politisk vigtige) kursus tilmed var helt gratis!

maneas kampagnen

amnesty
international

Forslag til brevtekster til statsoverhoveder og regeringsrepræsentanter

- 1) I am from and a member of Amnesty International. I have been greatly disturbed by the news of the arrest of the Becker-children, Denmark, which seems to be in conflict with the Universal Declaration of Human Rights. I am sure that the aims of the Declaration are as valuable to you as they are to the world, and that you will show clemency in this case.
- 2) I am writing on behalf of the Becker-children, Denmark. I was greatly concerned to hear about their detention/imprisonment/restriction, as for, the details which I have read it would seem that he has acted according to his conscience. Although I do not know the details of their whereabouts. I and my fellow members of Amnesty International believe that your Government shares our desire for a world where all refugee-children can live freely without being punished for their parents' political and religious views. I hope that you will hear our plea for a reconsideration for the Vietnamese children's case.
- 3) I would respectfully draw your attention to the imprisonment/detention of the Becker-children, Denmark, (from Vietnam), citizen called To those who are concerned with the upholding of human rights throughout the world, this case appears to be a breach of elementary justice. I would ask you to reconsider this case in the light of my petition.

Det var - som forventet - temmelig ensidigt. De yngre lærere handlede muligvis "i god tro" og gjorde sig næppe klart, at de af dem anbefalede bøger var skrevet af marxister eller måske endda udgivet af Demos eller lignende røde forlag. Rimeligvis var de selv oplært i denne ånd og vidste ikke, at der fandtes andet materiale. Et par andre lærere syntes derimod at arbejde ret bevidst: Hans Jørgen Kristensen* og Kirsten Kruse. Førstnævnte omtales gang på gang i det marxistiske fagblad "Unge pædagoger", og han lagde her for med et fotokopieret hæfte, "Hvad er god undervisning?" (Se AKTION 6/77 side 7). Kirsten Kruse var min klasselærerinde og hylkede samme ideologi.

Som så ofte før benyttede jeg telefonavisen ved at angribe kurssets indoktrinering og hæfte mine telefonsedler op på trappegangen blandt de mange marxistiske opslag.

Resultatet udeblev ikke!

Da jeg næste gang mødte til undervisning, bad min sidemand om tilladelse til at afspille et bånd, som han havde optaget fra sådan en mærkelig udsendelse på en telefon. Det lå i luften, at der var en forhåndsaftale eller indforståethed mellem ham og Kirsten Kruse. Han stillede båndspilleren midt i vor rundkreds af borde. I samme øjeblik båndet gik i gang med "Dette er Familieværnets Telefonavis", rettedes alle øjne mod mig, da de genkendte stemmen.

Nå ja, og båndet kørte....

Havde man troet, at jeg ville bryde sammen, måske blive blussende rød og kravle under bordet, eller styrte grædende ud ad døren, eller i det mindste begynde at stamme....??? Eller havde de forestillet sig, at "det tavse flertal", de pæne forældre, ville have overfaldet mig med bryske ord? De tav naturligvis, og mit pokeransigt røbede ikke, at jeg sad og morede mig indvendigt over, at min aktion var lykkedes langt over forventning....

Ak, hvilken skuffelse for de troende marxister: der var ingen reaktion i klassen at hælde sit hoved til. Det var vel anledningen til, at Kirsten Kruse lod ham standse båndet, inden det var færdigt.... Tænk, him-

lede min sidemand op, at udsende sådan noget ganske anonymt.... Stadig ingen reaktion hos forældrene...

"Det er da mig" sagde jeg, "Det er ingen hemmelighed. Det fremgår til sidst af telefonavisens adresse!" Min sidemand ville have debat, men den blev kort, for det var jo hurtigt at konstatere, at han havde sine meninger, og jeg nogle andre, og sådan var det bare.

Altså håbløst tilfælde, som de ikke kunne stille noget op med, så lærerinden måtte pænt begynde på sin lektion.

JOHANNESKOLEN OG KATAMARANEN

En dag i 1977 blev jeg ringet op af en fortvivlet og oprørt mor, Bodil J....., på Amager Boulevard. Hendes søn gik i 7. klasse på Johanneskolen på Frederiksberg, og nu havde dansklæreren, Tim Erritzøe, kundgjort, at de snart skulle læse Bent Hallers "Katamaranen". Da den indeholdt beskrivelse af frastødende homoseksuelle overgreb, havde hun og hendes mand søgt at imødegå dette valg af skønlitteratur og råbe andre forældre op, for de havde netop sat sønnen i denne skole, fordi den skilte med et kristent grundlag og nød godt ry.

Selv om Bodil J. så ud som en lille rar husmor, så var hun ikke sådan at løbe om hjørner med, hun havde netop dette år indsamlet 300 underskrifter imod, at Irma førte bladet "Rapport", så mødre kviede sig ved at sende deres poder hen i Irma. Og nu "Katamaranen"! Hun havde bl.a. læst en artikel af Ellen Buttenschøn i Jyllands-Posten om de ødelæggende børnebøger og havde kontaktet hende, men Buttenschøn - der vel havde set mine mange indlæg i pressen - havde ment, at jeg måske kunne hjælpe, og således var det gået til, at denne Bodil J. nu var i telefonen og blev glædeligt overrasket over, at jeg i hvert fald lyttede.

Jeg gjorde opmærksom på, at jeg havde min egen barske måde at ordne sager på, men hun var ligeglad, da hun ikke havde kunnet finde hjælp andetsteds.

Jeg satte historien på telefonavisen den 21. december 1977, altså lige

før juleferien, stak mine sedler med telefonnummeret i lommen og gik ind i skolegården i frikvarteret for at dele dem ud. Jeg vidste, at det var ulovligt i henhold til politivedtægten for København, men sådan havde den venstreorienterede familiesplittelsesgruppe, BRIS, gjort, da de uddelte en opfordring til børn om at løbe væk hjemmefra, så jeg lod stå til. Jeg langede sedler ud til højre og venstre så hurtigt, jeg kunne, og fandt det derpå klogeligt at fortrække, inden den stigende uvilje mod mig slog ud i lys lue.

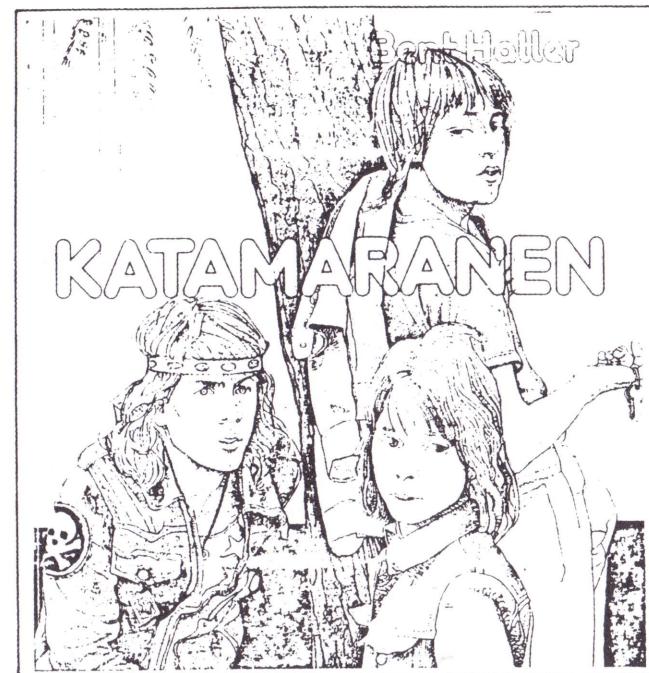
Jeg vendte tilbage i næste frikvarter. Skolen var nu en summende hvepsere. I løbet af et øjeblik hang eleverne ud ad vinduerne på samtlige etager, og bag dem, der lænede sig ud, stod andre oppe i karmene og fægtede ud af de øverste vinduer. Alle hylede og skreg i munden på hinanden. Det så herligt ud og lød som larm fra en sportshal. Jeg kunne nu kun uddele telefonnummersedler udenfor på Vodroffsvej, hvor jeg straks kom i disput med en lille klynge elever, som naturligvis gik ind for Katamaranen med den ildhu, der altid lægges for dagen - uanset emne -, når én gruppe skal hævde sig overfor en anden. En lærer kom for at genne eleverne inden for det høje hegn. Det var lærer Erritzøe. Han bad mig følge med op til rektor.

Jeg sad en tid oppe på kontoret og ventede på rektors tilsynekomst, altimens Erritzøe, ude af koncepterne og demonstrativt provokerende, forsøgte at spille min telefonavis over på et bånd. Jeg oplyste ham om, at det var lettere at få den skriftligt fra Familieværnets Telefonavis. Vi tog normalt 50.- kr. for en kopi.....

Nå, rektor Jens Winther kom. Han var brøsig og mente, han nok skulle få telefonavisen standset. Jeg bad ham tale med min advokat, Lindholdt. Nå-å! Lindholdt! Fra Fremskridtspartiet!

Jeg gik og hørte ikke mere fra rektor.

Enkelte forældre meldte deres børn ud af skolen i protest mod dansk-læreren og Katamaranen. Efter juleferien afholdtes der et orienterende møde på skolen, hvor rektor bedyrede, at man stod på kristen grund og ville holde sig til lodig litteratur. Desuden henstillede rektor til forældre-repræsentanterne, at de ikke på nogen måde henvendte sig skriftligt til

Borgens Forlag udskev midt i 70'erne en konkurrence for børnebogsforfattere med en vejledning ved cand.pæd. Torben Weinreich* og magister i litteratur Søren Vinterberg* begge kendt som meget aktive forkæmpere for et kommunistisamfund og uden skrupler med hensyn til at søge direkte påvirkning af børn bag forældrenes ryg (se AKTION 2/78 og 3/78). Deres programoplæg opfordrede konkurrencedeltagerne til at skrive om politiske aktioner på arbejdspladserne, revolutioner, terror, politisk arbejde af forskellig art, f.eks. elevrådsarbejde, landproletariatet, massagepiger, homoseksuelle drenge, hor og vold. "Vel skal der være "saglig" og ligesom skrabet faktpræget litteratur om bl.a. arbejdsløshed, men der skal også være mord, voldtægt, selvmord (vi må genopvække en slags orgiastisk ekspressionisme/futurisme for børn). Ja, det begynder sgu helt at ligne et program, men ok, så er det et program. Har vi ikke tid til at finde øloplukkeren, så lad os da for fanden smadre halsen på flasken!" Borgens dommerkomité bestod af Weinreich, Vinterberg, Iben Melbye* og forlagets direktør, Ole Thestrup.*

Bent Haller skrev "Katamaranen" i overensstemmelse med forlagets ønsker og vandt. Vinterberg sad også i Niels Matthiasens Børnekulturudvalg, så det var ikke overraskende, at Hallers bog gik videre til Statens Kunstfonds litterære kulturpris som den første børnebog, der opnåede børnebogspris på over 200.000 kr. (Se også L.I.B.E.R.s lister over børnebøger fra Borgens Forlag og andre forlag i særtryk fra AKTION.)

hjemmene, uden at rektor først var blevet orienteret.

En af Jens Winthers partifæller, centrumdemokraten Tom Høyem, angreb mig og brugen af telefonavisen i en lang artikel i Berlingeren. Af hensyn til mit ellers gode og fornuftige samarbejde med Erhard Jacobsen og mange andre centrumdemokrater, tog jeg ikke til genmæle. Jeg fandt Høyems angreb fjollet, eftersom Centrumdemokratiet i ALS (Aktive Lyttere og Seere) selv benyttede telefonavis i kampen, og iøvrigt erindrede jeg Tom Høyems scener, da jeg - på opfordring fra Erhard Jacobsen - kom anstigende til partiets landsmøde med L.I.B.E.R.s udstilling af beskidte og indoktrinerende børnebøger og samme Høyems irriterende hvæsen om, at "nogle af hans venner havde skrevet nogle af bøgerne". Det drejede sig måske netop om Bent Haller og Katamaranen?

Året efter blev lærer Tim Erritzøe afskediget.

(Langt senere har jeg erfaret, at man også på den katolske skole, Niels Steensens Gymnasium, havde dyrket Katamaranen, skønt lærerinden med iver var engageret i menighedsarbejde i den danske folkekirke!).

(Hvad angår Irma, så sneg Rapport sig atter ind i butikskæden, idet Irma fik kiosker, men i mellemtiden havde Bodil J. stiftet landsbevægelsen "Forældre, Børn. Frihed", og hun tog atter sagen op og viste Irmas direktion et fyldigt materiale af Ekstrabladsannoncer for Rapport. Disse talte deres eget tydlige sprog, og bladet røg atter ud.

Måske burde det nævnes, at en TV-dokumentarfilm afslørede, at det var den "pæne" familiebladskoncern Aller, som stod bag pornobladet Rapport.)

FÆRGEFEJNING

Foråret 1978 strejkede restaurations- og rengøringspersonalet på Storebæltsfærgerne. Skidtet hobede sig op, færgerne lignede flydende skraldecontainere, en eller flere måtte tages ud af fart, DSB opfordrede passagererne til at tage affaldet med fra borde, sømændene truede med

at nedlægge arbejdet på grund af rotte- og sundhedsfare. Presse, radio og TV var oppe på mærkerne. Landets sårbare kommunikationssystem kunne afbrydes når som helst.

Der var god grund til at nære ængstelse for, hvad sømandsforbundet kunne hitte på. Enhver vidste, at formanden, Preben Møller Hansen, var glødende kommunist og ikke skyede noget middel for sin ideologi. Velbegavet og slagfærdig som han var, stiftede han partiet "Fælles Kurs", som udover sømændene især fandt tilslutning i Hovedstadens Trafikforbund. Var partiet ikke stort, så beherskede de dog på denne måde uhyre vigtige funktioner i samfundet. En lille tue kan vælte et stort læs. Hvordan var det med havnearbejdere i 1930'ernes kommunistaktioner?

Adskillige Danskere fik sikkert kriblen i fingrene af "gør-det-selv", når de hørte de daglige bulletiner fra Storebælt, men de fleste nøjes med vrisseri derhjemme i lænestolen. Nogle går videre...

Formiddag den 27. april begyndte jeg at ringe rundt til alle mulige medkombattanter: vil i være med? Tiden var knap. Det var almindelig skole- og arbejdsdag og svært at få kontakt med folk, men sekretæren på Fremskridtsungdoms kontor, Per Bo Grønbech, hjalp med at finde nogen, og selv fik jeg fat i den ungkonservative Michael H....., Knud T..... fra Nordsjælland, Gunnar J..... og Susan. Alt ialt med mig selv blev vi ti personer. Jeg lejede en stor varevognsbus på Trianglen, fik papirssække udleveret fra Københavns Kommunes renovationsvæsen og tog selv koste, fejespån og spande med. For at undgå enhver misforståelse fra færgepassagerernes side havde Bo Grønbech i mellemtiden lavet et mindre antal fotokopier, som man om nødvendigt kunne stikke folk. De lød "Bryder du dig om svineriet her? Nej vel! Derfor rengører vi selv. Vi tager naturligvis et par ekstra poser med. Gør selv det samme!! Med venlig hilsen en gruppe medrejsende."

Skulle sømændene blive aggressive, måtte man indstille rengøringen og se aktionen mislykket.....

Jeg fik også fat i orlogskaptajn J. Dimpker, som ville tage med for at fotografere, og han lod efter aftale sagen sive ud til Sjællands Tidende og Næstved lokalradio.

Lastbilen kørte om bord på "Arveprins Knud". Dimpker stod ved broklappen. Vi vekslede øjekast - med pokeransigter, for ifølge aftale kendte vi ikke hinanden. Bo Grønbech havde vanskeligheder med at få lov at købe billetter til gruppen, idet de billetterende søfolk troede, de var strejkevagter, og sådanne skulle naturligvis ikke betale. Uh, nej, kære venner, gå ned og hyg jer i kantinen! Der står smørrebrød, øl og kaffe, og der er hvilerum....! Men Bo insisterede. (Det var vigtigt at have rene linjer).

En fotograf og en journalist fra Sjællands Tidende holdt øje med os. Straks efter afgang hentede vi koste og sække frem og begyndte at feje. Der udspandt sig hurtigt komiske situationer: søfolkene, der havde næret angst for rotter, var nu bange for, at snavset skulle blive fjernet. De rev fyldte askebægre til sig, som var det uvurderlige skatte, der ikke måtte falde i fjendens hænder, og dansede en sand cancan rundt om borde og fejekoste. De var grove i munden, skældte og skubbede og søgte at hive kostene fra os. Susan fik et så brutalt stød i ryggen på den stejle skibstrappe, at hun på et hængende hår var styrtet ned i trappeskakten. En spinkel knægt fik et par gungrende lussinger, mens en anden blev presset op ad en væg, mens kraftige næver slog ham i ansigtet.... Matroserne tampede kun løs, når de mødte drengene helt alene - uden vidner i nærheden....

Fem af de fejende blev beordret op til kaptajnen, bl.a. jeg selv og John S..... Overvåget af et par matroser anede den arme mand ikke sit levende råd, da der jo ikke var tale om et rengørings-selskabs indblanding i en fagforeningskonflikt, men alene om en ganske spontan folkets reaktion på noget uhyrligt svineri. Der var ingen paragraf at hænge kostene på, så meget mere som DSB selv - via radio og presse - havde bedt folk tage alt skrald med sig.....

Jo mere vi fem talte, jo mere kunne de andre nedenunder nå at gøre rent, så vi gjorde vort bedste... En sømand kom ophidset buldrende: der er flere dernede kaptajn, De må komme ned...., men kaptajnen havde sit at gøre på broen og forsvandt. "Uden koste!" lød hans salomoniske afgørelse - blot det affald, man kunne fjerne med hænderne....!

OK - vi fortsatte lidt endnu - uden koste - med hænderne, sådan som kaptajnen havde givet os lov til. Det værste kom væk. Aktionen var lykkedes. 26-27 topfulde affaldssække lå i varevognsbussen, der stank ad h. til. Chaufførerne i lastbilen bagved nikkede opmuntrende....!

Groft mundhuggeri i en af salonerne opløstes i diskussion mellem passagerer, sømænd og fejefolk, mens journalisten grifledede....

Da vor skraldevogn kørte i land over broklappen, stod et par af vore ugersvende og talte med en firskåren matros med stort skæg: de ville vide, hvorfor han havde stukket lussinger? "Kan det måske ses på dem?" svarede han hånligt. Journalisten stod ved siden af og må have hørt bemærkningen.

Så snart færgen var i Knudshoved, standsede søfolkene al videre sejlad med "fagligt møde", men vore folk skulle i skole eller på arbejde næste dag, og jeg kørte dem derfor på skraldesækkene ned til jernbanefærgen. En kvinde dér skreg og pegede: det var dem, der fejede, det var dem, der fejede!

De købte billetter, gik ombord og slappede af, nu det var overstået. En eller anden befalingsmand kom og formanede, at de ikke måtte feje...Det havde de ikke drømt om og havde hverken koste eller bagage med sig....

Men sømændene nægtede at sejle på grund af.....trusler om vold!

Politiet kom styrtende og arresterede syv af vore folk anmeldt for vold! To havde ubemærket listet sig bort og kom helskindet hjem, mens jeg i skraldebilen allerede var på vej mod Jylland for at nå den tidlige morgenfærg fra Juelsminde, idet jeg ved den skrigende kvinde ved jernbanefærgen i Nyborg havde forstået, at der var ingen vej tilbage over Storebælt, og bilen skulle afleveres på Trianglen inden arbejdsdagens begyndelse. Skraldesækkene havnede i Gentofte Kommunes affaldscontainere i Jægersborg, bilen blev gjort ren og afleveret.

Da jeg nåede hjem, var min gamle far meget bekymret: radioavisen havde i samtlige morgenudsendelser meddelt, at der havde været tumult på Storebæltsfærgen, at en matros var blevet stoppet i en affalds-

sæk o.s.v. "Pressegas!" sagde jeg. Alt var jo gået glat bortset fra de tærsk, der var faldet på nogle af drengene. Først hen på formiddagen forstod jeg, at der måtte være noget galt. Jeg sporede sagen til Nyborg politistation og ringede derover. Politimesteren udbrød straks i en overlegen tone: "Nå, De slap væk...!" Slap væk fra hvad???? Jeg var noget desorienteret..., men han begyndte en lang enetale om, at han havde været lige ved at løse Storebæltskonflikten, han havde....han havde....han.... og så kom vi!!!!!! - og gjorde rent!

De 7 var i politibil, med bidske hunde bagi, blevet kørt fra færgen til politistationen, hvor de en ad gangen blev ført ind, rippet for alle personlige ting i lommerne og spærret inde i celler. Hele natten holdt man forhør over fejkesteforbryderne. En af dem var kun 12 år, men politiet lod hånt om lovreglerne om forældres eller børneværns tilstedeværelse, d.v.s. de hævdede bagefter at de havde ringet til børneværnets kontor - klokken var da 3-4 om natten! - men der var ingen, der svarede!!! Den søvndrukne dreng forhørte man 2 1/2 time og skræmte ham med trusler om, at man kunne få op til 6 års fængsel for at standse færgerne!

Da turen kom til at afhøre Bo Grønbech om morgenen, forlangte han at tale med en sagfører og ringede til Fremskridtspartiets kontor på Christiansborg uden dog at træffe den, han ville, nemlig Mogens Glistrup. Da denne nåede frem til tinget, ringede han omgående til politistationen i Nyborg for at tale med Bo, men dette lod sig ikke gøre. Han og de andre ventede forgæves på denne sagførerassistance. Først flere timer senere, da man løslod dem, fik Bo at vide, at Glistrup havde ringet.

"Forbryderne" blev næste dags middag - efter 12 timer i kachotten - puttet i en politibil, to af dem anbragt sammenkrøbne i hundeburene bagerst, hvorefter man kørte om bord på færgen og først slap dem ud af hundeburene i Korsør!

Et af de unge mennesker blev fyret fra sin elevplads i postvæsenet, da han jo ikke var mødt på arbejde til tiden, men alligevel taget til nåde i sidste øjeblik...

Sjællands Tidende havde i mellemtiden bragt en kæmpeartikel på

forsiden, der bralrede op om tumulter og vold, skønt fotografierne fortalte noget andet. Den var skrevet af journalistelev Arne Møller fra Århus Journalisthøjskole. Han havde haft travlt natten igennem med at sprede sin upålidelige version af tildragelserne, bl.a. til politimesteren, hvilket sporedes i dennes ordvalg. Bag politianmeldelsen stod desuden 2-3 matroser, der havde uddelt øretæver!

Artiklen i Sjællands Tidende gav et så fordrejet indtryk, at det stod klart, at journalisteleven hørte til på samme front som Sømandsforbundet. Der var ikke grænser for, hvad han havde set (og ikke set), bl.a. hvordan vi havde proppet en sømand ned i en skarnsæk - ja man havde endog et foto af det, hævdede Arne Møller. Hvilken utrolig frækhed! Havde man haft sådan et foto, så havde det været på forsiden af avisen! Ja, det havde været solgt til pressen landet over! Løgn altså! Jeg skrev en lang berigtigelse af artiklen, men den blev åbenbart overladt til journalisteleven og dermed stort set ikke gengivet. Det var sømændenes og journalistelevens version, der gik igen i DR og landets presse og - hos politiet.

Resultatet blev et bødeforlæg på 500-1000 kr. til hver af os 5 fuldvoksne. Det blev selvsagt afvist, da det byggede på falsk anmeldelse.

Politimester Ib Poul Pedersen anlagde sag. Den kom for retten i Nyborg den 20. juni 1979. Politimesteren førte den selv. Ligesom admiral Nelson regnede han åbenbart med at få den hurtigt overstået, så han kunne gå hjem og spise. Hans vidner var:

Orlogskaptajn Jørgen Carl Bernhard Dimpker, Korsør.

Journalistelev Arne Møller, Risskov.

Ekstramatros Mogens Ruthkjær Jensen, Slagelse.

Overmatros Palle Tage Carlsen, Korsør.

Deres vidneudsagn lød:

Dimpker var telefonisk blevet underrettet om den forestående aktion af Gertrud Galster. Han skulle besøge nogen på Fyn. Han havde fotograferet om bord, men da søfolkene truede med, at de ikke ville sejle,

med mindre han udleverede filmen til dem, så gav han dem den! Han besøgte alligevel ikke nogen på Fyn, men tog tilbage til Korsør. (Herregud - sådan ynkelig figur han gjorde! og det var en kaptajn i flåden! Han ville havde udleveret sit fartøj, hvis fjenden havde sagt Bøh!

Sømændene på "Arveprins Knud" havde genkendt ham, budt ham på aftensmad i kantinen og forlangt filmen udleveret. Hvorfor gik han ikke op til kaptajnen med den? Puh ha - bangebuks!)

Arne Møller fortalte intet nyt, men udmærkede sig ved taktikken "det kan jeg ikke huske". (Måske også fordi han i mellemtiden havde rodet sig ind i retssag imod mig og min telefonavis. Se næste artikel.)

Mogens Ruthkjær Jensen mødte ikke i retten.

Palle Tage Carlsen fortalte bl.a. om kvinden, der med 4 andre fejende var blevet beordret op til kaptajnen. Kan de se kvinden her i salen? spurgte politimesteren. Vidnet vendte sig mod os 5 på anklagebænken. De 4 var mænd. Det er hende, sagde han og pegede på mig.

Videre fortalte Carlsen, at han havde hørt, at en af hans kolleger var blevet puttet i en sæk "**til glæde for en journalist og en pressefotograf**"! Tableau! Udsagnet blev gentaget en ekstra gang og ført til protokols. Dermed var sagen faldet totalt på gulvet, inden den endnu var kommet rigtigt i gang.

(Ufatbart, at politimesteren i lutter vrede ikke havde undersøgt sagen bedre og talt med sine vidner i forvejen, men åbenbart havde næret blind tillid til en journalistelev....)

Vel af hensyn til den oprørte politimester Pedersen gav dommeren os en advarsel: vi måtte aldrig feje mere!

Vi tog den til os - ligesom polititransporten i hundebure og afhøring uden børneværnets nærværelse. Af mangel på penge! Samt af mangel på tid i disse for vort land så alvorlige stunder, hvor der var langt, langt vigtigere ting på tapetet end kiv med en politimester, der mente, at han..... han..... **han.....!**

NOGET OM JOURNALISTIK

Som nævnt i foregående artikel om færgefejningen havde jeg før aktionen kontaktet orlogskaptajn Dimpker, som fik Sjællands Tidende til at sende en mand ud til storebæltsfærgen, men denne journalistelev, Arne Møller, skulle vise sig - som så mange andre af hans fæller - at være engageret i arbejdet for marxismens sejr, jvf. bogen "Ikke et Ord om Ytringsfrihed", skrevet af 8 journalistelever og 2 lærere fra Journalisthøjskolen og udgivet af det røde forlag "Modtryk" i 1978 som en slags anvisning for journalistelevs oprør mod kapitalismen og det parlamentariske system ved deres muldvarpearbejde på landets avis-redaktioner. Jeg kunne ikke genkende aktionsdagens hændelser på "Arveprins Knud" i Møllers artikel, og det blev ikke bedre af, at han selv fik overladt min berigtigelse. Så greb jeg til telefonavisen og kørte ned til Slagelse og uddelte telefonsedler. Men Møller forstod åbenbart ikke dansk, så han troede, at teksten indeholdt beskyldninger og ringeagtstringer mod ham, noget jeg altid var påpasselig med, vel vidende at det mindste skridt over stregen ville blive noteret af venstrefløjen og brugt imod mig. Samtidigt med, at han den 25. maj indgav stævning imod mig, søgte han om fri proces, skønt der manglede fornuftigt grundlag for en retssag. Men måske stod der andre kræfter bag, for kun halvanden måned tidligere havde justitsminister Erling Jensen, på SF'eren Ebba Stranges forespørgsel i Tinget svaret, at telefonavisen var underlagt straffelovens injurielovgivning og civilt søgsmål, og hertil kommer, at jeg i tiden omkring stævningen fik et par opringninger, som nok må betegnes som anonyme, bl.a. af en ung mand (angiveligt) fra Slagelseskanten, hvis stemme forkom mig bekendt, men som tilsyneladende havde glemt sit eget navn. Han kaldte sig Jørgen Nielsen og drev husmandsbrug i landsbyen Lundforlund, hvor han angiveligt boede i en gade, der - NB - ikke eksisterede. Han kunne derfor heller ikke huske sit gadenummer, hvad der jo er forståeligt. Han havde ingen telefon, men ringede fra naboen. Ja, naturligvis - fra naboen. Han fortalte en interessant historie om, hvordan en mand tilfældigvis havde spurgt ham om vej, og tænk - den vejfarende (eller vildfarne) havde tilfældigvis et pressekort og var tilfældigvis fra Sjællands Tidende. De var faldet i snak om roerne, og derfor vidste husmand Arne Mø..., sludder Jørgen Niel-

sen, besked med redaktionen på Sjællands Tidende og hvad den foretog sig, og han havde også hørt Familieværnets Telefonavis og var nu ganske fantastisk interesseret i at vide, hvordan redaktionen af Telefonavisen arbejdede, hvor mange der hjalp til og hvordan økonomien var. En rørende omsorg for Telefonavisen!

Retssagen løb ud i sandet. I øvrigt havde jeg også selv måttet søge om fri proces, da jeg var lige så uformuende som Arne Møller.

Jeg er personligt ikke i tvivl om, at unge mennesker med den rette tro på kommunismens velsignelser søgte journalistuddannelse i bevidsthed om, hvilken utrolig magt massemediernes har. Sjællands Tidende blev ikke alene udsat for Arne Møllers politiske journalistik i 1978, men også for en kvindelig praktikants tilsvarende indsats i 1979 (se artiklen "Dagligstuemødet hos BRIS" her i bogen) - og måske flere.

MINIKIRKEDAGE I RØNDE

Jeg kendte ikke meget til teologen Johannes Aagaard i 1978, men jeg havde ham dog i kikkerten, da han forekom venstrevreden, beklædte en nøglepost som docent ved Århus Universitet og havde oprettet et netværk af kirkelige organer, som allesammen havde adresse på Katrinebjergvej 52 i Århus: Kirketjenesten i Danmark, Danske Kirkedage, Kirkernes Raceprogram, Teologi for Lægfolk, Bladet "Groft Salt" (siden afløst af "I Fiskens Tegn"), Det økumeniske Center, Økumenisk Kvindegruppe, Kristeligt Akademisk Forum - samt Dialogcentret* på Katrinebjergvej 46. Disse organer skulle formidle trykning, salg og spredning af skrifter (mere eller mindre politiserende), oprette "basisgrupper" = "åbne kirkegrupper" og "åbne familier", tage sig af De homofiles Kirke (i Det Økumeniske Center i Skindergade 24, Kbh.), støtte (rødlige) bevægelser i ulande og bekæmpe nyreligiøse bevægelser, der stod i vejen for marxismen. Gennem disse foretagender var der forbindelse til en lang række personer, der ville ændre samfundet i socialistisk retning. Aagaard arbejdede desuden på at få oprettet et center i Æbeltoft, hvor han eller hans medarbejdere kunne "behandle" de - efter hans mening - forvirrede unge mennesker, som var kommen ind i religiøs "vildfarelse"

og afveg fra hans teologiske opfattelse. Denne idé mindede påfaldende om psykolog Eggert Petersens mentalhygiejniske "Trivselsprogram" (udgivet 1969 af "Socialdemokratiets Trivselsudvalg"). Endelig havde docenten gjort sig bemærket ved gennem fogedforbud at søge at hindre udgivelse af bogen "Bavianer", hvori forfatteren Kaare P. Johannesen havde skildret ham som "overbavian". Anledningen hertil kunne man læse i Jyllands-Posten (18.6.1978): efter sigende havde Aagaard foretaget en Frede Rasmussen et honorar fra universitetet for båndoptagelser (vistnok i det skjulte af anderledes tænkende) til hjælp for Aagaard og siden uretmæssigt pudset fogeden på denne Rasmussen (vistnok for at få disse bånd udleveret uden honorar) og havde manipuleret universitetspengene over på sin private forskning.

Minikirkedage var et påhæt af Aagaard for at holde gryden i kog med seminarer imellem de såkaldte "Danske Kirkedage", som fandt sted hvert 3. år.

Minikirkedagene i Rønne 1978 bar præg af stærk eensidighed: Rudi Dutschke med foredraget "Oprør fra Venstre", Elisabeth Moltmann om kvindeoprør, Henning Tjørnehøj om "Oprør fra Højre" og Niels Helveg Petersen med "Oprør på Midten", hvortil kom workshops om økologi, racisme og undertrykkelse.

Jeg overværede nogle af disse foredrag på Rønne Gymnasium. Aagaard kendte mig ikke. Endnu.

Socialrådgiver Henning Tjørnehøjs* "Oprør fra Højre" var en yderst tynd kop the! Han udtrykte skuffelse over, at de små erhvervsdrivende som butiksejere og landbrugere ikke ville "tage imod" socialismen, men man kunne måske gå andre veje: Bogen "Oprør på Midten" (af Niels Meyer, Villy Sørensen og Niels Helveg Petersen) var en god "rambuk" for socialismen, sagde han, for den kom ind i borgerlige kredse på de små villaveje, mens de, der som han selv, åbent erkendte, at de var socialister og ville ændre samfundet, ikke blev hørt.

(At han kaldte sin gamle studiekammerat, pastor Søren Krarup, for "Svinet i Seem" gjorde et usympatisk indtryk, selvom det vel var en temperamentsvipser.)

Nogle praktiske opgaver for deltagerne i seminarets workshops bestod i, at de i Rønde skulle opsnuse, om butikkerne førte sydafrikanske varer, og finde frem til bibliotekets racediskriminerende børnebøger. Stud. scient. polit. Max A. Kruse fra "Kirkernes Raceprogram" (samme kontor som Aagaards Kirketjeneste) havde uddelt forhåndsmateriale om dette emne, især hentet fra artikler i Information og Mellemløst Samvirkes blad. Han drog i felten mod alt fra Robinson Kruse til Onkel Tom og Tarzan, og enhver tegning af en neger i bananskjørt var en nedvurdering af den sorte race, således at både Politikens illustrerede sangbøger og tegneren Jørgen Clevin blev angrebsmål. (Formålet var åbenbart at opelske had mod enhver, der endnu var besjælet af samme gemytlige opfattelse af jord og himmel, mennesker og dyr som Johannes Aagaard og hans Anna Marie, da de i 50-erne på en kristelig gymnasiesommerlejr sang for på "Negerkong Tamika, boede i Afrika, spiste negerbørn med smør, det er der ingen her der gør. Negerkong Tamika." Herregud dog! Hvad med grinagtige, elskelige joviale tegninger af vore egne vikinger med nisseslæg og horn på hjelmene?)

Man havde ikke taget misteltenen i ed. Jeg kørte diverse oplysninger fra programmateriale, foredrag og opgaver ind på telefonaviserne og gik så fra butik til butik med telefonsedler og en kort bemærkning om, hvad hensigten var. Rønde var ikke større, end jeg kunne overkomme hele forretningsverdenen. Ligeledes underrettede jeg bibliotekaren om, at man ville komme anstigende fra Minikirkedagene for at kontrollere bogbestanden. Jeg sad selv på biblioteket, da de arriverede, og selv om boghøsten ikke var så stor, som de havde forventet, fordi biblioteket var ret nyt, så drog de dog af sted med "Bugivugi og hans fire Sønner", "Baba Mitras Familie kommer til Danmark", "Robinson Kruse", "Onkel Toms Hytte", "Tintin i Afrika", "Sambo og Tvillingerne" og "Kapitajn Grants Børn" for at undersøge, hvilke rædsomme eksempler på racediskrimination, de måtte rumme.

Da Aagaard opdagede mine bagholdsangreb i telefonaviserne, blev han så ophidset, at han - heldigvis - alarmerede Jyllands-Posten og gav den en af telefonsedlerne, idet han hævdede, at det var en dækadresse for Fremskridtspartiet! Og at hele angrebet på ham og minikirkedagene måtte være "et udtryk for forbitrelse over, at kampagneleder Mogens

Glistrup blev vraget som foredragsholder"!! Det gav anledning til længere omtale i Jyllands-Posten. Selvom journalist Erik Holm ikke nævnte telefonnumrene, begyndte trådene at gløde.

Om telefonaviserne var årsag til Rønde byråds beslutning noget senere, skal være usagt, men de afslog i hvert fald ifølge Jyllands-Posten at give tilskud til Aagaards minikirkedage. Man havde bedt om 8100.- kr., som ifølge avisen skulle bruges således:

1000.- kr. til Grete Livbjerg for 1/2 times meditation i fem dage.
1000.- kr. til digteren Leif Hjernøe for oplæsning af sine digte.
1800.- kr. til den svenske kunstner Stig Carlsson for collagearbejde.
300.- kr. til kortfilmsaften.
2000.- kr. til spillemandsorkester.
2000.- kr. til de studerendes kabaretunderholdning.

DET MESTE ER RÆVESPIL

I anledning af børneteaterfestivalen i Silkeborg i børneåret 1979 kunne man i Børneteateravisen læse følgende indbydelse:

"Stort optog lørdag morgen (31/3) kl. 8.00."

"For at skabe blæst og publicity omkring årets børneteaterfestival arrangeres et KÆMPE-OPTOG gennem Silkeborgs gader lørdag morgen. Alle der kan krybe og gå - børn og voksne hunde og katte - mus og mænd - opfordres til at gå med i optoget, der med Silkeborg Blæserne i spidsen går fra Torvet til Nørrevangsskolen med start kl. 8.00!". På dette tidspunkt var der hektisk aktivitet på venstrefløjens pro gruppeteatrene, idet teaterloven stod foran en revision, hvor bevillingerne delvis skulle lægges ud til amter og kommuner. Teatrene var efterhånden nået op på et halvt hundrede styk og regnede med, at der ved denne nyordning ville vanke flere millioner kroner mere til deres arbejde. Den politiske målsætning var uomtvistelig. Den fremgik af Arne Skovhus's* artikler i pressen, tidsskriftet "Teaterarbejde" (redaktion: Elin Andersen, Olav Harsløf, Tage Hind, Jørn Langsted og Janne Risum. Forlaget Medusa),

Klip fra Baggårds-
teaterets teaterplakat:

baggård

TEATRET SVENDBORG

Telefon: (09) 2140 43 (14.10-14)

Baggård teatret er et
kollektivt egnsteater
der består af
8 spillere, 1 tekniker og
1 militærnægter
+ instruktører tilknyttet
de enkelte forestillinger.

SKÅ VI KOMME SAMMEN er et spil om kærlighed og
sexualitet for mennesker i og efter puberteten. Det var
den mest omtalte ungdomsforestilling i Vesttyskland
i 1977 og blandt andet belønnet med BRØDRENE GRIMM-PRISEN

ALDERSGRUPPE: 13-17 år.

MAX. TILSKUERTAL: 250

VARIGHED: 2 1/2 TIME

TEKNISKE KRAV: 380v (3 faser + nul indenfor 50 m.)

Fuldstændig mørklægning nødvendig.

SPILLEPLADS: 6 x 6 m. Gymnastiksal velegnet.

PRIS: 3.363.kr. alt incl.

Vorherre
på Lokum...

SKÅ VI KOMME SAMMEN

Hvad er
det dog
jeg gør...

Kan vi få et par
ord om kvindens
undertrykkelse...

Kan du
mærke noget?

BREAK!

Ja,
sengebunde

GODTFOUK, ÆREDE PUBLIKUM! Vi bringer en direkte
transmission fra Poul og Poulas første møde i sengen
-men ikke kun det - vi præsenterer reportager, mellem-
resultater, interviews, underholdning, information og
musik under mottoet: DEN FØRSTE GANG.

"Kunst er Våben" af Olaf Harsløf (Tiderne skifter), "Børneoffentlighed. Socialistisk Børneteater. Muligheder for en frigørende Opdragelse." af Jørn Langsted (Tiderne skifter), "Dramaturgi i teori og praksis" af Tage Hind m.m.

Syv mand høj tog vi imod opfordringen til kæmpeoptoget, idet vi mødte op med vor egen teatergruppe. Men - det varede ikke længe, før de venlige smil og nik gik over til en udspørgen om politisk ståsted i bryske og truende vendinger: hvem var vi? Og hvor kom vi fra? etc.

Ved et hurtigt arrangeret "fagligt møde" blandt de venstreorienterede børneteatergrupper, besluttede de omgående at trække deres invitation til "alt hvad der kunne krybe og gå" tilbage. Og ikke nok med det: de bad politiet gribe ind og hindre vor teatergruppe i at vise sig i optoget gennem Silkeborg.

Det var n a v n e t på vor teatergruppe, som var årsag til den store ophidselse!!! Vi kaldte os "DET MESTE".

Og da vi gerne ville slå navnet fast med lidt reklame, havde vi plakater med, hvorpå der stod:

"DET MESTE ER RÆVESPIL", "DET MESTE ER RØDT", "DET MESTE ER IKKE TILSKUD VÆRD".

Som politisk uønskede af venstrefløjens hindrede politiet os i at deltage i optoget, men vi kunne dog uddele brochurer og telefonsedler i andre gader og sige vor ærlige mening på telefonaviserne, bl.a. om Fiolteatrets stykke "Om Vold" og Baggårdsteatrets "Ska' vi komme sammen?". JyllandsPosten var åbenbart af samme opfattelse som vi og bragte endda vor telefonavisnumre (se JP 1/4, 2/4 og 6/4 samt 7/4 med undervisningsminister Bertel Haarders kommentar om, at skolenævnene må være på vagt og om muligt gennemlæse teaterstykkerne, før man bestiller dem.)

Udover presseomtale fik vi lavet røre i byrådet i Silkeborg, idet Fremskridtspartiet på baggrund af ovennævnte stykker om vold og samleje rejste spørgsmål om det kulturelle udbytte, borgerne havde fået for kommunens bidrag til festivalen (110.000 kr.). Man ønskede også redegø-

relse for, hvorfor teatergruppen "DET MESTE" af politiet hindredes i at gå med i det fælles optog.

Man snoede sig udenom: det kulturelle måtte man "snakke om", og hvad optog angik, havde vi ikke anmeldt nogen demonstration til politiet! (Nej, naturligvis ikke. Alle var jo velkomne til at gå med i børneteaternes fællesoptog. Vi havde kun anmodet om tilladelse til at uddele pjecer på gaderne i Silkeborg og Århus (dateret 29/3 og underskrevet af den ungtkonservative Michael H.). Om sagen også var oppe og vende i folketinget, husker jeg ikke.)

NB: Ved næste års børneteaterfestival i Aabenraa 1980, udleveredes der kun billetter til børn, så forældre og andre voksne var udelukket fra at kontrollere indholdet på scenen.

"Ska' vi komme sammen?" stammer fra det tyske gruppeteater "Rote Grütze" og omtales i tidsskriftet "Theater heute". Hele stykket var en lang samlejescene med de mest vulgære baggårdsudtryk. Formodentlig af praktiske grunde havde man fremstillet to plakater, hvoraf den ene søgte at se ret harmløs ud, så den kunne bruges på biblioteker og skoler, hvor de her gengivne plakattegninger kunne vække mishag. Teaterfolk og journalist Ulla Strømberg fra DR var brøstholdne over min kritik af stykket og fik mig omgående med i et program til radioen fra børnefestivalen i Silkeborg - idet journalisten sørgede for den sædvanlige overvægt af deltagere fra venstrefløjens. Snart efter bragte Berlingske Tidende hendes kronik "Det stabile Børneteater" (18/4 1979), hvor hun angreb vor aktion i Silkeborg.

FOLKEBEVÆGELSEN MOD HÅRDE STOFFER

Lige fra det øjeblik, da visse såkaldte kulturpersoner røg hash hos kulturminister Helveg Petersen, har man - med støtte fra højtansatte embedsmænd og ministre - arbejdet på at få hashen accepteret som legal, jvf. bl. a. Socialdemokratiets narkodebatoplæg 1972, Bernhard Tastesens* og Ole Espersens* indsats, Eggert Petersens* trivselsprogram (udgivet for Socialdemokratiet 1969), Knud Heinesens og Tove Niensens

ansættelse af hashpositive narkokonsulenter etc. Jeg havde også søgt narkokonsulentstillingen, men mit formål var alene at få lejlighed til direkte at konfronteres med Peter Schiøler*, som jo aldrig havde svaret på min kronik i Vestkysten 6. juni 1972 og optage hans ord på bånd. Iøvrigt skortede det ikke på mange reelle og velkvalificerede ansøgere. Alligevel genvalgte Tove Nielsen (fra partiet Venstre) den hashglade Tine Bryld!* (Studehandel? Det var ikke uvidenhed!).

En anonym løbeseddel kaldte til demonstration for fri hash foran Christiansborg lørdag den 8. juli 1978, og et par hundrede udflippede mennesker med øller, børn, hunde, chillums og hashblad i knaphullet samledes omkring Frederik den 7. Selv kongen fik hashløv stukket i hånden.

Jeg havde anti-hashpjecer med, som jeg uddelte til de "borgerligt" udseende mennesker, der måtte passere pladsen, og en mand gav mig i begejstring et kys på kinden, da jeg afslørede min identitet. Han var vistnok rektor for et gymnasium på Midtsjælland, men det kys husker jeg, for det var så sjældent, man fik ros og opbakning af dem, man indbildte sig at slås for.

Ebbe Reich Kløvedal* var naturligvis hovedtaler og bakkedes bl.a. op af Lone Kellermans slagsang og af citater fra psykiater Mogens Jacobsen*. Der uddeltes løbesedler, der fremhævede den gode koreanske hash (jvf. artiklen om Nordkoreas ambassadefolk i denne bog), og et skilt fortalte: "Der skal to til en fed chillum - dig og din forhandler".

Fra Christiansborg drog flokken ud til Christiania, hvor et halvt hundrede stykker holdt "generalforsamling" i Den grå Hal og oprettede en forening, thi en forening med formand, sekretær, kasserer og regnskab ville lyde af noget og blive godtaget af befolkningen, sagde de. Formålet var at sprede kendskab til hashrygning og -dyrkning, få rimelige lave priser på hash og hjælpe folk, der sad i fængsel i de lande, der idømte hårde straffe som f.eks. Marokko, Afghanistan og Pakistan. Alle kunne være med i foreningen for 25.- kr.

Med opbakning i massemedier indkaldte man året efter til en "høring" i Den grå Hal på Christiania den 28. okt. 1979. Hallen var stu-

vende fuld, altså sikkert 2-3000 mennesker, der masede og trængtes, en blanding af udflippede hashrygere, socialektorens mange ansatte og mere velbjergede intellektuelle, der havde købt sig til fattigdommens udvaskede, forslidte cowboybukser og blålilla klude. En udstilling illustrerede narkoverdenen, og selve indgangsdøren dertil var - talende nok - formet som en ligkiste stillet på højkant og uden bund. Her så man "dødens købmænd", der samvittighedsløst solgte stoffer i kriminelt pengebegær (men ikke et ord om, at de accepteredes i narkobehandlingscentre!), og med sprøjter vist det stigende antal dødsopfre gennem årene (men intet om ideologiske bagmænd!). Man så narkohulen og kirkegården i dæmpet lys og længere fremme en fotomontage, der afslørede det usympatiske politi på jagt efter narkohajer, mens et andet afsnit af udstillingen belærte om, hvordan man kunne dyrke hash til sin chillum.....! "STØT FRI HASH" stod der. Var man ikke enig, fik man ikke adgang til talerstolen. Her var alle hashforkæmperne fra Ebbe Reich til Peter Ege*, Mogens Jacobsen, Nils Christie m.fl., og her oprettede de "Folkebevægelsen mod hårde Stoffer". Formålet var klart nok: man ville narre befolkningen: ved at gå imod såkaldt hård narko, skulle man få godtaget hashen som et første skridt mod en legalisering.

Minsandten om ikke bevillingspolitiet gik i gyngen kort tid efter! De modtog en ansøgning om tilladelse til en gadekampagne. Lød det ikke godt - "Folkebevægelsen mod hårde Stoffer"? Åbenbart kontaktede bevillingsafdelingen hverken narkopoliti eller uropatrulje. Ej heller undersøgte de, om der overhovedet fandtes en forening med det angivne navn, for ellers havde de konstateret at "Folkebevægelsen for human Narkobehandling"* netop havde indgivet en politianmeldelse (8.11.1979) imod det valgte navn, der gik dem for nær og kunne misforståes ude i befolkningen. Hashforkæmperne fik tilladelse til landsindsamling i forbindelse med plancheudstilling i decembers julehjerterid, og gennem deres kontakter fik de TV-reklame for foretagendet den 15. december 1979. I København stod de med plancher og indsamlingsbøsser på Nytorv, hvor de slog plat på folks godtroenhed. En af fortalerne på Nytorv hævdede bl.a., at hash ikke var forbudt og ikke var et narkotikum. Det stod i loven, sagde han, uden dog at kunne angive nogen paragraf.

(Politibevillingen gjaldt dog ikke almindelig omløben med raslebøser, så min telefonavis kunne opfordre til politianmeldelse, hvis dette skulle være tilfældet. En sådan blev indgivet i Roskilde, ved jeg, men det var jo blot et nålestik.)

"Folkebevægelsen mod hårde Stoffer" tog kegler på navnet: de fik del i tipsmidlerne, bidrag fra den røde skibsreder Lauritzen, Augustinus-fonden m.m., mens brugbart-naive mennesker støttede dette Christianiaforetagende, da de sommeren 1981 sejlede fra havn til havn for at tigge penge. Hvordan skulle godtfolk kunne tro andet end det bedste, når Berlingereren, der endnu stod for de fleste - der ikke kendte til typograf-krigen bag kulisserne - som en konservativ avis, bragte en stor artikel til deres hyldest, og når selve "Kong Frederik og Dronning Ingrid's Fond til humanitære og kulturelle Formål" hoppede på limpinden og gav et pænt beløb til "Folkebevægelsen mod hårde Stoffer" i marts 1981??? Jeg kunne ikke lade være at skrive brev til dronning Ingrid i den anledning, hvor jeg søgte at skildre forældres fortvivlelse, når deres umodne børn kom i narko-uføre. Dronningens hofdame takkede telefonisk på dronningens vegne.

SOM PENSIONIST PÅ GERLEV IDRÆTSHØJSKOLE

Karen K...., ansat i forsorgen, gav mig i 1976 et tip om, at Gerlev Idrætshøjskole var blevet marxistisk. Hun havde fulgt et kort kursus, "Krop og Bevægelse, Sundhed og Samfund", og var blevet rystet i sit inderste ved kursets ringe niveau og den eensidige indoktrinerende politiske holdning og tænkte med gysen på, hvad præg skolen satte på unge, ubefæstede mennesker.

Da jeg havde for skik så vidt muligt selv at undersøge tingene, meldte jeg mig ind på et pensionistkursus i 1979, skønt jeg endnu ikke havde nået den "rigtige" alder, men det var det billigste. Jeg brugte både øjne og øren, studerede biblioteket, billederne i klasseværelset med illustrationer fra bogen "Idræt er Politik" (et angreb på kapitalismen), lærerlistens navne, undervisningsmaterialerne, skolens sange (taget fra

DanmarX Melodibog (forlaget Demos)), fotokopier etc., og jeg hørte på foredrag om litteratur og samfund.

Mit indtryk rimede udmærket med Karens: pensionistkurset var på et meget jævnt stade, men politisk set åbenbart mere afdæmpet end undervisningen for de yngre årgange, og man lod de gamle synge deres fædrelandssange. Alt i alt fik man den opfattelse, at de ældres statsstøtte var en let og kærkommen indtægt, og kunne man samtidig indoktrinere denne bedsteforældregeneration en lille smule i "rigtig" retning, så var det ingen skade til.

Forstander Ove Korsgaard var så blåøjet naiv, at han var forbløffet over, at kommunistlande i Østasien kunne komme indbyrdes i krig, og han nærede en utrolig kritikløs beundring for Kina, hvor han netop havde været på besøg med andre idrætshøjskolefolk: han holdt foredrag om den glimrende service over for turisterne, den gode sundhedstilstand, den ringe kriminalitet, den grundige skoleundervisning, den optimistiske tro på fremtiden etc. etc. På hjemligt plan dyrkede forstanderen Niels Meyers, Villy Sørensens og Niels Helweg Petersens "Oprør på Midten", den bog, som Henning Tjørnehøj på Mini-kirkedagene i Rønde i 1979 havde kaldt en "rambuk for socialismen".

Jo, der var ingen tvivl om forstanderens og skolens politiske holdning, og da der nogen tid før olympiaden i Moskva 1980 dukkede et nyt marxistisk idrætstidsskrift op, var det ingen overraskelse, at det skyldtes en "forskergruppe" - på Gerlev Idrætshøjskole.

KIRKEDAGE I AALBORG

Da jeg havde høstet en del erfaringer om folkekirken gennem Johannes Aagaards minikirkedage i Rønde, Nebels* "åbne kirkegruppe", Kofoeds Skole, Kirkens Korshær og diverse marxistiske præsters udtalelser, var jeg naturligvis spændt på, hvad Kirkedagene i Aalborg 1980 måtte bringe. Deres slagord var "Frihed og Fællesskab", og formanden for kirkedagskomitéen, Henning Fogde, fortalte i kirkedagspjecen, hvordan kristne i historiens gang havde undertrykt andre uden at nævne, hvordan den marxistiske ideologi, som prægede programmet, også var undertryk-

kende. Af fem foredragsholdere var der kun en virkelig ikke-socialist, nemlig Bertel Haarder. Jeg kunne nikke til mange navne i folderen, som jeg kendte fra marxistisk sammenhæng som f.ex. fra Nebels "basis-gruppe" og fra ledelsen af Kirkens Korshær, der havde gjort sig bemærket ved både at hylde Tine Brylids hashglade narkolinje og ved at imødegå angreb på børnepornografi ved mødet på Nyborg Strand i Børneåret (9. juni 1979).

Jeg tog til Aalborg og gjorde lærerige studier. Ved ankomsten viste jeg mit pressemedarbejderkort og blev budt velkommen af Henning Fogde, der gav mig et program over de mange arrangementer, som om eftermiddagen og aftenen var almindeligt tilgængelige for publikum, mens studiekredsene krævede forudtilmelding, da de sorterede under aftenskoleloven.

Sideløbende med Kirkedagene uddelte jeg i Aalborgs gader en bunke optryk af artikler fra tidsskriftet AKTION, nemlig angreb på "Kristne for Socialisme", Kirketjenestens blad, "Groft Salt", og de kirkefolk, der accepterede børneporno, samt artikler om teologer som Hans Nebel og Johannes Aagaard m.fl. og endelig en opfordring til forældre om at vogte sig for blasfemiske og sjofle børnebøger - altså kort og godt, hvad man kunne have kaldt "alternativ information".

Rektor for Falkonergårdens Gymnasium på Frederiksberg, Walter Dalland, som deltog i et kursus om sexualitet, kom brusende ud på gaden og overdængede mig med ophidsede ord og langede mig en knyt-næve ud! Han forsvandt, men kom snart igen og udstødte ubehersket trusler om at ville ramme mig på levebrødet. (I sandhedens interesse skal siges, at han nogle timer senere undskyldte knyt-næveslaget, men.....Hans Nebel var hans gode ven....!).

Et andet sted på åben gade gik en kirkedagsdeltager til angreb og rev pjecer ud af hånden på mig, medens Johannes Aagaard nøjedes med at hvæse "psykopatisk" og korporligt spærre mig indgangen til kirkedagenes udstillingstelt, som var åbent for almenheden!

Og endelig blev jeg hentet op at stå skoleret "på rektors kontor" for nogle af medlemmerne af den høje kirkedagskomité, nemlig forman-

den Henning Fogde, præsten ved Jægersborg Kirke i Gentofte, Helge Rasmussen, journalist Annie Jensen og en herre, som efter alle sole-mærker at dømme måtte være distriktstoldchef Henrik Risom fra Frederikshavn (?).

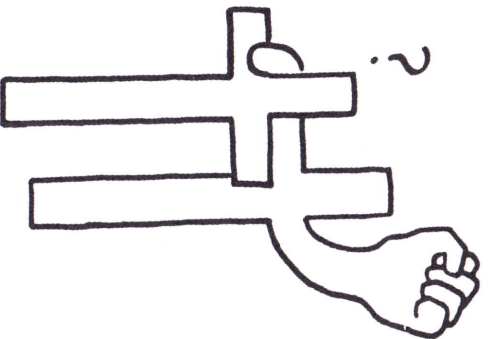
Man var oprørt over indholdet af artiklerne fra AKTION, og de berørte kirkefolk havde klaget. Sådan kunne man ikke skrive! De talte om presseetik! De talte nedladende om Dansk Pressemedarbejder Forbund, som de ikke kendte o.s.v.

Jeg foreholdt dem, at de omtalte kirkefolk kunne gå rettens vej, hvis de på nogen måde mente at kunne finde injurier, hvad jeg plejede at holde mig langt væk fra, men - uha nej, de to ting kom ikke hinanden ved, sagde de.

Præsten Helge Rasmussen havde den ringeagtende tone på, som kvinder specielt kan finde hos mænd. Han hørte til den rødlige fløj i folkekirken og i Gentoftepolitik og havde i sin tid jublet over Beatles uden at kende deres sangmæssige indsats for spredning af narkotika, en uvidenhed han delte med adskillige, for hvor mange over 30 tænkte på, at "The yellow submarine", "Sgt. pepper", "Dr. Robert", "She said, she said", "Tomorrow never knows", "A day in the life" og "Lucy in the Sky with **D**iamonds" havde baggrund i LSD og andre hallucinogener, men teenagerne vidste det og dyrkede deres idolars fordulgte sangtekster. Helge Rasmussen havde bakket spektaklerne i Den sorte Firkant på Nørrebro op og fra prædikestolen talt Christianias sag.

Selv om komitémedlemmerne modstræbende måtte erkende, at der ikke var uddelt så meget som en lap papir på kirkedagenes område, hverken inde i skolebygningerne eller på de dertil hørende parkeringspladser, og selv om de måtte vedgå, at jeg ikke havde foretaget mig noget som helst forkert inde på kirkedagene eller noget lovstridigt udenfor, kundgjorde de, at pressemedarbejdere, der førte pen i stil med AKTIONs artikler eller sympatiserede med sådanne, var uønskede på Kirkedagene! Pressemedarbejderkortet kunne derfor ikke fortsat give mig adgang til kirkedagsarrangementer, der var - - offentligt tilgængelige!!! (sic!).

KENDER DE DENNE NYRELIGIØSE BEVÆGELSE ?

Kristne for socialisme

for "Kristne for Socialisme". Man kender systemet fra basisgruppen ved Vanløse Kirke hos kommunisten, præsten Hans Nebel.

Formålet med disse basisgrupper er, at de skal skabe menighedspraksis, d.v.s. deres socialistiske holdning skal slå igennem i menigheden. De skal med andre ord sigte imod at styre menighedens og kirkens kurs i de enkelte sogne landet over.

Kors og klassekamp. Kærlighed og had. "Kristne for Socialisme" og den aagaardske kirkefløj og kirketjeneste glider aldeles umærkeligt over i hinanden. Der er ingen skarpe konturer og grænselinjer.

Tidskriftet AKTION, hvis formål det er "at skaffe oplysninger ud til vore medborgere om den samfundsnedbrydning og de kineserier, der foregår i vort fædreland", har bragt flere artikler om basismenigheder, ø-lejre, den aagaardske kirketjenestes blad "Groft Salt" m.m. Endvidere en kort omtale af følgende personer, der bevidst eller som brugbar-naive arbejder på at gøre kirken og samfundet marxistisk:

Docent Johannes Aagaard ved Århus Universitet taler meget om "nyreligiøse bevægelser".

"Kristne for Socialisme" er en sådan nyreligiøs bevægelse. Den startede i Danmark i 1975.

Johannes Aagaard vogter nidkært over, om nogen borger i dette land benytter sin grundlovsikrede religionsfrihed og tilslutter sig nogen nyreligiøs bevægelse, som måtte være Johannes Aagaard imod. "Kristne for Socialisme" er ham ikke imod.

Navnet "Kristne for Socialisme" betyder ikke Kristne for social indsats og forståelse. De kunne lige såvel kalde sig "Kristne for Marxisme" eller "for Kommunisme". Eller hvorfor ikke "Kristne for Ateisme" eller "for Sp" eller "VS" ?

Som mærke fører de et kors med en stor knyttet næve, der truer mod medborgere.

"Kristne for Socialisme" dyrker kors og klassekamp, kærlighed og had.

De dyrker også ord. Ord kan være dobbetydige.

- Margrete Auker
- Kaj Bollmann
- Robert Christensen
- Ellen Petra Juhl Christiansen
- Carl Christian Dandelsen
- Rim Dyrhagen
- Poul B. Fihl
- Jens Glebe-Møller
- Jan Grønborg (Birkens)
- John Stig Hansen
- K. Brorson Hansen
- Eva Henriksen
- Jens M. Johansen
- Hans Anker Jørgensen
- Helle Jørler
- Pia Klørbøe
- Øyvind Kyre
- Solveig Kaaber
- Bjørn Marcussen
- Ole Moesgaard
- Knud Moos
- Vivi Moustgaard
- Ejse og Hans Nebel
- Ellen Nielsen
- Allan Poulsen
- Claus Munk Plum
- Karin Fris Plum
- Niels Munk Plum
- Ruth Plum
- Karen Rommerdahl
- Anne Marie Schkar
- Karen Skydsgaard
- Marianne Sloth
- Elisabeth Uldall
- Betty Vang
- Leif Vestergaard
- Anna Marie Aagaard og Johannes Aagaard
- Morten Aagaard
- Ane K. Hjertrild
- Chr. Frederik Hjertrild

Præsten Margrete Auker beder i kirken Gud følge og forfølgende med sit ord enhver, der har magt over andre.

Hvad mener hun med det?

Og hvad mener Husmesteren, Hans Anker Jørgensen fra "Kristne for Socialisme" med vendingen "slå til" i sit vers:

"Jeg siger til brødet

Slå til

Slår brødet ikke til

siger jeg til kærligheden

Slå til

Slår kærligheden ikke til

siger jeg til vreden

Slå til

Slår vreden ikke til

slår hadet til " ?

Man ser "Kristne for Socialisme"s store knytnæve truende foran sig. Kors og klassekamp. Kærlighed og had.

"Kristne for Socialisme" kæmper for at nå socialismens endelige sejr.

Det sker ved at fremme aktioner blandt fremmedarbejdere og Challenere, studiekredse i teologi på en ny måde, politisk teater, oprettelse af kollektiver, pr-virksomhed og ø-lejre.

Og sidst men ikke mindst ved basisgrupper, undertiden kaldet "Århus fami-

"Kristne for Socialisme" tegnes af følgende personer:

- Gitte Raun (redaktion), Kbh.
- Ulrik Ravnborg, Hillerød
- Søren Due, Århus
- Lone Klok, Århus
- "Guffe", sognepræst Egon Lausen, Årnp

Skønt journalist Niels Houkjær fra Kristeligt Dagblad fik diverse pjecer direkte af mig, undså bladet sig ikke for en vis mistænkeliggørelse af mit virke på kirkedagene i nogle småartikler af Houkjær og Morell Jørgensen: de angav, at jeg kom fra eller uddelte pjecer fra organisationen Kirkeligt Oplysningsforbund, og skrev, at Danske Kirkedages Komité tog skarpt afstand fra mine "aktiviteter på kirkedagene", skønt de altså var foregået udenfor, og antydede, at jeg "havde skaffet mig adgang" på mindre hæderlig vis. (- - - til det offentligt tilgængelige foretagende!!!)

Fra en stand på Kirkedagene i Aalborg uddeltes en folder for "Kristne for Socialisme". Forsiden viste et kors, hvis ene arm endte i klassekampens knyttede næve. Jeg havde lavet en folder med samme forside, så de umiddelbart så ens ud, men indholdet i min fortalte om de røde aktivister inden for folkekirken, gengav nogle citater fra dem og bragte navne på nogle medlemmer i "Kristne for Socialisme". Ud over disse var der en liste over teologer, som politisk set var med på vognen uden, at de for den sags skyld behøvede at være med i organisationen (se side 114).

Da jeg havde erfaret, at "Kristne for Socialisme" ville holde ølejr på Samsø efter Kirkedagene, tog jeg dertil og uddelte mine pjecer om "Kristne for Socialisme" på øen. Ølejrens emne var "Børn, voksne, kristendom og socialisme", herunder "børns livsvilkår" og opdragelse til kristne socialister, hvor man ikke mindst støttede sig til børnehavepædagogen og SF'eren Ebba Strange, medlem af Folketinget. Hvordan hun som erklæret ikke-kristen skulle kunne hjælpe med opdragelse til kristendom får stå hen.

Min folder om "Kristne for Socialisme" bar - som så meget andet - AKTIONs og redaktør Svend-Åge Laursens navn og adresse, og derfor var det ham, det gik ud over....! Docent Johannes Aagaard blev så opbidset over at se sit, sin kones og søns navn nævnt i folderen, at han slet ikke havde tid at læse indenad, men fór i skrivemaskinen og truede Svend-Åge Laursen med retsforfølgelse, da han ikke var "medlem eller medarbejder" hos "Kristne for Socialisme".

Vi tog os det let. Vi var vant til, at vore modstandere hverken brugte øjne eller hoved....

FN-FORBUNDET

I det venstreorienterede militærkritiske magasin "Forsvar" nævntes FN-Forbundet blandt diverse marxiststyrede eller -prægede organisationer, som arbejdede for nedrustning, fred og sikkerhed.

FN-Forbundet holdt generalforsamling i Århus lørdag den 4. og søndag den 5. oktober 1980. Da forbundet kaldte sig "tværpolitisk", ønskede en gruppe ungkonservative med tilslutning af nogle få partiløse, at dette burde markeres med forholdstalsvalg som det eneste retfærdige, så ikke en gruppe på f.ex. 51 % eensidigt kunne bestemme og diktatorisk undertrykke de 49 %.

Dette forslag forkastede FN-Forbundets styrelse. Ikke overraskende, eftersom styrelsens aktive folk som Arne Stinus*, Bent Østergaard*, Jørn Boye Nielsen* m.fl. havde en markant hældning til venstre - ikke åbent og ærligt, men nærmest som rævespil.

De konservative var mødt talrigt op, og landsformand Arne Stinus udtrykte sarkastisk glæde over de mange nye medlemmer, der var kommet til på det sidste. Siden glemte han glæden og angreb de nye: det var uhørt, at nogen havde indmeldt sig dagen før generalforsamlingen, og man afkrævede dem på stedet 20.- kr. ekstra udover årskontingentet!

Kandidatlistor til bestyrelsesvalg skulle foreligge fuldt færdige og indleverede inden et vist klokkeslet lørdag aften. Da forholdstalsvalg var afvist, fremlagdes en borgerlig liste som modtræk til de af styrelsen opstillede emner.

Selve valget skulle foregå søndag kl. 10.30, ganske uafhængigt af, hvad man da måtte være i gang med.

Men - da klokken om søndagen slog 10.30 - havde dirigenten åbenbart "glemt" landsmødets beslutning, og nu begyndte den ikke ukendte taktik med at forhale programmet. Da dirigentens "forglemmelse" blev påtalt, forklarede han raskt, at der desværre var opstået vanskeligheder med bestyrelsens valgliste, idet nogle kandidater havde trukket sig, men - fortsatte han - "så snart listerne er udarbejdet, skrider vi til afstemning".

Imens kom det ene nye ansigt efter det andet ind i salen - lillablå i tøjet med mærkater med hammer og segl, OOA-mærker o.l.

Jeg blev urolig ved, at de ungtkonservative ikke reagerede. Forhalingspolitikken var for tyk! Jeg kendte systemet fra generalforsamlingen i Mentalhygiejnen 1974 og 76 og fik Viggo Fischer adviseret. Han krævede nu et eksakt klokkeslet for afvikling af valget. Ellers kunne jo "så snart" betyde hen under aften, når folk skulle hjem...!

Endnu nogle krummelurer, manipulationer og krumspring, alt imens man fra talerstolen skelede ud i forhallen, hvor forbundets kasserer tog imod indmeldelse og kontingent på stedet mod dagsdato kvittering!

De er gode socialdemokrater, kundgjorde Lasse Budtz! Det forlød i salen, at de nye var tilkaldt gennem socialdemokratiet eller LO eller SID eller alle tre på en gang, og at organisationerne betalte gildet.

Arne Stinus, der timer forinden havde været opbragt over, at nogen havde indmeldt sig dagen før generalforsamlingen, havde foretaget en kovending. Det var nu helt i orden, at man indmeldte sig - under mødet! - ja, endog under afstemningen (- uden at skulle betale 20 kr. ekstra!).

Således fik FN-Forbundet den ledelse, deres bestyrelse ønskede. Arne Stinus ville nok kalde den "tværpolitisk", omend "tværsocialistisk" vel var nærmere sandheden.

Da valget var afviklet, besluttede forsamlingen ved hjælp af det nyindmeldte flertal, at man skulle overlade til bestyrelsen at afgøre problemet, der stod på dagsordenen: hvad FN-Forbundet egentlig stod for.

FRED

Den 7. februar 1981 afholdtes der en landskonference for danske fredsfolk på Slagelse Gymnasium. Indbyder var "Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed", hvis formand, kommunisten Willum Hansen*, og næstformand, den radikale Meta Ditzel*, ledede mødet.

Jeg tog derned og blev ved indgangen opfordret til at abonnere på

DKP's blad "Fremad", mens præsten Hans Nebel* kom med et andet kommunistblad til fordel for kampen i Mellemamerika. Fotoudstillingen fra Hiroshima-bombningen var det eneste, der umiddelbart kunne synes upolitisk, skønt idéen med den her i denne sammenhæng vel var at vække antiamerikanske følelser, for mødet drejede sig tydeligvis mere om magt end om fred, og Willum Hansens ord: "hellere rød end død" vakte forsamlingens bifald og kunne gerne have stået som motto for konferencen.

Mit formål var at studere foredragsholdere og deltagere, ideer og planer, samt indsamle materialer og notere navne.

Hvad angik personer, løb jeg - som det nogle få gange er hændt mig - ind i et navn, hvis identitet jeg ikke kunne løse. Han figurerede som civilingeniør Eivind Mortensen, var meget aggressiv mod USA og leder af en freds- og forsvarspolitisk arbejdsgruppe, der kaldte sig "Frogfog", og boede angiveligt i Frederikssund. Lokalvejviser, telefonbog, civilingeniørstat og direkte snuseri i Frederikssund førte ikke til identifikation. Måske levede han under dæknavn eller dækadresse. (Se noten under artiklen).

Hvad angik planer, skulle rektor fra Aurehøj Gymnasium, medlem af DKP, Søren Brogaards* initiativ med foredrag på gymnasierne fortsætte og gerne udvides til HF-linjerne og andre kursus, og om muligt til folkeskolen, og man var i gang med at lave undervisningsmateriale.

Før kommunevalget skulle man sætte en teaterbus ind i fredskampagnen, sportsfolk kunne man eventuelt "købe" med en årlig fest til at gå med bluser med slagord, og havnearbejdere kunne nægte at losse våben fra NATO.

Venstrefløjens Samaktion, "VENSAM", skulle holde møde på Christiania sidst i februar, og endelig skulle man samles til skandinavisk fredskonference i Aalborghallen den 23.- 24. maj 1981.

Jeg bad en medkombattant kikke nærmere på VENSAMs weekendseminar om fred og samarbejde på Christiania. Alle fredsfolk fra alle Danmarks fredsgrupper var efter sigende inviteret. Der kom 16-17 fry-

sende mennesker, som slog sig ned i det tidligere Børnemagtshus og enedes om, at man skulle få alle landets byråd til at vedtage "atomfrie zoner". Man skulle arrangere midsommer-fredsmarcher og cykel-demonstrationer, der skulle danne form som en stjerne. Louisianamuseet havde lovet udstillingslokaler gratis til fredsgrupperne i august. En mediegruppe ville bearbejde massemedierne, og man ville om muligt arrangere kirkeklokkeringning for fred i hele Danmark, ja måske i hele Europa.

VENSAM-Christianiaseminaret endte med fest for diverse fredsgrupper, herunder "Kristne for Nedrustning", "Folkebevægelsen imod hårde Stoffer" m.m. I festhuset kunne man nyde "hotpot-chai" (hashthe), og der skiltedes stort med "Ned med Jesus".

Omkring 1. marts samme år dukkede en ny fredsgruppe op, som kaldte sig "Fredsduerne". Det var præsteparret Ellen og Hans Pedersen, Duebrødrevvej i Aalborg, som lagde navn og ryg til. De ønskede "fred for både Sovjets og USAs våbenmanøvrer - og alle andres". De fredelige "Kvinder for Fred" blev meget ophidsede over, at disse fredsduer udelte deres løbesedler, mens der var Hiroschimaudstilling i Aalborg, skældte grundigt ud og krævede løbesedlerne væk.

Lad det være sagt med det samme, at Fredsduernes ikke-marxistiske initiativ aldrig blev godtaget af "Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed", og de blev aldrig indbudt til noget fredsmøde.

Så kom den skandinaviske fredskonference i Aalborgshallen den 23.-24. maj 1981. Jyllands-Posten afslørede dens nære tilknytning til DKP (JP 17.5.81). Jeg kom ind på mit pressemedarbejderkort og fik fat i diverse materialer, bl.a. deltagerlisten. Man havde fået fagforeningerne til at stå for konferencen, og en snes røde fagforeningsfaner stod plantet omkring podiet, og deltagerlisten røbede, at det fortrinsvis var de kommunistiskstyrede fagforeninger, der var med. Jeg satte mig ved et bord ret langt fremme og kom til at sidde over for Allan Friedericia fra Land og Folk. Det varede imidlertid ikke længe, før man opdagede, hvem jeg var, og så var fanden løs. Friedericia var brysk og ville ikke godtage mit pressemedarbejderkort, for "Familieværnets Telefonavis" var ikke nogen avis, sagde han. Uroen ved vort bord var praktisk set ikke særlig

heldig for en fredskonference, og derfor kom der snart en oppe fra ledelsen ned for at tale med mig. Han søgte at pålægge mig, at jeg ikke måtte referere noget, men indså, at det nok var et ufordelagtigt forlangende, ligesom det næppe gavnede deres sag at vise mig bort. Altså måtte jeg godt blive, men jeg måtte ikke lægge mine telefonnummersedler i frakkelommerne i garderoben (- noget jeg allerede var gået i gang med), men - nå ja ja, det lovede jeg så - og lagde ikke flere.

Jeg deltog i adskillige andre fredsmøder, udstillinger og forestillinger, men ligegyldigt om det var fagforeningsfolk eller Kvinder for Fred, Lærere for Fred, Læger for Fred, Kristne for Fred, så var det altid folk fra DKP eller med nær tilknytning til kommunismen, der stod for det, og derfor lod jeg telefonavisen opremse navne efter navne på disse røde sjæle og deres naive medløbere.

(Note angående ovennævnte Eivind Mortensen: Der fandtes en civilingeniør Ejvind Ting Mortensen ved post- og telegrafvæsenets radiotjeneste, men bosat i Humlebæk, og han meldte hus forbi. I telefonbogen 1979 og 1980 stod en Ejvind Mortensen, Frederikssundsvej 22, Sundbylille ved Frederikssund, 02 315213. Kontrolopringning til telefonnøglen oplyste, at nummeret stod på Linda Hansen og Ejvind Mortensen. Ved besøg på nævnte adresse stod der Svend Thorsen og kontorelev Else M. Thorsen på døren. Telefoncentralen meddelte, at de havde hemmeligt telefonnummer. Ved opringning på 02-315213 meldte en kvinde sig, vistnok under navnet "Winther", og sagde, at der ikke boede nogen Else M. Thorsen; det måtte være forkert. Fornyet henvendelse til telefonnøglen: efter udtalt undren over, at Thorsen bebor huset, men ikke er til at finde telefonisk, ville telefondamen se efter, om der skulle være flere navne på det opgivne nummer. Hendes forsigtige nølende indrømmelse af navnet Thorsen tydede på, at hun røbede noget, hun ikke måtte. (De havde jo hemmeligt nummer).

Der eksisterede en pædagog Ejvind Mortensen, der var stiller for DKP i København i 1981 og boede Westend 14, 1. th., 1661 V, og som skrev under på en fredssappel i BT den 20. nov. 1981. Var det måske ham, der optrådte på fredsmødet i Slagelse? Og var denne pædagog eventuelt identisk med den Ejvind Mortensen, som i 1983 stod som leder af

Ungdomscentret i Randers?)

(Om fredsbevægelserne, se bl.a. "Fredsbevægelser. Dansk Institut for Kritisk Fredsforskning." Aalborg 1983).

ERNST H. LARSENS JUBILEUM

Den 16. marts 1981 fejrede Ernst H. Larsen* 40 års jubilæum på socialkontoret i Njalsgade. En venlig sjæl havde hvisket mig i øret, at der var reception. Jeg gik med efter først at have sagt min ærlige mening om direktøren på telefonavisen. Naturligvis havde jeg masser af små sedler med "Lyt til Familieværnets telefonavis 01 - 61 09 60". Jeg havde fået oplyst, på hvilken etage receptionen foregik, men herregud man kan jo tage fejl..., så jeg gik forkert på alle etagerne, og da folk stort set var til reception, var der rigelig mulighed for at lægge sedler ind på diverse kontorer og på toiletterne og i trappegangenes vindueskarme. Jeg fik også stukket et par ned i et flot blomsterarrangement, som givetvis straks skulle bringes ned til jubilæaren.

Endelig fandt jeg frem til rette etage, hvor jeg beundrede det bugnende gægebord med alverdens spiritus, blomster, chokolade fra diverse embedsmænd og politikere, røde som grønne, hele bundtet. Ingen spørger efter moral! Alle hylder! Hip, hip, hurra! Psykolog Karen Berntsen* kom naturligvis også, for Ernst H. Larsen var jo tilsynsførende på hendes ungdomsklinik, hvor behandlerne røg hash, og narkohajer solgte morfinbase i køkkenet! Jeg skred for ikke at blive genkendt, men der var endnu nogle kontorer at lægge sedler i.... "Søger De noget?" lød det pludseligt bag mig. "Ja, udgangen...", sagde jeg og forsvandt skyndsomst. For at sikre mig, at Ernst H. Larsen hørte telefonavisen, puttede jeg et par sedler i hans private brevkasse i Vestersøgade.

Aktionen lykkedes: A-pressen blev tosset over angrebet: "svinet til i telefonavis" stod der i overskriften, men naturligvis ellers ikke et ord om, hvad denne indeholdt! (Aktuelt 17.3.81 og mit læserbrev 25.3.81).

NARKOKOREA

I 1976 afsløredes det, at staten Nordkorea drev narkohandel gennem deres ambassader i Skandinavien, og diplomaterne blev udvist fra alle tre lande.

I den anledning arrangerede "Forældreforeningen for narkoramte Børn"* med foreningens stifter og sekretær, Lise Tønsberg, i spidsen en demonstration lørdag den 30. oktober kl. 14.00 foran ambassaden på Granhøjen 7 i Hellerup. Lise Tønsberg var sikkert den første person i landet, som kastede sig rigtigt ind i kampen mod hash, idet hun vinteren 1970-71 startede en underskriftsindsamling imod den usædvanligt lave strafferamme for hash set i forhold til udlandets. Ved en enorm indsats, gode talegaver og en telefon lykkedes det hende at indsamle det største antal underskrifter, der nogensinde er samlet af en privat person: op mod halvandet hundredetusinde navne. Og nu seks år senere gjaldt det altså Nordkoreas ambassade.

Via forskellige kanaler opfordredes folk til at komme til demonstrationen. En del unge konservative mødte op samt bl.a. legetøjsforhandler Johannes Rønberg*, der var konsul for Sydkorea og importerede legetøj derfra. Han bidrog økonomisk til trykning af Lise Tønsbergs opråb til fri uddeling. Som andre kommunistiske ambassader vendte nordkoreanerne på Granhøjen det døve øre til i lukket tilknapethed. Villaen lå hen som et ubeboet hus uden mindste reaktion på ringeklokke eller demonstranternes megafontale.

Hos uropatrujen så jeg nogle af de poser hash, man havde opsnappet fra kurérposten. De var ensartede, af bestemt vægt, vistnok 1 kg, pakket i jute eller lærred med statsstempel udenpå som garanti for kvaliteten. De fra Norden udviste diplomater blev ifølge pressen ikke retsforfulgt i deres hjemland, men tværtimod forfremmet og belønnet. Der er flere eksempler på, at narkosmugling var en trafik, som kommunistiske stater anvendte i kampen mod kapitalismen, ligesom England havde brugt opium imod Kina på 1800-tallet, men Nordkorea var vist i mange år den eneste stat, som var blevet grebet på fersk gerning. I begyndelsen af 1980 meddelte den officielle narkorapport fra FN, at en ofte benyttet

indførselsvej for narko til Vesteuropa var gennem - Øst-Berlin (Sic! DR program 1, 1. febr. 1980). Værd at lægge mærke til i betragtning af Berlinmur, kontrol og vagt! I TV omkring 1990 har tidligere officerer fra Cuba og andre tilsyneladende velinformerede folk fortalt om Cubas narkohandel, og hvad med Panama og Colombia...?

Året efter holdt Nordkorea en konference i Bryssel angående genforening af de to Korea'er. I den anledning skrev Lise Tønsberg som sekretær for Forældreforeningen for narkoramte Børn et brev på engelsk til de delegerede fra Nordkorea. Hun lagde ikke fingrene imellem, men fremførte igen sine anklager mod Nordkoreas virksomhed i Danmark ved samarbejde med den kriminelle underverdens narkohandel. Denne skrivelse fik redaktør ved Berlingeren, Jens Thomsen, med ned til konferencen, og da de tre kontordamer i konferenceseekretariatet ikke forstod engelsk, men kun fransk, fik han dem til at fotokopiere skrivelserne og uddele dem til samtlige ca. 120 konferencedeltagere foruden til henved 40 aviser, pressebureauer og radiostationer. (Svenska Dagbladet tog sagen op). Man kan forestille sig nordkoreanernes raseri, da de, for sent, opdagede fadæsen.

Oktober 1981 kunne man se Nordkoreas Kim Il Sung hænge med røde bånd og stjerne midt i Gentoftes Rådhusal. Ambassaden havde fået overladt hallen til - kulturudstilling! Troede den konservative borgmester Jørgen Godtfredsen i grænseløs naivitet, at det drejede sig om kunsthåndværk...? Og kunne han ikke huske, at netop hans partis ungdom havde demonstreret imod ambassadens narkohandel? Kunsthåndværk var der ikke meget af: et lille bord med opsætning af fjer, broderier og malerier og lidt keramiske skåle, som end ikke røbede en fattig afglans af Koreas engang så berømte keramik. Derimod bugnede lange borde af alverdens kommunistiske propaganda om Nordkoreas herligheder og frem for alt om deres vidunderlige fører, Kim Il Sung. Jeg besøgte naturligvis udstillingen, forsynede mig med så megen propaganda, jeg kunne slæbe - om ikke for andet, så for at tilintetgøre det, sådan som jeg plejede i slige situationer, men også for eventuelt at finde materiale til flere fejder. Jeg fik fat i et tryk, hvis store bogstaver: Den Demokratiske Folkerepublik Korea, kunne bruges på en pjece, så den umiddelbart kom til at tage sig tilforladelig ud, som var den fra ambas-

saden. I virkeligheden repeterede min pjece historien om den nordkoreanske narkohandel ved at genoptrykke uddrag af det brev, som Lise Tønsberg afleverede til ambassaden ved protesttoget i 1976:

"Vi ønsker hermed skarpt at protestere imod den hensynsløshed, Deres land, Nordkorea, har udvist over for det danske folk. Deres regering har ved hjælp af Deres ambassades personale misbrugt den gæstfrihed og retsbeskyttelse, de nyder i vort land ved at samarbejde med kriminelle og samfundsnedbrydende kræfter i Danmark og påføre vor ungdom skadelige stoffer, som næppe vil blive tolereret i Deres eget land."

Jeg gik nu i krig med at uddele denne tryksag til alle, der gav sig ind på rådhuset. Lad det være sagt, at der ikke var mange, men effekten var så meget større! Ind imellem kom Lise Tønsberg over og hjalp mig med arbejdet.

Da nordkoreanerne opdagede vor løbeseddel, som folk tog med sig ind i rådhushallen, henvendte de sig til rådhuspersonalet, som de mente kunne stoppe uddelingen, men de blev i stedet for belært om ytringsfriheden i Danmark og om, at pjeceuddelingen var lovligt anmeldt. Så greb de til andre metoder: de stillede sig op på rådhustrappen, dels med truende miner, dels med hånlatter, og knipsede et hav af portrætbilleder af os to pjeceuddelere som en art psykisk pression, men det bed ikke på så forbenede frontkæmpere. Så ringede de efter forstærkninger fra ambassaden. Et par koreanere overfaldt mig på rådhustrappen for at fravriste mig de pjecer, jeg havde i hånden, men af gammel vane fra min barndoms skoletid slog jeg igen og forsøgte med et brydertag at få krænget koreanerens hoved under armen... I det samme kom rådhusbetjenten styrtende, idet en udstillingsgæst havde opfattet episoden og fandt det groft nok med disse nordkoreanere. Rådhusbetjenten søgte at forklare dem noget om demokrati i Danmark, men forgæves. (Se Berlingeren 7.10.81).

Nu prøvede koreanerne en anden taktik: de tilbød penge for pjecerne, og da dette heller ikke gav resultat, tilkaldte de en ny mand fra ambassaden, en ret rund herre, der begyndte en slags teaterforestilling - sådan på skoledrengniveau. Han stillede sig op og pegede på os med højlydt

fnisen og sagde på gebrokkent dansk: "Du er gammel!", så hostede han mig direkte op i ansigtet og pustede cigaretrøg ind i hovedet på mig, skubbede til mig, forsøgte at spærre mig vejen og stirrede mig minutlang tid ind i øjnene. Da han stadig kom til kort, slog han om og forsøgte at indlede en samtale, men jeg fandt det unødvendigt at snakke med en så ukultiveret person. Hans velnærede og tunge korpus tillod ham ingen konkurrencemulighed ved pjeceuddeling, hvor jeg snart smuttede forbi ham på den ene led og snart på den anden, og han måtte give op.

Jeg følte mig imidlertid ikke tryk ved koreanerne og måtte til stadighed være på vagt. En af dem stillede sig truende op foran mig og gjorde med hævet hånd mine til karatens håndkantslag, men jeg truede igen. Jeg måtte hele tiden vogte mig for ikke at stå på den åbne kørebane lige foran rådhustrappen, for det lå i luften, at koreanerne, hvis bil stod med næsen imod mig, ikke ville gå af vejen for en "trafikulykke". Jeg måtte holde øje med deres manøvrer og bjerge mig i sikkerhed bag de lave jernstolper.

Næste dag havde koreanerne fået en henstilling fra rådhuset om, at man ikke måtte overfalde folk eller genere dem, men inde på rådhuset forsøgte de at fralukke folk den pjece, de havde fået udenfor. Og da jeg siden - uden pjecer - ville kikke mere på udstillingen, mente de sig berettiget til at bortvise mig fra rådhushallen: de pegede mod udgangen og bad rådhusbetjenten smide mig ud, og igen måtte de belæres om, at man ikke kunne udvise kommunens borgere fra deres eget rådhus.

Trist, at et land med så gammel kultur repræsenteredes af så ukultiverede personer! Det understregede kun den narkokriminalitet, de tidligere ambassadefolk havde lagt for dagen.

På Tvind* fejrede man Kim Il Sung's 70 års fødselsdag med stor festivitas, en enorm kæmpelagkage og en slagsang om blod og krig og den herlige fører. Tvind havde skaffet sig fin kontakt til Nordkorea og sendte skolehold derover på studieophold.

Tvind havde fablet en del om barfodslæger og akupunkturbehandling. Var tanken måske den, at en sådan skulle udføres af nordkoreanske læ-

ger på Juelsminde Kysthospital, som Tvind havde købt (med de borgerlige byrådsmedlemmers sanktion!), så Nordkorea kunne få et ståsted i Danmark?

HELLE FOR - TRE RETTER MAD

I anledning af det tilstundende kommunevalg i 1981 afholdtes der vælgermøde hjemme hos Helle Virkner, som efter sin skilsmisse fra statsminister Jens Otto Krag var blevet byrådsmedlem på Frederiksberg for socialdemokratiet og formand for biblioteksudvalget. Der var stuvende fuldt, hvad enten det skyldtes nysgerrighed for at se skuespillerinden og hendes hjem eller de trofaste partifællers ønske om at støtte hende og Ritt Bjerregaard, som var kommet til undsætning.

Min medkombattant, Ingeborg Schmidt, som Jyllands-Posten dagen efter kaldte "en pæn ældre dame", fik ikke noget fornuftigt svar på sit spørgsmål om, hvordan det kunne gå til, at gæstearbejdere efter kun 3 års ophold kunne stemmes ind i byrådet og derved få indflydelse på dansk politik, og da hun insisterede, fordrede Ritt, at hun enten måtte holde mund eller forlade lokalet. Hun valgte det sidste.

Da jeg fik ordet, ville jeg vide, hvad Helle Virkner agtede at gøre for kulturen på Frederiksberg og for at beskytte børn mod sjofle bøger, film og teaterstykker i skolen og på bibliotekerne? For at tydeliggøre problemet læste jeg et børnevers op fra Kristen Bjørnkjær's* bog "Barn og Barn imellem" (Borgens Forlag*), som jeg havde lånt på biblioteket:

På de fine restauranter
får man tre retter mad
fisse kusse vandgrød
flæsket pik på franskbrød
nossekugler på et fad
det var de tre retter mad.

Fissefilet med spermonade
nossekugleklunkesovs
og tre patter på et fad.
(variant)

Kussekrikassé
nosse på en ske
og pik på et fad.
(variant)

Jeg nåede vistnok ikke igennem hele digtet! Hu-u-u, hvilket rama-skrig af forargelse og protester!!! De gode vælgere med rose i knaphullet kunne ikke tåle at høre, hvad man byder børn. Åh, hvilket hykleri! Helle Virkner baskede med arme og ben og kvidrede noget, der uden politikeromsvøb på klart dansk betød så meget som: det rager mig en papand, hvad man stikker andres børn i næsen! Hun - borgmesteremnet ville ikke foretage sig noget som helst for at ændre forholdene. Men hvorfor skulle hun også være bedre end den navnkundige borgmester Stæhr Johansen, kulturminister Niels Matthiasen eller justitsminister Knud Thestrup? Man forfærdedes ikke så meget over den vankundighed og begrænsede begavelse, man tit kunne finde hos politikere, men over den uhyggelige mangel på menneskelig karat!

KU-KLUX-KLAN-HISTORIEN

Noget om presseetik og om, hvordan man "laver en historie".

Den 2. juli 1982 bragte Berlingeren en tospaltet artikel under overskriften "Fiasko for dansk Ku-Klux-Klan", underskrevet af en Rasmus Nielsen. Heri antydedes det, at min "Familieværnets Telefonavis", Europæisk Arbejderparti (EAP)*, Frimurerlogen og Ku-Klux-Klan havde forbindelse med hinanden. Det mente Radikal Ungdom, stod der. Hvordan nogen kunne få den skrupskøre idé at kæde en sovjetvenlig gruppe sammen med en antikommunistisk og en humanitær gruppe sammen med en ikke-humanitær lå uden for min fatteevne. Jeg undrede mig over, at noget så fjantet kunne få spalteplads, men velvidende, at hensigten var at bagvaske telefonavisen, var jeg tvungen til at svare igen, hvilket jeg gjorde med følgende satire: "Huu-uh-uh! Bubberækus! Ku-Klux-Klan? Mørkets gerninger. Lyt selv. Familieværnets Telefonavis svarer natten igennem og dagen med på 01 - 61 09 60. Venlig hilsen Ku Ku Liza..." og adresse og min underskrift og tegning af et spøgelse.

Men læserbrevet kom retur med den begrundelse, at det ikke var underskrevet, idet man åbenbart havde overset mit navn. Jeg sendte det straks tilbage med ekstra underskrift, men nu blev det borte på redaktionen! Så skrev jeg det en gang til for prins Knud. Det brev kom NB

også retur. Nu med den begrundelse, at læserne ikke forstod satire. Og så - med halvt påholden pen - skrev jeg for fjerde gang et læserbrev og undlod satire. Men også det kom omgående retur fra redaktionen: man kunne ikke finde plads til det, da det faldt uden for de gængse rammer. Da jeg udtrykte min undren over, at telefonavisen kunne blive angrebet redaktionelt i en avis som Berlingeren, uden at jeg kunne få lov at svare, sagde man, at jeg da kunne skrive igen - altså for femte gang! Men nu syntes jeg, at jeg havde været til grin længe nok og nøjedes med at undre mig over den ringe presseetik hos det gamle, velrenommerede blad.

Der havde faktisk været en lille forhistorie til artiklen den 2. juli, for allerede fjorten dage før havde Berlingeren skrevet noget om Ku-Klux-Klan. De skulle have fået en postbox i København og malet slagord på H.C. Ørstedparkens port. Jeg blev ringet op af en hr. - Sørensen, kaldte han sig vist - og var straks klar over, at det næppe var hans rigtige navn, for jeg var vant til snuserier. Sørensen havde ingen telefon, man kunne ringe tilbage til, for det har snusere aldrig! Hr. Sørensen - eller hvem ved, måske en ungradikal eller en journalistelev Rasmus Nielsen (??) - fortalte, at han tit hørte min telefonavis, og så havde han læst om Ku-Klux-Klan i Berlingeren den 11. juni (Fandens Fødselsdag) og hvor kunne man mon få mere at vide? De har postbox på Vesterbrogade - kunne jeg ikke hjælpe ham???? "Sørensen" lød meget skuffet over mit ukendskab til artiklen den 11. juni og min afstandtagen fra Ku-Klux-Klan og overhovedet min manglende interesse for "sagen". "Spørg journalisten, der har skrevet artiklen", foreslog jeg. Jamen det havde han allerede gjort, men han vidste ikke mere end det, der stod i avisen. "Mon ikke PET (Politiets Efterretningstjeneste) undersøger sagen?" frittede "Sørensen", "hvordan mon man kan kontakte dem? Kan De ikke fortælle mig det? Eller kan det måske have noget med Europæisk Arbejderparti at gøre????...."

Kort og godt noget af den mest ubehjælpsomme snusen, jeg har oplevet! - og jeg havde halvvejs glemt episoden, da Ku-Klux-Klan artiklen kom i Berlingeren den 2. juli, og den lignede i den grad vrøvlet i telefonen, at jeg måtte formode, at hr. "Sørensen" enten var identisk med artiklens forfatter, Rasmus Nielsen, eller ihvert fald hjemmelsmand, "pålidelig kilde", til Oldemandens Avis.

Ligesom der var en forhistorie, var der også et efterspil:

Jeg henvendte mig nemlig til Pressenævnet og Berigtigelsesnævnet, hvor man klargjorde for mig, at ifølge paragrafferne 9 og 10 var det pressen tilladt at fremføre forkerte oplysninger om personer, når blot disse angives at være formodninger. Ifølge højesteretsdommer Poul Høyrup, som var formand for Berigtigelsesnævnet, var dette presseetisk uangribeligt og behøvede således ikke nogen korrektion. (Sic!)

Man skal altså læse sin avis med omtanke og et gran salt!

I august bragte SOC (Arbejderbevægelsens Ungdomsblad) en dobbeltsidet artikel af Jan Schäfer, hvor han spandt videre på Ku-Klux-Klan-snakkens bål og brand med heftigt angreb på telefonavisen. Den nyan-satte ansv. redaktør ved bladet hed Henrik Sørensen. Kan det have været ham, jeg havde talt med i telefonen i juni???

Jeg havde oprigtigt talt ikke troet på dette Ku-KluxKlan-sludder, for det ligger vist fjernt for dansk mentalitet, men åbenbart var der virkelig et par tossede mænd, som havde haft visioner om en dansk gruppe af dette tilsnit. (Jvf. Aktuelt 21.4.1983). Gale mennesker findes der jo overalt.

IKEA-STØTTE TIL "EUROPAS SVINESTI"

Det svenske møbelfirma IKEAs afdeling i Danmark uddelte hvert år en IKEA-pris under navnet "Den gyldne Stol", en forgyldt dukkestuestol, der ledsagedes af en sum penge.

I 1983 skulle prisen på ialt 35.000 kr. uddeles ved en reception hos IKEA i Tåstrup den 26. april. Heraf skulle 15.000 kr. - altså dengang svarende til ca. 3/4 års folkepension - overrækkes Jens Jørgen Thorsen* for hans "betydning for dansk kulturliv". Var det for at slå på tromme for hans påtænkte Jesus-sexfilm? Eller at udbasunere vort lille land som "Europas Svinesti"? Eller var det for at slippe mus løs og smide klu-dene og vise sit halvgamle, slidte og ulækre adamskostume frem i tide og utide som i Det Danske Akademi på Rungstedlund?

Prisuddelingen kunne bruges til en aktion, men forinden havde jeg andet på programmet: jeg ville med til en fredskonference i Upsala d. 23. april, hvor ikke mindst de marxistiske kirkegrupper og naive efterløbere ville optræde. Anette W..... ville køre mig derop, og det lå lige for, at en sådan Sverigesrejse kunne kombineres med en indsats mod IKEA-prisen. To fluer med et smæk! Jeg skyndte mig at indtale et program om Jens Jørgen Thorsen på telefonavisen på mit bedste "svensk" og lod i en fart trykke en portion sedler, hvorpå der stod: "Vem vinner IKEA-priset? Prova lyckan!", idet jeg håbede, at svenskerne ved tanke om gevinster ville overvinde uviljen mod at ringe til udlandet. Ved fredskonferencen i Upsala fik jeg kontakt med baltere, der demonstrerede udenfor imod ensidig kommunistvenlig retning. På vejen tilbage ned gennem Sverige uddelte vi sedler foran IKEAs butikker i Upsala, Stockholm, Norrköping, Älmhult (moderbutikken) og Helsingborg. Da det selvsagt var ukontrollabelt, hvor mange sedler, vi uddelte, hævdede jeg frækt bagefter i telefonavisen - af propagandamæssige grunde - at det drejede sig om 8-9000 sedler, hvilket var lidt overdrevet, men det gjaldt jo om at skræmme "fjenden" og give indtryk af, at vi var mange og med overalt! Man mindes Fritz Jürgensens "Rid længere borte, Du, vi er jo et helt Regiment".

Hjemkommen lavede jeg et nyt telefonprogram om IKEA til brug for selve prisuddelingen i Tåstrup. Og så tog jeg afsted til reception....

De bedste ideer undfanger jeg gerne i sidste øjeblik, når tidspresset tvinger mig. På vej gennem byen slog det ned i mig, at jeg burde optræde som gris i "Europas Svinesti". Legetøjsbutikken på Vesterbro havde kun den dødssyge Miss Piggy-maske, men der var ikke tid til andet! Jeg fik den med i en pose og måtte se forholdene an.

Jeg satte mig langs væggen lige inden for døren i den fyldte sal, men straks før festlighederne skulle begynde, forsvandt jeg ud for at iføre mig masken. Og nu kom jeg så på alle fire, væltende ind ad døren under høje øf og grynt. En nydelig herre styrtede omgående til, ganske perplekse over, at han ikke kunne stoppe grisen. Senere hørte jeg, at det var IKEAs direktør, Thomas Brandt. Han satte sig på hug og talte formående til den øffende: "Sscsch-sch", tyssede han, "Det er borgmeste-

ren, som holder tale!!!" Borgmester Laurids Christensen stod midt i en hyldest til (den store skatteborger) IKEA. Hans konservative partifarve og høje værdighed skulle formodentlig stemme mig venligt og borge for kvaliteten! Som om ikke netop konservative som Thestrup og Stæhr Johansen havde bidraget alt, hvad de kunne, til pornografiens løssluppenhed, til og med i børne- og skolebøger og på børneteatre!

Men grisen ville for alt i verden ikke smides ud, nu den var midt i en herlig happening, så den satte sig ved væggen med hævede, bøjede forben og dinglede grisetæer og med stadige, omend lidt mindre højlydte grynt. Thomas Brandt satte sig ved siden af (sådan som vi vist ses på Ekstrabladets billede). Han virkede temmelig urolig over, at der var sluppet en fremmed gris ind i stien og forsøgte gentagne gange at rive masken af Miss-Piggy.

Så nåede prisuddelingen til Jens Jørgen Thorsen. Han fik overrakt de 15.000 kr. som belønning for "at skabe en bedre hverdag for de mange mennesker". Thorsen takkede og udbragte et leve - ikke for IKEA, men med ønsket om, at Danmark måtte blive en rigtig svinesti! IKEA-folkene og gæsterne klappede begejstret, og vor gris blev naturligvis ganske ellevild af jubel, hoppede op på bagbenene og brød ud i høje øf og hurra og glad smasken!

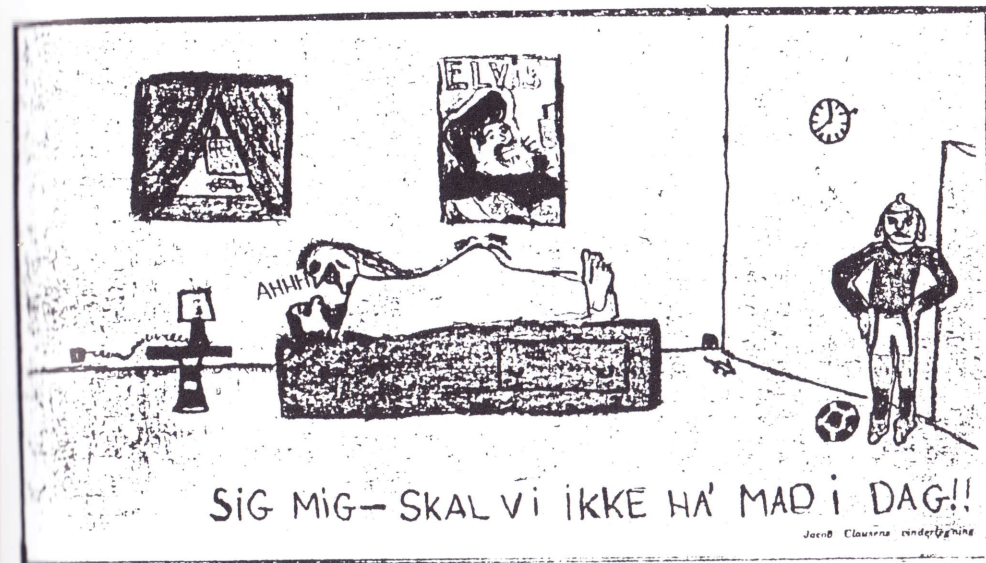
Siden hørte jeg, at IKEA havde afkrævet det løfte af Jens Jørgen Thorsen ikke at lave happenings og ballade ved prisuddelingen, og hvad gør man ikke for 15.000 kr.? Thorsen havde lovet! Men man havde ikke drømt om nogen happening i modsat retning, og så kom grisen, hvad vistnok ikke kededeJens Jørgen Thorsen, men ærgrede IKEA.

Efter prisuddelingen gik alle i gang med lækkerier og drinks. Blandt receptionsgæsterne var også Jens Jørgen Thorsens ven, Wilhelm Freddie, som for år tilbage havde provokeret borgerskabet og sine elever med kønsdelsmalerier og var blevet professor. I børneåret 1979 havde Jens Jørgen Thorsen, Wilhelm Freddie og Maria Stenz udgjort dommerkomitéen i Ekstrabladets børnetegne konkurrence, og i stil med deres og bladets linje havde de blandt 3000 tegninger udvalgt vindertegningen: en samlejescene! belønnet med 5000.- kr.! - så grisen var naturligvis

BØRNEÅRSKONKURRENCE

Blandt næsten 3000 - tretusinde - børnetegninger og kollager valgte Ekstra Bladet denne som vinder:

I anledning af BØRNEÅRET udskrev Ekstra Bladet en børnetegnekonkurrence med 5000.- kr. i første præmie. De 3 dommere blev fotografet omkring H.C.Andersen-statuen på Rådhuspladsen:

- Maria Stenz - kendt fra politisk børneteater.
- Wilhelm Freddie - dømt for pornografiske malerier, nu professor.
- Jens Jørgen Thorsen - ham med Jesus-pornofilmen

SÅLEDES leder man børns tanker ind i bestemte baner!

glad for at hilse på Freddie med begejstrede grynt og øf, sådan som man hilser en kær ven og nær slægtning, og så trak Miss Piggy sig tilbage fra det fine selskab.

Jeg havde travlt med at komme ned og dele telefonsedler ud foran IKEAs indgang. De gik som sædvanligt som varmt brød, og på et eller andet tidspunkt kom også prisuddelingens jury ud. Denne kulturkomité bestod af følgende medlemmer: Freddy Fræk, journalisten Rud Kofoed, billedhugger Peter Bonnén og arkitekt Leif Alring. Især Rud Kofoed og Leif Alring teede sig ganske ubehersket i deres oprørthed over, at jeg uddelte telefonsedler samt et mangfoldiggjort læserbrev fra Kristeligt Dagblad om IKEA-prisen. Det regnede ned over mig med hånsord om kristendom og moralsk oprustning spækket med tilråb som "fascist" og "Du skulle indlægges!".

Den hysteriske skælden og smælden kom ikke mindst fra en diplomatbil fra den svenske ambassade, idet Leif Alring var gift med socialrådgiver Helena Alring, socialattaché ved ambassaden, hvilket nok kunne give stof til eftertanke. Jeg skrev siden til alle de navne ved ambassaden, jeg kunne finde, for at klage over den behandling, jeg var blevet udsat for fra en diplomatbil, d.v.s. fra den svenske stats side, fordi jeg tillod mig at kritisere prisen til Jens Jørgen Thorsen.

Hvad IKEA i Sverige angik, meldte de hus forbi: IKEA i Danmark var en selvstændig afdeling, som de ikke havde noget med at gøre, og IKEA i Tåstrup brugte den dårlige undskyldning, at de ikke havde noget som helst med udvælgelsen af priskandidater at gøre, idet dette var overladt til en uafhængig jury.

IKEA fortsatte i samme spor: i 1984 uddelte de pris til "Forbundet af 1949 for bøsser og lesbiske", en marxistisk organisation.

"- HVIS NOGEN SKULLE FÅ LYST"

("Ordkløveren"* 1976)

Venstrefløjens søgte selvsagt at stoppe munden på os andre.

Da Lise Tønsberg rullede sig ud imod hash i begyndelsen af 70-erne, brød nogen garagen op ved nattetide og stjal bilen. Det var ingen jaguar, hvad det gamle skur heller ikke lod formode, og der stod masser af bedre køretøjer på gaden, så det var ikke almindeligt tyveri. Bilen blev fundet på Christiania! Ligeså med pastor Magelunds båd. Han boede på en vej ned til Sundet og var aktiv i kampen mod narkotika. Tilsyneladende blev også formanden for Landsforeningen imod Hash og Narkotikamisbrug, Gerda Vinding, udsat for pression, hvis man da tør tro de breve, der kom frem i 1973 fra "Eggert Petersen" (se artiklen om nævnte Landsforening og kuppet i Mentalhygiejnen).

Mange mennesker turde i øvrigt ikke engagere sig imod den kommunistiske samfundsundergravning for ikke at miste arbejde eller avancementsmulighed eller komme på kant med deres børn eller venner etc., mens forældre til narkomaner følte sig truede til tavshed af angst for, at deres afkom som gidsler i modstandernes magt kunne "komme til at" få en overdosis.

Da jeg i foråret 1975 rejste en tid til Jylland, bestilte jeg telefonvagt med henvisning fra min telefon til et andet nummer. Min pludselige afrejse blev kun meddelt via telefonsystemet. Ikke desto mindre blev min telefonvagt bare eet døgn efter omdirigeret til BRIS's* kontor-telefon, således at de kunne checke af, hvem der ringede til mig. At det ikke var nogen fejltagelse, fremgik tydeligt af, at de med sindsro tog imod henvendelser til mig uden at kontakte fejlkontoret. Var det KTAS's telefonvagthavende, der selvbestaltet omdirigerede vagtordningen til BRIS på grund af egne politiske overbevisninger? Det lykkedes ikke KTAS eller politiet at udrede trådene.

I januar 1977 havde Ingeborg Schmidt et læserbrev i BT imod Ole Espersens* beskyttelse af Solvognens folk ved deres indtrængen i Radiohuset på Rosenørns Allé. Snart efter modtog hun et anonymt brev, underskrevet "Agenterne for Danmarks Sikkerhed", indeholdende trusler

på livet med henvisning til nævnte læserbrev. Hun lod sig ikke gå på, men fortsatte ufortrødent sit engagement, idet hun dog af praktiske grunde altid havde trusselsbrevet på sig for det tilfælde, at indholdet skulle blive til virkelighed, så der kunne være et spor, omend vagt, at gå efter. Hun underrettede for en ordens skyld den nærmeste politistation, idet hun forklarede, at hun i årevis havde været aktiv i kampen mod narkotika og de dermed forbundne samfundsundergravende kræfter, bl.a. med læserbreve, hvortil den vagthavende betjent bemærkede: jamen, kan De så ikke holde op med at skrive læserbreve? (sic!)

Den, der lader sig kue af trusler, er allerede trælunden!

Der er gale mennesker i alle lejre, så hvorfor ikke tage trusler alvorligt? Selv åbnede jeg dengang ukendte breve med en vis forsigtighed, vel vidende at brev bomber var et probat middel til at bringe folk til tavshed. Det har man set eksempler på både før og siden.

Man forsøgte også at genere vor fløj ved at sende os alle mulige ting gennem postordrefirmaer, lige fra kondomer til støvsugere, hvilket i virkeligheden ramte de forkerte, nemlig firmaerne og det sagesløse postbud, som blev afvist ved døren og måtte slæbe tingene tilbage igen og have besvær med forsendelsespapirer o.l.

Som turistfører kørte jeg på byturene altid rundt om Christiania og fortalte om politikernes holdningsløshed eller positive accept af Christiania og narkotika, og jeg lagde ikke fingrene imellem, når vi snart efter stod i Rigsdagsgården. Min stentorstemme, som mange har misundt mig, kunne høres ind bag murene, og en dag fik jeg under hånden et praj fra en PET - politimand, som var på Christiansborg i forbindelse med fremmed statsbesøg, at visse politikere pønsede på at få frataget mig min autorisation som turistfører. Det plejer at være ret effektivt, hvis man kan ramme nogen på deres levebrød.

I 1980 skrev præstekonen Ellen Pedersen som så ofte før et læserbrev i Aalborg Stiftstidende med spydige bemærkninger om nogle venstrefløjfolk. Det var rimeligvis det, som udløste skud imod præsteboligen på Duebrødrevej, for ubetænksom drengelig var der ikke tale om. For at træffe husets ruder, måtte man nemlig klatre op på kirkegårds-

muren bag villaen for at nå op over baghavens raftehegn. Politiet, som for en ordens skyld blev underrettet, kunne pille haglene op mellem yder- og inderrude.

En eller anden gang - jeg husker ikke hvornår - kom en bil kørende på Cottagevej. En fotograf hoppede ud, lynede nogle billeder af imod huset, hvor jeg boede, og forsvandt skyndsomst. Min gamle far kikkede forundret ud ad vinduet og kom med på fotografiet, som blev bragt i det anarkistiske ugeblad "København". "...hvis nogen skulle få lyst!"

I december 1982 havde jeg en disput i Villabyernes Blad med VS'eren Inger Sch. Olesen fra organisationen FOLA*, Ølejrbevægelsen m.m. Jeg sluttede med et spydigt læserbrev, der bragtes den 29. december under overskriften "Skudt forbi". Om det nu var dette indlæg eller Familieværnets Telefonavis, der udløste reaktionen, får stå hen, men der blev i hvert fald skudt imod vort hus. Vinduerne såvel i stueetagen som på første sal fik skudhuller. Det kunne i dagene omkring årsskiftet så dejligt camoufleres som "tilfældigt" nytårsskyderi...

Sagen anmeldtes for en ordens skyld til politiet.

HEROINPIGEN OG BISKOPPEN

I december 1982 kundgjorde den katolske biskop, Hans Martensen, at han sultestrejkede. Anledningen var ikke biskoppens vægt, men den filippinske pige, Luzviminda Cagara, som havde været med i en narko-bande, der havde indsmuglet over 30 kg. heroin til en salgsværdi på gadeplan af mindst 30 millioner kr. (dengang). 24 personer var involveret i sagen, hvoraf 12 udlændinge, af hvilke fire var i nær slægt med Luzviminda. Hendes storebror, fætter og svoger blev dømt, og hun selv fik en straf på 4 eller 4 1/2 års fængsel, som afsonedes i Horserød. Nu efter udstået straf skulle hun udvises! Gennem den katolske organisation "Justitia et Pax"* kom hun i kontakt med den katolske biskop otte dage før jul, og åbenbart forblændede hun ham - med sin tro og anger (for med andet kunne det vel ikke være?) - så han hovedkulds kastede sig ud i en sultestrejke.

Da fasten kunne vække undren i den katolske kirke, udsendte Martensen en forklaring til sine præster. Den var ret forbløffende: han erklærede åbenhjertigt, at fasten ikke havde til hensigt at svække hans helbred eller eventuelt bringe hans liv i fare.... Jamen, så var det jo ikke en dybfølt menneskelig indsats, men - som mange havde antydnet blot en poppet forestilling at se bispen i fuldt ornat med Dannebrogskors og hele pibetøjet i avisen for at vække opmærksomhed og skaffe goodwill for Cagara og om muligt hindre en udvisning.

Når man i årevis har været engageret i kampen mod narko, kender man noget til miljøet. Retssagen angående udvisningen skulle for byretten den 18. juli 1983. Ingeborg Schmidt, som havde mistet sin søn på grund af en overdosis, stod sammen med mig foran Domhuset på Nytorv med plakater som "Vi sympatiserer ikke med dødens købmænd" og "Tænk på ofrene". Jeg havde dødningsmaske på. (Foto i BT 19.7.1983). Vi uddelte brochurer mod narko og sedler med nummeret på Familieværnets telefonavis. Biskop Hans Martensen kom, men listede hastigt forbi for at smutte uset ind ad byrettens bagdør i Frederiksberg-gade.

Efter demonstrationen overværede vi selve retsmødet:

Luzviminda Cagara var en lille fin kvinde med ynde og store rådyrsøjne og en usædvanlig dårlig hukommelse på visse steder. Ved indrejsen i Danmark havde hun været 14 1/2 år, altså under den kriminelle lavalder og set med vore øjne et barn, men efter filippinske forhold formodentlig en næsten giftfærdig kvinde. Hun havde gået 8 år i skole i sit hjemland, men kunne ikke huske, at hun kun havde gået eet år i dansk skole. Siden havde hun løst arbejde på hoteller og plejehjem. Hun blev grebet i tyveri fra lønningsposer og tyveri i et stormagasin, før hun sammen med andre familiemedlemmer - var med til at hente heroin i Bangkok imod et vederlag på 40.000 kr. Efter eget udsagn i retten skulle hendes far, der er straffet og udvist som narkohaj, have frarådet hende denne narkotrafik. Hun fik som sagt 4-4 1/2 års fængsel. I Bangkok ville hun have fået livsvarigt.

Udvisningsdom følger normalt efter en så grov forbrydelse, og hun

vidste, at den uden pardon ville falde sommeren 1982. Gode råd var dyre. Den 19. juni, mens hun endnu afsonede sin straf, giftede hun sig - for at opnå et dansk statsborgerskab - med en dansker, Jes Hansen, og da dette viste sig ikke at ændre sagen, avlede de et barn i fængslet i slutningen af august, hvorpå hun appellerede udvisningskendelsen. Og så begyndte man at råbe op i pressen! Man kunne da ikke udvise en gravid kvinde, tilmed gift med en dansker! Hendes forsvarer, Nebelong, hævdede, at retsfølelsen i befolkningen talte for Cagaras forbliven i Danmark. Det fremgik af en mængde avisudklip, som han agtede at fremlægge i retten. Dommeren afviste imidlertid enhver form for dokumentation hentet fra aviser som værende et "utilbørligt pres" mod dommeren. Han vidste åbenbart, at avisskriverier tit arrangeres som rene kampagner. I Cagarasagen var hele apparatet i gang! Alle sejl sat til - med læserbreve, synspunkter og kronikker fra forsvareren og vennerne med navne, der skulle borge for kvaliteten som f.eks. biskop Hans Martensens midt i den søde juletid og til sidst også biskop Græsholts, med en ildhu, som disse mennesker aldrig havde lagt for dagen imod narkotikaens svøbe.

Luzviminda Cagara og hendes ufødte barn og hendes - åh, så danske mand!

Jes Hansen var et fængselsbekendtskab, og han var NB allerede fuldt ægteskabeligt engageret, omend papirløst, og havde to børn. Han blev altså en slags bigamist, for hans Linda døde først i februar 1983 og omtaltes endnu under denne retssag i juli 1983 af Jes Hansen som "min kone". Ekstrabladet havde trukket hendes livstragedie frem i lyset lørdag den 26. februar 1983 i anledning af hendes død: narkopigen Linda døde 27 år gammel, mor til to børn, som var anbragt i familiepleje på Bornholm. Som 15-årig havde hun forelsket sig i Jes, som var et par år ældre, og de var flyttet sammen. Hun levede af rengøringsjobs, mens han blev uddannet som bager. Hun fik sit første barn, da hun var 17. En dag kom hun til skade med en finger, men hendes Jes gav hende ketogan imod smerten. Det blev til flere ketoganer, ligesom de også begyndte at sniffe heroin. Det var ham, der turede byen rundt for at skaffe narko. Den 24. september 1980 blev han anholdt i Lufthavnen med 24 kg. hash fra Pakistan. Han fik halvandet års fængsel, men blev løsladt den 24.

september 1981. Under hans fængselsophold måtte Linda trække som luder for at få stof både til sig selv og til ham. Og nu skulle hun begravnes den 1. marts 1983.

Hvorfor spurgte anklageren ikke Jes Hansen, om Cagaraslægten havde betalt ham for at gifte sig med Luzviminda i juni 1982? Det var jo et rent proformaægteskab, for de var aldrig flyttet sammen, efter hvad hun erklærede i retten, ja hun havde tilmed allerede underskrevet en skilsmissebegæring! Han var i mellemtiden (d.v.s. mellem juni 1982 og retssagen i juli 1983) blevet grebet på fersk gerning i narkohandel. Narkovægtene i hans hjem - hævdede han - var legetøjsvægte fra hans datters dukkestue! Cagara - som aldrig var flyttet sammen med Jes Hansen - påstod, at hun kun rent tilfældigt havde opholdt sig i hans hjem den aften, politiet kom, og hun havde aldrig anet noget som helst om Jes Hansens narkoforbrug eller handel, og hun vidste ikke, hvad narkovægte brugtes til.....

Forsvaren havde mobiliseret både en psykiater, en psykolog og en socialrådgiver. De fortalte, hvilket godt menneske Luzviminda var, og hvor svært hun havde det. En udvisning ville skabe "sorgreaktioner" hos et så "sensitivt" menneske. Man udmalede hendes depression og angst, som hindrede hende i at bruge sit "intellekt", og for moderen ville datterens udvisning være en ren katastrofe. Hun led af gigt..... Psykiater Hedvig Jacoby fra Kbh.s Amtssygehus i Gentofte, kendt for samarbejde med BRIS, fortalte, at Luzvimindas barn ved fødslen den 2. juni 1983 kun vejede 2400 gram - altså underernæret, fordi moderen var deprimeret over udvisningskendelsen. Ingen kom ind på, hvorvidt den ringe vægt kunne skyldes faderens årelange narkoforbrug eller måske moderens (?).

Til sidst lod Hedvig Jacoby en bombe springe, og den slog dommeren omkuld: hvis Kbh.s Kommune tog bistandslovens paragraf 123 i brug og tvangsfjernede Luzvimindas baby ved en udvisning, så kunne denne afgørelse indklages for den Sociale Ankestyrelse og herfra ankes videre til landsretten, hvor man så i givet fald måtte afhøre moderen og altså kalde hende til Danmark, hvis hun var udvist!

Denne pressionsmulighed, hvor barnet kunne bruges som gidsel, kom helt bag på dommeren, Poul Lodberg. Synligt overrumplet spurgte han: jamen vil man tvangsfjerne et barn fra en mor ved udvisning? Tja, Hedvig Jacoby kunne naturligvis ikke vide, hvordan Kbh.s Kommune stillede sig..... Vi gamle rotter nede på tilhørerbænken vidste nok, hvad Jacobys udtalelse kunne og ville blive brugt til....., og åbenbart så dommeren også i dette øjeblik, hvilket kolossalt magtapparat, han stod overfor, og hvor få chancer, retsvæsenet havde i dette spil mod psykologers, psykiateres og socialrådgiveres samarbejde.

Dommen faldt: Luzviminda Cagara kunne blive i Danmark.

Biskop Martensen festede sammen med Cagara og hendes advokat og alle vennerne, og champagnepropperne sprang.

(Ved følgende søndagsgudstjeneste uddelte jeg telefonavissedler foran Skt. Ansgarskirken i Bredgade og blev skældt grundigt ud af en eller anden af Luzvimindas gode venner.)

UFFF

Ulandshjælp fra Folk til Folk udgør som bekendt en del af Tvindimperiet*, og dets arbejde er lige så målrettet politisk som al anden Tvindvirksomhed lige fra Det nødvendige Seminarium til højskoler, ungdomsskoler, kursus, skibe, værksteder, rejser etc.

En dag ringede en mand fra UFF på min dør i Hellerup. Han trawlede kvarteret igennem for at tigge ting til loppemarked. Han havde netop været inde hos min nabo, som med kendskab til Tvind havde afvist ham,

og nu stod hun ved min låge for at høre, hvordan jeg tog denne henvendelse.

"UFF? Det er jo Tvind!" sagde jeg. "Nej, UFF er en selvejende institution", hævdede han. Muligt, men det er oprettet af Tvind, og folkene i UFF er rekrutteret fra Tvind, og det kører i Tvinds ånd, men et øjeblik.... jeg har noget til dig... Han blev forventningsfuld stående. Jeg løb ind og hentede et par - telefonavissedler og stak ham dem med opfordring til at lytte.....

Da han var gået, faldt jeg i snak med naboen. Vi ærgrede os over, at folk så beredvilligt gav klæder, møbler, legetøj, bøger og hvad ved jeg.... og dermed støttede det kommunistiske Tvindimperium af ren og skær bekvemmelighed. Lad det være hvis folk gik ind for marxismen, men de lod sig narre i deres uvidenhed og tænkte bare på, hvor dejligt det var at komme af med de gamle ting til et - som de troede "godt formål". Ligesom når folk for egen vindings skyld købte (og stadig køber) alt muligt i UFF's butikker eller på deres loppemarked i Forum.

En del ting stod allerede ude på fortovet på vor vej og ventede på afhentning.... Min nabo nævnte, at hun samlede ind til Polen....

Det huede mig mere, og vi tog fat på vor egen lille aktion med det samme. Telefonavisen fik omgående et program om UFF og Tvind, så vi kunne stikke folk i indsamlingsområdet en seddel med telefonnummeret, og så kørte vi med mit VWrugbrød fra dynges til dynges på gadehjørnerne og fik bilen propfuld af tøj og legetøj til.... Polen.

KIRKEDAGE I SILKEBORG

Selv om mange deltagere i Kirkedagene 1983 sikkert var upolitiske eller tog afstand fra Karl Marx's ideologi, så gav program, oplæg og valg af hovedtalere et praj om, at ledelsen var venstresnoet ligesom ved Kirkedagene i Aalborg i 1980. Værkstedsgruppe nr. 21 hed "Undergrunden" og var tilrettelagt for unge teenagere fra 14 til 17 år. Programmet lød: "Hvad kan vi gøre for freden? Læne os tilbage i stolen og vente eller er der mulighed for handling? Kan vi bruge al vores snak i praksis? Kan vi

evt. besætte et planlagt område for atomkirkegård? Male vore meninger i grafitti på byens mure eller starte en græsrodsbevægelse? Vi vil kigge på de forskellige muligheder, der findes for alternativ praktisk handling."

Oplæringen gav resultat i form af løbesedler og opslag som "Befri Freden - BZ din By" og "BZ din Kirke" samt teater og demonstration på torvet i Silkeborg, ganske efter opskriften hos de røde folkekirkpræster. Gruppen var ledet af Per Ramsdahl Kristensen og Leif Vestergaard* og flere unavngivne. BZ-fløje ynder at gemme sig bag fornavne og benytte mindreårige under den kriminelle lavalder til deres aktioner. (Jvf. historien om Frihedsstøtten 1973 her i bogen).

Jeg var taget til Silkeborg dagen før, Kirkedagene skulle begynde, for således i god tid og ubemærket at kunne orientere mig om stedet og eventuelle aktiviteter. Derved fandt jeg en grøn løbeseddel fra Dialogcentret*, som kundgjorde, at Mormonerne også hørte med til de "nyreligiøse", og at centret var faldet over "en chokerende film" om Mormonkirken, som lige var blevet indspillet i USA. Den kunne ses på Kirkedagene eller lejes af Dialogcentret for 300. - kr. Med kendskab til Johannes Aagaards* og Dialogcentrets virksomhed og fremgangsmåde ringede jeg omgående til Mormonkirkens informationstjeneste. Hverken Deres PR-mand eller kirkens ledelse, de to øverste, kendte noget som helst til omtalte film eller Aagaards angreb på dem. Aagaard havde ganske vist kontaktet kirken og bedt om materiale om deres trosretning, men havde været venlig i mælet, og ingen havde mistænkt, at han havde haft ondt i sinde. De satte sig nu i forbindelse med Aagaard og bad om at se filmen. Det fik de lov til ved en invitation efter Kirkedagene. De så den og tog derpå skriftligt afstand fra mange ting og udlægninger i filmen, som de fandt urigtige, misforståede eller vildledende, og fik det løfte af Aagaard, der ikke forekom dem altfor sikker i sin sag, at filmen foreløbig ikke ville blive udlejet igen, et løfte, som Dialogcentret dog ikke tog så tungt på.

På et Aagaard-møde i København et stykke tid efter fremførte jeg, at hans Dialogcenter førte falsk varebetegnelse, idet det angreb anderledes tænkende uden nogen som helst dialog, og jeg omtalte bagholds-

overfaldet på Mormonkirken på Kirkedagene uden dog at nævne, hvilken rolle, jeg havde spillet i den sag. Aagaard forstod derfor ikke, at jeg sad inde med mere viden end som så, men troede, at han bare her over for sit publikum skulle affærdige den beskyldning, jeg kom med, at Mormonkirken ikke havde været orienteret om eller set filmen i forvejen. Han løj mig derfor op i mit åbne ansigt: jo, de havde set filmen først!

Løgn! min kære Aagaard!

"Den dame forfølger mig alle steder, hvor jeg kommer!" sagde Aagaard, og de godtroende troende troede på docentens uskyld og rene hjerte.

Angående tipsmidler til Dialogcentret:

Ikke mindst ovenstående oplevelse (men også andre analoge) gjorde, at jeg i 1986 protesterede voldsomt til kirke- og undervisningsministeriet, da Dialogcentret ønskede del i tipsmidlerne. De havde først fået afslag, men - NB - også oplysning om, hvad der krævedes, hvorpå de hurtigt ændrede vedtægterne i tråd hermed og hævdede, at Dialogcentret i virkeligheden var en "idébestemt børne og ungdomsorganisation".

Jeg fandt denne betegnelse lige så falsk som centrets navn, og det forekom mig ganske uanstændigt, at man med offentlige midler ville bekæmpe andre medborgeres grundlovssikrede ret til religionsfrihed.

FRI OS FOR DEN RØDE BISP!

I 1983 valgte TV at transmittere den sædvanlige juleaftens gudstjeneste fra Lundehuskirken på Østerbro i København. Prædikant var Birte Andersen, og besjælet af en kommunistisk åbenbaring holdt hun en dunder tale imod kapitalismen og USA og forstærkede dermed den politiske linje fra prædikestolen, som flere var begyndt på. Om TV med vilje havde valgt hende ud til julefesten, skal være usagt. Hun var i kirkekredse ikke ukendt som en venstreorienteret slagsbror lige fra sin deltagelse i studenteroprøret 1968 til Kirkedagene. Men TV-medarbejderne

havde dog - i den søde julestund - undladt at filme de demonstranter, der var mødt frem i hendes kirke med politiske slagord i håb om at få dem på fjernsynsskærmen.

Om de var kommet af sig selv eller på direkte tilskyndelse af præsten, må overlades til tankernes frie spil, men hun havde accepteret deres optræden! Det var jo blot en virkeliggørelse af opfordringen på sommerens Kirkedage i Silkeborg: "BZ din kirke!"

Birte Andersens julebudskab fik Centrumdemokraternes leder, Erhard Jacobsen, til at fare ud, og i det hele taget gav det anledning til mange ufredelige dønninger i pressen. Skønt det næppe kunne være korrekt at forvandle kirken til en politisk slagmark, fandt biskop Ole Bertelsen* ikke årsag til at påtale dette - sikkert på grund af sin egen holdning, idet han politisk hyldede SF og gik ind for Christiania.

Altså var det nu "in" at demonstrere i kirken!

Noget senere skulle biskoppen indsætte nye præster i deres præstegerning (26.2.1984). Jeg kendte ikke ceremoniellet, men indfandt mig i god tid i Vor Frue Kirke og satte mig på forreste bæk i midterskibet. Efterhånden fyldtes kirken, og den var tæt besat, da højtiden begyndte. Under orgelbruset drog de nye præster sammen med ældre kolleger op gennem kirken i procession og dermed forbi min stol. Jeg takkede himlen for, at jeg ikke havde taget paryk og blå briller på, for så havde det været pinligt at blive afsløret af den røde præst, Hans Nebel. Vore øjne mødtes, da han skred forbi.

Gudstjenesten gik sin gang, mens jeg spekulerede som en gal på, hvornår og hvordan jeg skulle klare det, jeg havde indladt mig på. Jeg kunne endnu droppe sagen og slippe derfra. Tanken om at skulle demonstrere i domkirken helt muttersalene gav mig ærlig talt hjertebanken af bekymring, som jeg måtte overvinde med beroligende ord til mig selv: Vorherre var nok ligeglad, og hvad kunne der til syvende og sidst ske andet end, at kirketjeneren viste mig bort?

Vi var langt inde i gudstjenesten, da jeg endelig smed min lodenfrakke og dermed lod den citrongule tynde sommerfrakke komme til

syne nedenunder. Med stor skrift stod der malet hen over forsiden på den: "Ingen kan tjene to herrer" og på ryggen: "Fri os for vor røde bisp!" Men ingen kunne nyde synet dér, hvor jeg var i kirkestolen. Jeg måtte ud på gulvet. Med bæven tænkte jeg på, hvordan det skulle spænde af, men trøstede mig igen med, at jeg højst kunne blive smidt ud. Jeg åbnede kirkestolens låge, trådte ud på midtergulvet og gik ganske langsomt op til korgitteret, åbnede det, steg indenfor og satte mig over for præsterne på den nordre side, der var beregnet til de vordende pastorens familiemedlemmer.

Jeg afventede det videre forløb af ordinationen. Nebel og hans kolleger overfor kunne ikke undgå at se indskriften på forsiden af mig, og der bredte sig en vis hvisken...

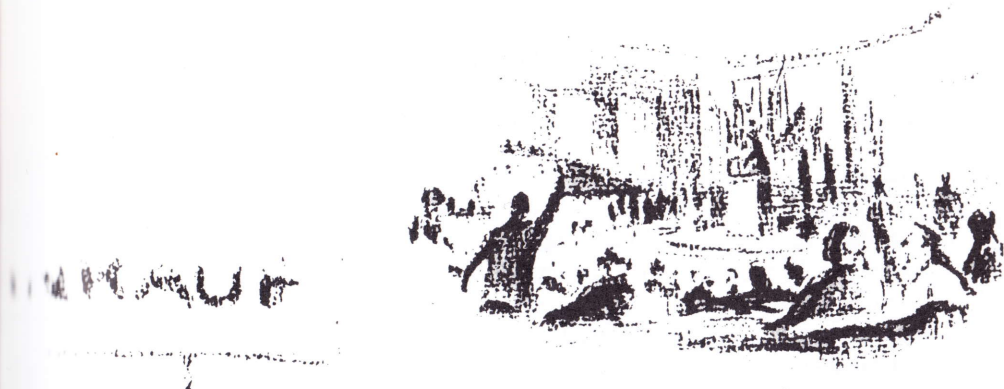
Og hvad nu? Hvordan skulle jeg vække opsigt? Hvordan skulle jeg få vist bispem min demonstration? Nu havde præsterne set den, men Ole Bertelsen....

Vi nåede til nadveren. Den uddeltes ikke af biskoppen, men han sad ved siden af, bare et lille stykke fra knæfaldet, og nadvergæsterne måtte stå i kø for at nå frem. Det var min chance! Jeg stillede op i rækken lige foran Bertelsen. Han kunne ikke undgå at se mig, selv med sin bedste vilje. Da jeg nåede frem til knæfaldet og nadveren, afslog jeg både brød og vin for en ordens skyld. Efter nadveren, da der igen var faldet ro over menigheden, gik jeg ned til min kirkestol, tog min lodenfrakke og skred langsomt, meget langsomt, som det sig hør og bør i en kirke, ned ad midtergangen og ud.

Hverken Kristeligt Dagblad eller nogen anden avis bragte et ord om demonstrationen!

Nej, naturligvis ikke!

Kun kom der et par uger efter et læserbrev fra en forarget dame i Helsingør - Skrevet af mig selv!

Den anden Form for Krig er så farlig, fordi den ikke umiddelbart bliver erkendt som krig. Krig er camoufleret. Den udspiller sig under dække af fredstilstand og skjuler sig under formen af indre omvæltning.*

Begyndelsen er ringe og tilsyneladende harmløs - slutningen er så bitter som selve krigen.

(Klip fra den schweiziske håndbog "Zivilverteidigung")

NOTER:

Forkortelser: M = Mentalhygiejnen.

AKTION: et tidsskrift rettet mod kommunistisk samfundsnedbrydning, startet 1977 af Gertrud Galster. Ansvarshavende redaktør Svend-Åge Laursen*, Solrød. Se artiklen "AKTION og Kartoteket".

Andersen, Birte, præst ved Lundehuskirken, varm tilhænger af de kommunistiske fredsbevægelser. Se artiklen "Fri os for den røde bisp".

Antoniusprisen: se under Mentalhygiejnen.

Artikel 16-Udvalget: græsrodsgruppe, oprettet af Gertrud Galster 1973, baseret på Verdenserklæringen om Menneskerettighederne Art. 16, punkt 3: "Familien er samfundets naturlige og fundamentale enhedsgruppe og har krav på samfundets og statens beskyttelse". Ikke mindst Ingeborg Schmidt, Frederiksberg, og Ellen Pedersen, Aalborg, ydede et stort arbejde gennem Art. 16-Udvalget ved en masse henvendelser til myndighederne, når forældre følte sig klemte ved udefra kommende illegal og/eller urimelig indblanding og angreb på familiens privatliv og integritet, ofte ved tilsidesættelse af forældremyndigheden og dermed splittelse af familien - et yndet våben hos kommunistiske frontkæmpere for at nå frem til en samfundsændring gennem den opvoksende generation.

Art. 16-Udvalget blev fødselshjælper for Selskabet til Værn for Dansk Folkestyre (SVDF), idet Gertrud Galster på oberstløjtnant Erling Harders tilskyndelse lod Art. 16-Udvalget invitere til det første møde på Kollekolle 3. maj 1975. Derpå holdt hun sig - efter visse personers ønske - borte fra deres fine selskab, idet sagens forhåbentlig fremtidige gode resultat måtte være vigtigere end hendes tilstedeværelse.

Becker, Henning, journalist, reddede halvandet hundrede børn ud af Vietnam, en enestående opofrende og uselvisk handling. Beckerbørnene blev udsat for mange overgreb fra de danske myndigheders side, åbenbart fordi man ønskede at sende dem tilbage til Vietnam (efter aftale? med Vietnams kommunistiske regering). Når dette ikke blev til noget, skyldtes det muligvis pres fra udlandet. Se Lise Østergaard* og Frode Muldkjær* samt AKTION 3 og 4 i 1977.

Berntsen, Karen, cand. psych., blev ansat ved M*s rådgivningsklinik 1956 og blev formand for psykologforeningen året efter. Leder af M.s narko-behandlingscenter, skønt hun - efter eget udsagn - intet vidste om narkotika, men anså centret for et "eksperiment". Hun accepterede hash og salg af morfin i centrets køkken, og da hun ikke ville udtale sig i retten om kriminalitet, hun havde kendskab til, blev hun dømt ved såvel byret som

landsret. Hun søgte at gå videre til højesteret, men der kom regeringsskifte og den ny justitsminister, Orla Møller, hjalp hende ud af klemmen. (Om dette skete på tilskyndelse af Karen Berntsens bekendtskab gennem Mentalhygiejnen, Eva Gredal, skal være usagt).

Bertelsen, Ole, præst ved Messiaskirken og fra 1975 biskop i Kbh. Personligt gik han ind for SF og Christiania. Ved hans ordination optrådte der en hippipige i rødt foran domkirken med skilte som: "Leve den røde biskop!", "Leve Bock*", pastor Søbye og Thorsen*", "Mere støtte til Thorsen!" og "Vi vil have mere teater i kirken!". Hun fik ikke lov at stå der så længe, før politiet gennede hende væk, men Ekstrabladet nåede da at snuppe et billede og skrev i avisen, at denne "folkets repræsentant" "skidegodt" var blevet fjernet af "en politimand der hed Egon". På billedet man ser hvordan..... Det var bare Gertrud Galster, der var ude med sort propaganda.

Bjørnkjær, Kristen, var knyttet til det marxistiske radioprogram "Kvart i fem" og skrev teaterstykker, noveller og digte (bl.a. i det marxistiske tidsskrift "HUG!"* (hvor han var medredaktør) og i Nils Ufers "Corsaren") samt skolebøger til samfundsorientering. Han fik statsstøtte til forfatterturné landet rundt og udpegedes til medredaktør i Statens Filmcentral. Hans bog, "Barn og Barn imellem" (Borgens Forlag*), vakte heftige protester i provinsen, bl.a. i Vojens (1978) og Ribe (1980).

Bock, Annelise: se under Bock, Erik.

Bock, Erik, præst ved Helligkorskirken på Nørrebro, Kbh., oprettede den flitterstadssmykkede "Kosmiske Kirke" i Multimediehuset* på Christiania. Arrangerede forskelligt forvirret halløj med Børnemagtsbørn* fra Christiania (undertiden hashpåvirkede), f.eks. overnatning i kirken, eller de stordede ind på de nærliggende kommuneskoler: da skolebørnene drev dem på flugt, måtte præsten og Børnemagtsbørnene hals over hoved gemme sig i Folkets Hus i Stengade. Bock gik varmt ind for Børnemagt, Christiania, Solvognen og diverse forvirrede foretagender og satte sin sognepræst grå hår i hovedet. Han var stillet for en alternativ, udflippet liste til menighedsrådet 1973 og var opstillet til Kbh.s byrådsvalg 1974 på Børnemagts liste og i 1978 på Børnelisten. Sammen med sin søster, Annelise, optrådte han i varietéen "Christianitter uden Trusser". Til sidst blev Bock fritaget for sin præstegerning (NB med løn), og selv om det syntes uden for mulighedernes grænser at gøre ham til sognepræst og dermed ansvarlig for kirkebogsføring m.m., så opnåede han dog stillingen under det borgerlige regime, fordi det ville spare ved kun at have en præst ved kirken. Søsteren, Annelise Bock, optrådte som ovenfor nævnt i en udflippet varietêforestilling på Christiania samt i et politisk julespil i Helligkorskirken 1973 og som "dronning Margrethe" i sjofeltlummer striptease under Christianiaudstilling på

Charlottenborg (kulturstøtte fra Niels Matthiasen), således at fotografi herfra kunne komme i avisen Aktuelt dagen efter, den 16. april 1976, som fødselsdagshilsen til dronningen.

Borgens Forlag: Ud gav under direktør Ole Thestrup en hel række marxistiske og snuskede børnebøger, se L.I.B.E.R.s* boglister i tidsskriftet AKTION*. Forlaget bidrog aktivt til en forrået børnelitteratur ved at udskrive en børnebogs konkurrence 1975, hvor man efterlyste indhold om vold, sex, kriminalitet etc. Se side 91.

Boye Nielsen, Jørn. Cand. scient. polit., knyttet til de kommunistisk styrede "Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed" og "Nej til Atomvåben" bl.a. med den opgave at tage sig af information i skolerne (bladet "København" nr. 57, nov. 1980). Var ansat på Den internationale Højskole i Helsingør og drev aftenskolekursus om FN og "globale kriser". I bestyrelsen for det marxistiske FN-Forbundet og praktisk leder af arrangementer i "Børneåret" 1979, hvorved ikke-socialistiske initiativer blev fortiet, om muligt helt forhindret.

BRIS, Børns Rettigheder i Samfundet, med øgenavnet BarneRov i Samfundet, blev stiftet 1969 på baggrund af Mentalhygiejnens* og psykolog Egger Petersens* ideer. De ønskede efter eget udsagn at være en 5.-kolonne og pressionsgruppe mod forældre, skole og enhver myndighed, idet de - ret udemokratisk - altid ville tage 100% parti for barnet, hvad enten det havde ret eller ej. BRIS stod således ideologisk bag Børnemagt* m.m. og lokkede børn til at løbe væk hjemmefra. Se Kristelig Lærerforenings blad, "Vor Skole", februar 1974 og maj 1977 og Peder Hoves bog, "Der hænger han". I 1977 oprettede BRIS et støttefond, kaldet "Børns Vilkår", som hvert år uddeler den såkaldte "Peter Sabroe-pris", f.ex. 5000.- til Nørrebro-beboeraktion ved spektakler i Todesgade på grund af nedlæggelse af børneinstitution. Frontkæmpere: Tine Bryld, Esther Facius, Ole Lindboe, Frode Muldkjær, Carsten Stæhr Nielsen, Arne Skovhus, Søren Vinterberg m.fl.

Brogaard, Søren Nehm, fra 1975 rektor for Aurehøj Gymnasium, Gentofte. Medlem af DKP, i præsidiets for Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen og i styrelsen for Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed sammen med Meta Ditzel* og Willum Hansen. I en skrivelse til 57 gymnasier og HF-kursus i september 1981 opfordrede han eleverne til at forsømme for at deltage i en anti-NATO-demonstration i Værløse, samt skolelederne til ikke at notere denne forsømmelse.

Bryld, Tine, f. Begtrup, blev gift med Claus Bryld, univ.lektor på RUC (Roskilde Universitetscenter). Hun tog socialrådgivereksamen 1965 og blev straks leder af "De unges rådgivning" (netop oprettet af Dansk Kvindesamfunds Ungdomskreds (specielt til hende?)). Desuden ansat på Mødrehjælpen. Siden rådgiver for de unge i det narkofyldte Projekthus* og nært knyttet til

Ungdomsringen (formand Bernhard Tastesen*). Aktivt medlem af organisationen BRIS*, som lokkede børn hjemmefra. Ansat på M*s narkokontaktcenter under psykolog Karen Berntsen*, hvor hun som andre dækkede over narkohandel og opfordrede til hashrygning. Sammen med sin fætter, læge Peter Ege*, initiativtager til sprøjterum for stiknarkomaner. Udnævnt til narkokonsulent ("håndplukket" af Peter Schiøler*) for en 3-årig periode af undervisningeminister Knud Heinesen uden, at stillingen først var opslået: stillingen var uden kontor og kontortid og uden telefon. Tine Bryld blev af undervisningsministeriet udlånt 60% af tiden til socialministeriet (d.v.s. til sin kollega Eva Gredal) som kontaktled til Christiania, som hun altid har støttet bl.a. ved vidneforklaring i landsretten, som forekom falsk, ligesom hun naturligvis støttede BZ'erne. Hun var medunderskriver på Christiania-Ægypten-narkorejseprojektet i 1973 (om dette se AKTION 1 i 1977). Som narkokonsulent for Frederiksberg Kommune (påtvunget kommunen ovenfra!) viste hun sig ikke i sin stilling, hvilket man ikke insisterede på fra kommunens side, da man åbenbart helst var fri for hende. Undervisningsminister Tove Nielsen (V) forlængede (efter pres?) Tine Brylds narkokonsulentstilling med endnu et år - frem til Bistandslovens ikrafttræden. I 1972 blev hun indvalgt i Ms bestyrelse og derved medlem af Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg*. Tine Bryld har altid haft god adgang til og omtale i massemediene, langt ind i borgerlig presse, i DRs "Tværs" i P4, i Bibliotekscentralens boganmeldelser, "Alt for Damerne"s socialbrevkasse, bladet "Menneske, Stof, Samfund" etc.etc. Politisk har hun aldrig lagt skjul på, at vort samfundssystem er umuligt og bør ændres i socialistisk retning. 1975 MF-kandidat for VS (hvis kampmetoder efter partiets egne udtalelser skulle være uparlamentariske). Venstrefløjens uddelte i høj grad lovord og priser til hinanden til styrke for deres position. Tine Bryld modtog adskillige, bl.a. Alt for Damerne's gyngestolspris, PH-prisen, Boghandlermedhjælperprisen, Ingrid Jespersens legat m.m.

Børnekommissionen: se Statens Børnekommission.

Børnemagt, Børnefronten, (Foreningen) Børnernes Befrielsesfront: græsrodsgrupper med ståsted i "Huset" (Projekthus*) og på Christiania. Ideologisk støtte fra BRIS*. Et børnekollektiv boede i Multimediehuset*, et andet bag "Mælkebøtten" (det tidl. militærlaboratorium) i Christiania under navnet "Algar", en bogstavsfordrejning af "galar", der betyder hash. Apropos dette kaldtes et hus tæt ved for "assassin": det arabiske ord "haschisch" blev på de romanske sprog betegnelsen for morder: assassino (italiensk), assassin (fransk), assassin (eng.), og bag etymologien ligger historiske begivenheder: perseren al-Hasan ibn-al-Sabbah oprettede o. begyndelsen af 1100-tallet et hemmeligt ordensforbund af religiøse fanatikere fra den shii-

BØRNEBENES BEFRIESES FRONT HAR FÅET KONTOR I HUSET
OG VIL HER SAMMEN MED OS FØRE AN I KAMPEN MOD DE
VOXNE DER UNDER TRYKKER OS FORDI VI ER BØRN
VI VIL HERFRA LAVE DEMOSTRATIONER, LØBESEDLER,
AVISER OG ALT MULIGT ANDET VI KAN FINDE PÅ.
DET FØRSTE DER SKAL LAVES ER EN AVIS
EN AVIS LAVET AF BØRN - TIL BØRN - VORES AVIS
VI MANGLER BARE EN DEL TING TIL AT LAVE AVISEN AF
VI MANGLER HISTORIER (FORTÆL OM DE VOXENFACISTER
DU KENDER)
VI MANGLER TEGNINGER
VI MANGLER DIG

KONTAKT OS PÅ

BØRNEBENES
BEFRIESES FRONT
HUSET - RÅDHUSSTRÆDE 13

BUS: 5, 8, 28, 29, 2, 41, 1, 6,
.....

VI ER DER FRA CA KLOKKEN 10
SÅ PJÆK FRA SKOLE OG KOM IND OG SNAK MED OS

BØRNE MAGT KØBENHAVN

tiske sekt, og dette bredte sig til flere lande. Deres leder - som af korsfarerne kaldtes "Den gamle mand på bjerget" - benyttede sig bl.a. af hæmningsløse mænd, som under indflydelse af hash var parat til hvad som helst i blind lydighed, herunder at myrde enhver modstander af deres orden. De terroriserede således korsfarerne ved systematisk myrderi. Efter næsten 200 års forløb blev ordenen tilintetgjort 1272 af mamelukkerne, men endnu i dag er der reminiscenser af sekten.

Børneteater. Påvirkning og opdragelse af børn er alfa og omega i kommunismen som i enhver anden politisk og religiøs ideologi: børnene udgør det fremtidige samfund, mens det er svært at ændre på allerede fastgroede normer hos den voksne generation. Indoktrinering spillede derfor en afgørende rolle i den psykologiske krig i 70'erne og 80'erne: man ville bl.a. gennem børneteater nedbryde gamle, borgerlige idéer og indpode nye.

Børns Vilkår: Støttefond for BRIS*, oprettet efter et såkaldt tribunal om vold mod børn (Sept. 1976) med Frode Muldkjær* som primus motor. Hvad angår navne se AKTION nr. 5 i 1977.

Dalland, Walter, rektor for Falkonergårdens Gymnasium, formand for rektorforeningen. Ligesom sin kone, socialrådgiver Birthe Dalland, tog han del i de marxistiske strømninger i 70'erne og 80'erne (historieundervisningen, Nicaragua-støtte, Kirkedage, FOLA* o.l.). Nævnt i artiklen "Kirkedage i Aalborg".

"Den anden Form for Krig" er titlen på et kapitel i den schweiziske håndbog "Zivilverteidigung" (civilforsvar), som de schweiziske myndigheder lod husomdele til befolkningen, for at den ikke skulle stå uforberedt i krig eller fred. Kapitlet omhandler den fredstilstand, som blot er en krig med andre midler, en kamufleret krig. Oberstløjtnant Erling Harder prøvede i årevis at vinde gehør (bl.a. hos Det Konservative Folkeparti) for at få bogen udgivet i Danmark og fik den endelig ud gennem Selskabet til Værn for Dansk Folkestyre. Den anden Form for Krig er desuden delvis optrykt i tidsskriftet AKTION* nr. 1 og 2, 1978 med kommentarer ud fra forholdene i Danmark.

Dialogcentret: Docent Johannes Aagaard rejste med sit "Dialogcenter" en sand krig mod, hvad han kaldte "nyreligiøse bevægelser", der omfattede alt muligt fra mormoner til scientologer, tongilfolk, østerlandsk gurupåvirkninger, yogadyrkere etc., mens han NB. ikke gik imod den nyreligiøse bevægelse "Kristne for Socialisme"* og deres marxistiske knyttnæve. Han vandt meget gehør i troendes rækker, idet man sikkert nød sin egen frelstthed ved at fordømme andres. Aagaard havde talemåderne i orden, og hans julemandsansigt gjorde umiddelbart et tilforladeligt indtryk, men der var også dem, der korsede sig, når de læste hans indlæg om homofile og børnelokkere, en dobbeltkronik, som Kristeligt Dagblad havde kviet sig ved at trykke, hvorfor han

lod Kirketjenesten i Danmark udgive den i et lille selvstændigt hæfte suppleret med hans korrespondance med chefredaktør ved Kristeligt Dagblad, Gunnar Rytgaard (o. 1980). Andre fandt Aagaards - ofte hastige - konklusioner uunderbyggede f.eks. når han til Jyllands-Posten angav, at Familieværnets Telefonavis* måtte være identisk med Fremskridtspartiet!!! Eller hans truende brev til Svend-Åge Laursen* i Solrød med beskyldning om at have skrevet noget, som intetsteds stod! (Se artiklen om Kirkedage i Aalborg). Mine erfaringer med Dialogcentret (se artiklerne "Kirkedage i Aalborg" og "Kirkedage i Silkeborg") gjorde, at jeg i 1986 protesterede voldsomt til Kirke- og undervisningsministeret, da Dialogcentret søgte del i tipsmidlerne. De havde først fået afslag, men NB også fyldig oplysning om, hvad der krævedes for godkendelse, hvorpå de hurtigt ændrede deres vedtægter i tråd hermed og hævdede, at Dialogcentret i virkeligheden var en "idebestemt børne- og ungdomsorganisation" (sic!). Jeg fandt denne betegnelse lige så falsk som centrets navn, og det forekom mig ganske uanstændigt, at man med offentlige midler ville bekæmpe andre medborgeres grundlovssikrede ret til religionsfrihed.

Ditzel, Meta, som Arne Stinus og flere andre radikale flirtede hun med kommunismen og var næstformand i "Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed", hvor Willum Hansen var formand.

EAP: Jeg havde gerne skrevet en artikel om mine oplevelser med EAP (Europæisk Arbejderparti), men sandt at sige har jeg aldrig forstået, hvad de står for. Formodentlig en splittelsesteknik. De var kun en håndfuld mennesker, yderst borgerlige at se til, men meget aktive. Ved S-banestationer agiterede de for emner, som var lige meget "in" på borgerfløjen som i Sovjet, f.eks. imod Christiania, narko og porno. Man må huske, at een ting er, at kommunismen kan nedbryde et bestående samfund med disse midler, men de duer ikke til at genopbygge eller drive et nyt samfund med. I foråret 1980 holdt EAP et møde imod narko på H.C.Ørstedinstituttet, som de havde ventet meget stor tilstrømning til at dømme efter de mange frokostmadpakker, de skulle afsætte ved den lejlighed. De havde tidligere søgt at få "Forældreforeningen for narkoramte Børn"* med i deres arbejde, men denne forenings stifter og sekretær, Lise Tønsberg, havde finlæst deres fornemt trykte engelske tidsskrifter og haft telefonisk kontakt med dem og anede ugler i mosen, idet de gik ind for Sovjets politik og ledere. Hun afviste derfor et samarbejde, selvom hun naturligvis værdsatte enhver indsats mod narkotika og fik en halv snes mennesker til at møde op på H.C.Ørstedinstituttet for bl.a. at høre på læge Bennike Behrendt, som vi narkomodstandere havde god forbindelse med. Ud over os var der vel 12-15 tilhørere i det store auditorium, blandt dem MB Bodil Emanuel (DKP). Der var hverken hoved eller

hale på EAPs udlægning af kræfterne bag narkohandelen, og da Lise Tønsberg fra talerstolen blev beskyldt for at have saboteret deres møde ved at afholde folk fra at komme (sic!), bed hun skarpt igen, gik og smækkede med døren. EAPs slutkonklusion på mødet var, at man burde oprette antinarkocentre og bekæmpe narkotika, men dette kunne kun gøres ved at gennemgå EAPs "Humanistiske Akademi". Kort efter udsendte EAP en "pressemeldelse" på 11 maskinskrevne sider. (Hvilken redaktion gider læse et sådant værk?). Heri beskyldte de i et sammensurium en bunke mennesker for at stå bag international narkohandel, herunder dronningen. (Se AKTION 4 i 1980). Ved Det konservative Folkepartis landsmøde i Falkonercentret 1983 mødte EAP op med et par mand med tryksager bl.a. stickers imod Christiania til bilbagruder. Jeg troede først, de var ungkonservative, men blev klar over min fejltagelse, da de søgte at hindre min pjeceuddeling og højlydt frarådede de tilstrømmende, ofte uvidende politikere at tale med mig eller modtage mine opråb imod kommunistisk samfundsundergravning. Jeg gik ind for Christiania og narko, hævdede de! Mange politikere gik i gyngen, trak tegnebogen frem og købte EAPs stickers og roste dem i den tro, at de var partifæller. Kun meget få mere velorienterede politikere forstod situationen. EAPs folk var kendt for at kunne gå over til korporlige voldsomheder på åben gade, og de var så aggressive mod mig, der var muttersalene, at jeg måtte trække mig tilbage og nøjes med at sætte telefonsedler i de mange parkerede biler....

Ege, Peter, læge, fætter til Tine Bryld*, ivrigt engageret på venstrefløjen (Søndagsbladet, Politisk Revy, Naturkampen (Forlaget Demos), Røde Øje* etc.). Peter Ege var med til at oprette sprøjterum for narkomaner januar 1972 (?) og til narkobehandlingsprojektet "Christiania-Ægyptensrejse" 1973 og blev konsulent for BRIS's* støtteforening "Børns Vilkår".

Espersen, Ole, cand.jur., MF, stod helt og fuldt på Christianias side uanset narko og kriminalitet, idet han var sekretær for græsrodsbevægelsen "Støt Christiania" (Dronningensgade 14, Christianshavn, d.v.s. Plumfondens ejendom, som husede flere røde organisationer. Brødrene, civilingeniør Niels Munk Plum og arkitekt Harald Munk Plum, oprettede hver deres fond til støtte for revolutionær virksomhed. Se AKTION 5 og 6 i 1978.) og ligesom sin kollega, professor Ole Krarup, var han med i "Russell-Tribunalet"* og stillede sine juridiske kundskaber til Christianiaboernes rådighed. Altså gik Ole Espersen også ind for Christianiaproduktet Solvognen, og da de trængte ind i Radiohuset, ilede han skyndsomst til undsætning, idet han - åh, så tilfældigt - opholdt sig tæt ved åstedet i det afgørende øjeblik, og i sin egen skab af radiatorrådsformand kunne afvise politiet, der var tilkaldt af vagten. Senere som justitsminister (som man forventer kender og overholder lan-

dets love) gav han i TV åbent udtryk for, at hash ikke var et narkotikum!

Familieværnet, en græsrodsgruppe oprettet af Gertrud Galster o. 1974 efter udefra kommende forslag. Ligesom Artikel 16-Udvalget* tog den udgangspunkt i Verdenserklæringen om Menneskerettighedernes art. 16, punkt 3: "Familien er samfundets naturlige og fundamentale enhedsgruppe og har krav på samfundets og statens beskyttelse". Familieværnet "skulle danne værn mod utidig og ulovlig indgriben i familielivet udefra, på alle måder styrke familiesammenholdet og hjælpe og virke oplysende, når det gælder familiens rettigheder i samfundet med hensyn til såvel skole som andre instanser".

Familieværnets telefonavis, oprettet og drevet af Gertrud Galster 1975-85, først med en enkelt telefon, snart udvidet til to telefoner med hvert sit ugentlige program, for at kunne komme igennem med oplysninger, som ikke kunne bringes på anden måde. Den blev en vældig torn i øjet på venstrefløj. Se artiklen "Telefonavisen".

FOLA, Forældrenes Landsorganisation, støtteforening for det kommuniststyrede BUPL, Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforening.

Folkebevægelsen for Human Narkobehandling: da Landsforeningen mod Hash og Narkotikamisbrug opløstes 1973 (se artiklen "Landsforeningen mod Narkotika og Kuppet i Mentalhygiejnen"), oprettede Lise Tønsberg "Forældreforeningen for narkoramte Børn"*, hvori hun selv var sekretær, mens formanden hed Elsie Kristensen. Ikke mindst Lise Tønsberg gjorde en stor indsats for at prøve at redde unge narkomaner. Senere afløstes denne forening af "Folkebevægelsen for Human Narkobehandling", som imidlertid på grund af Christianias "Folkebevægelse mod hårde stoffer" (se artiklen herom) valgte at skifte navn til "Landsforeningen for Human Narkobehandling", der udgiver bladet "Afhængig" (formand Povl Thyge Pederesen, sekretær Gerda Fridh).

Forældreforeningen for narkoramte Børn, se under "Folkebevægelsen for Human Narkobehandling".

Gredal, Eva: Som formand for Socialrådgiverforeningen indvalgte hun i M*s bestyrelse, hvor hun sad nogle år og en tid stod som redaktør af deres blad. Via M. kom hun ind i bestyrelsen for Studenterrådgivningen sammen med psykologerne Eggert Petersen*, Lise Østergaard* og Skovgaard Jensen, og i samarbejde med Eggert Petersen udtænkte hun målsætningen for denne. M fik selvsagt glæde af at få hende ind i folketinget og gjort til socialminister 1971, hvorved hun kunne varetage deres interesser såvel ideologisk som økonomisk ("det sociale eksperiment" Christiania, narkopolitikken, bistandsloven, børnekommissionen (se Kristelig Lærerforeningens blad, "Vor Skole" maj 1977), penge til Ms foretagender etc. etc.). Var det forslaget til bistandsloven eller afsløringerne af de politiske toner i M, som fik Eva

Gredals vælgere til at vrage hende ved folketingsvalget 1975? Folkets røst var omsonst: Anker Jørgensen hentede hende ind i varmen igen som socialminister! Senere havnede hun i Europa-parlamentet.

Eva Gredals mand, civilingeniør **Otto Gredal**, udnævntes til chef for Farvandsdirektoratet 1973 trods mere kvalificerede ansøgere med uddannelse inden for søvæsenet. Resultatet var store personalestridigheder og adskillige skandaler, hvoraf den værste var redningsbåden RF-2's forlis med 6 omkomne søfolk. Med en tjenestemandssag over hovedet trak Otto Gredal sig tilbage 1986 og undgik derved retsforfølgelse.

Hagens, Chr. Vilh., landsretssagfører, kendt for sit politiske arbejde i DKP. (MB-kandidat i Gentofte). Medlem af kommunistorganisationen "Demokratiske advokater" og "International Forening for demokratiske Jurister", i 70'erne repræsentant for Dansk-Tjekkoslovakisk Selskab og revisor i Dansk-Cubansk Forening. Ihærdig forsvarer for alle kommunistprægede aktivister: Solvognen, Christiania, spion Jörg Meyer etc. Ved nævnte spionsag udleverede han fortroligt materiale til pressen og fik derved selv en sag på halsen (juni 1982), hvorved han ikke kunne bistå Arne Herløv Petersen*, der da var sigtet for samarbejde med fremmed magt (Sovjet). Hagens støttede sig til psykiatere som Mogens Jacobsen* og Finn Jørgensen* for at bevise, at spion Jörg Meyer havde lidt overlast ved isolation i fængslet, af Finn Jørgensen kaldet "tortur".

Hansen, (Dan) Willum, civilingeniør, var medarbejder ved bladet "Frit Danmark" (-1946-) under redaktør Kate Fleron, og blev siden formand for den kommunistiske frontorganisation, Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed.

Heltberg, Bettina, dengang gift med MF Svend Auken, ansat ved Politiken og med i filmjuryen. Sørgede for, at Solvognen* i nov. 1976 fik 50.000 kr. i trøstepremie, fordi deres juleshowsfilm, "Dejlig er den Himmel blå", var en fiasko. Hun var inviteret med til top-venstrefløjsmødet 6.11.1977 (Jyllands-Posten 24.10.77) for at ordne landets fremtid. Udpeget af dronning Margrethe til at ledsage Islands præsident, Vigdis Finnbogadottir, rundt i Kbh. o. 1993.

Herløv Petersen, Arne, journalist og forfatter, bl.a. omtalt i Kyndrups "Dansk socialistisk litteratur i 70'erne". Boganmelder ved Land og Folk og stod for Dansk-Cambodjansk Samvirke. I forbindelse med udvisning af en sovjetisk diplomat blev Herløv Petersen i 1981 sigtet for at have ydet en fremmed efterretningstjeneste bistand, bl.a. ved at organisere underskriftindsamlinger om atomvåbenfri zoner o.l. Sagen endte med tiltalefrafald (be-sluttet af justitsminister Ole Espersen*).

Holdt, Jacob, havde på rejse i USA taget en masse fotografier, "Amerikanske

Billeder", som han fremviste ved forestillinger som et vægtigt materiale imod USA. Han var med i Solvogner og blev ved Rebild-halløjet 1976 arresteret og tilbragte aftenen i brummen, så han ikke kunne vise sine billeder i Vendsyssel som planlagt. Informations Forlag lancerede "Amerikanske Billeder" i bogform. Bakket op af medkombattanter i presse, radio og TV blev den hurtigt udsolgt og genoptrykt. Tidsskriftet AKTION forudså i august 1977, at Holdt ville få statsstøtte, da alle forudsætninger var til stede: forfatteren befandt sig på yderste venstre fløj, var medarrangør af Solvogner-spektaklet og nedsablede med disse fotos USA. - Og sådan blev det! Han modtog kort efter 450.000 kr. - 2/3 af den samlede prisuddeling - fra Det Danske Filminstitut. (At Jacob Holdt i 1992 beskyldtes for at have været KGB-spion bekræftede kun vor opfattelse dengang!).

Horsten, Holger, cand. jur., direktør for børne- og ungdomsforsorgen i Socialstyrelsen. Han fik i 1962 overrakt M*s pris, Antoniusprisen*, for dygtigt mentalhygiejnisk arbejde, og selv efter at Ms politiske linje og statsrevisoratets afsløringer af deres regnskaber var kommet frem, fortsatte Horsten samarbejdet. Horsten udtalte, at børn selv måtte bestemme, om de ville gå til grunde, og at ingen bar ansvar for, om loven om børne- og ungdomsforsorg blev overholdt (sic!), en ejendommelig udtalelse af en embedsmand i hans stilling. Horsten havde da heller ingen indvendinger imod Ernst H. Larsens* drift af Københavns Børneværn. Se AKTION nr. 5 i 1977. Holger Horstens hustru, Karen Horsten, af samme observans, var MB i Gentofte (C).

HUG! startede som tidsskrift i 1974 med skiftende adresser ligesom forlaget "Tiderne skifter", som stod bag udgivelsen. Mediegruppen HUG! havde "på forskellige tidspunkter forskellig sammensætning omkring konkrete projekter". Den stod bl.a. for en BRIS*-udstilling i "Huset" (Projekthus*) i 1979. Om HUG! og personerne bag se AKTION 2 i 1979.

Jacobsen, Mogens, hører til de politiserende psykiatere på venstre fløj med et udefinerbart, letfærdigt forhold til hash. Han var medarbejder ved socialdemokratiets narkodebatoplæg 1972, som var positivt accepterede over for hash. Han gik ind for Christiania og var med i OOA-komiteen*. Landsretssagfører Chr. V. Hagens*, medlem af DKP, ønskede sin østtyske spionklient, Jörg Meyer, til konsultation hos Mogens Jacobsen for hos ham at få dokumentation for mentale skader, påført Jörg Meyer af politi og domstole. Hans kone var som socialrådgiver blevet ansat ved Den Sociale Højskole i Randersgade, Kbh..

Jensen, Lis, Randers, meget ivrig og velformuleret læserbrevsskribent, men - måske af lutter skrivekløe - uden helstøbt linje, thi hun angreb gang på gang folk, af og til for rene petitesser eller uden tilstrækkelig baggrundsviden,

selvom de (som hun selv) arbejdede mod den marxistiske samfundsnedbrydning. "Lad dog være med at falde over vore medkombattanter i avisen", sagde jeg, "ring eller skriv direkte til dem og skæld dem ud...", men hun svarede kun: "Jeg har ingen medkombattanter!" Havde der ind imellem været kurrer på tråden i den anledning, så kom det til sidst til et afgørende brud imellem os, idet jeg sarkastisk bebrejdede hende, at hun oversatte artikler til sin nevø, Claus Aarsleffs blad, "Det ukendte", - ikke af familiefølelse, men alene for økonomisk vindings skyld! Da bladet bragte annoncer pro hash, anså jeg hendes arbejde for redaktionen for upassende. Det tog hun mig ilde op, og det var vel anledningen til, at hun angav mig til venstre fløjen for at have et kartotek som omtalt i artiklen om kartoteket.

Jensen, Ole Nygaard: se Nygaard Jensen, Ole.

"Justitia et Pax", Kommissionen for Retfærdighed og Fred, blev oprettet i Danmark i 1978 som en afdeling af den i 1960'erne stiftede internationale organisation under pavestolen: Pontificia Commissio Justitia et Pax, som økumenisk set modsvarede Sodepax (Society, Development, Pax). Den katolske kirke gav udtryk for, at man arbejdede i det stille, og var karrig med oplysninger, men arbejdsfeltet var forskelligt i forskellige lande, idet kommissionen i hvert land måtte finde ud af, hvordan man ville gribe sagen an. Til formand i Danmark havde man udset tidligere laboratorieleder ved Filadelfia, dr. phil. Claus Munk Plum, som fandt, at man bl.a. skulle koncentrere sig om homosexuelles problemer. Han og hans medarbejder fra samme organisation, John Erik Stig Hansen, var med til at hindre vedtagelse af en resolution imod børnepornografi på et møde på Nyborg Strand, arrangeret af Vesterbros Miljøværn i Børneåret (9.6.1979).

Jørgensen, Finn, psykiater på Skt. Hans, pro Christiania og hash, fik overrakt "Støt Fri Hash"s pris, en chillum, for sin indsats. Aktiv imod isolationsfængslinger (Baader Meinhof-gruppen og spion Jörg Meyer), som han kaldte "tortur". I klageudvalg for Sindslidendes Vel. Gift med Boel Jørgensen, f. Ulff-Møller (svensk), rektor for RUC 1978, med i "International Center for Fred i Mellemøsten"-kampagne, af den borgerlige regering udnævnt til chef for det Kgl. Teater, siden fyret. Sammen har ægteparret skrevet "Psykiatri og Samfund", anmeldt i M*s blad "Mentalhygiejne" af Marianne Schiøler*.

Kløvedal: navnet angiver - ligesom Løvetand - ikke et fysisk, men et ideologisk slægtsskab. Mest kendt er Ebbe Reich og Henning Prins. Sidstnævnte er uddannet dekoratør og var initiativtager til Thylejrens hashkult i "Det ny Samfund" og til "Gruppe 61" og "Sorte Fane". Han kom i bestyrelsen for det revolutionære VS og i redaktionen af SKUB*, var en værdsat gæst i Ritt Bjerregaards kaffeklub og blev siden ansat i DR. (Foregik top-venstre fløjsmødet 6.11.1977 i hans lejlighed, eller var han allerede da flyttet væk fra

Esplanaden 5, Kbh.? (Om mødet se Jyllands-Posten 24.10.77 og AKTION 4-7 i 1979)). Flere af "slægten" Kløvedal var ansat hos M*. Nogle af dem siden kendt fra Tvind*, film og teater, bladet NOTAT og Den Røde Højskole i Svendborg.

Knipschildt, H.E., stadslæge, se "Sprøjterummet".

Kramer, Peter Mikkelsen - eller som han oprindeligt hed: Peter Kramer Mikkelsen - journalist, var i sin tid med i redaktionen af "Rotten" (ansv. red.: Jan Michaelsen), et yderliggående revolutionært blad, der vistnok blev bremsset af politiet (i 1970?) efter blot 2 numre. Han var ansat ved jysk presse og blev lektor ved Journalisthøjskolen og i en orlovperiode ansat ved TV.

Kristensen, Hans Jørgen, cand. pæd., seminarielærer på Zahles Seminarium. Han nævntes blandt kommunistiske pædagoger, og hans oplæg til forældreseminaret på Zahles Seminarium 1977 var i tråd hermed. Det marxistiske fagblad, "Unge Pædagoger", der ivrede for basisgrupper og aktivister på seminarierne, skrev gentagne gange om ham og hans virke, bl.a. hans og Lundins* skolesexbog, formålet med hans initiativ til oprettelse af "Mellemfolkeligt Samvirke" m.m. Han blev formand for Pædagogisk Landsforening (for faget) Orientering (PLO), som har bidraget til udgivelse af "vennernes" værker, bl.a. af Torben Weinreich*.

Kristne for Socialisme: se pjecen om dem her i bogen. (Se side 114).

Kvam, Kela, professor i teatervidenskab, meget positivt indstillet til de socialistiske eksperimentale gruppeteatre, der vrimlede frem i 70'erne, og redigerede "Europæiske Avantgarde Teater" (Odense Universitetsforlag). Hun indvalgte i Teaterrådet 1980 i stedet for sin meningsfælle Arne Skovhus*. Med i 3-mands-bedømmelsesudvalg angående ansættelse af professor i litteraturvidenskab, omtalt i Billeskov Jansens kronik "Marxistisk Strategi" (Berl. 16.9.78). Hun sidder i studienævnet ved Kbh.s Universitets Teatervidenskabelige Institut. Kela Kvam arrangerede gruppeteaterudstilling på Frederiksberg Rådhus i begyndelsen af 1975. (Om marxismens brug af gruppeteatre og børneteatre etc. se AKTION (især i 1979), der nævner skrifter og personer i den sammenhæng).

Københavns Børneværn: se under Larsen, Ernst H.

Landsforeningen for Mentalhygiejne: se Mentalhygiejne.

Landsforeningen til Bekæmpelse af Hash og Narkotikamisbrug: se artiklen "Landsforeningen mod Narkotika og Kuppet i Mentalhygiejnen", samt noten om Forældreforeningen for Human Narkobehandling.

Larsen, Ernst H., cand. jur., blev direktør for Københavns Børneværn 1968 og arbejdede nært sammen med M*, bl.a. ved ansættelse af BRIS*-folk. Han var således ansvarlig for alle forhold og rævestreger i Kbh.s børneværn: fordrejninger i sagsreferater, tilsidesættelse af forældremyndighed

og skolepligt, hemmeligholdelse af dokumenter (Rosendalrapporten* af 3. november 1973), udstedelse af falske papirer (skoleflytteanmeldelse til skole, der ikke eksisterede!) samt de elendigste, usle forhold for børn i Børneværnets hus (Multimediehuset*) i Christiania. (AKTION 5 i 1977). Andre børneværn var dog næppe altid stort bedre.

Lau, Tage Rickert, opstillede 1974 til kommunevalg i Kbh. på "Børnemagts"* liste og fik 21 stemmer. 1978 opstillede han igen på "Børnelisten". Se artiklen "Hærværk på Frihedsstøtten".

Laursen, Svend-Åge, kommer fra et arbejdermiljø og sad i skolenævn og skolekommission i Solrød. Som familiefader ønskede han, at hans børn skulle have ordentlig undervisning og tog derfor initiativ til at oprette Sydkystens Privatskole og Landsforeningen "Den Danske Skole". Han stod for L.I.B.E.R.*-udstillingen, hvilket medførte, at den engelske organisation "Responsible Society" inviterede Laursen til England. Snebolden rullede videre, så Laursen måtte ved flere rejser vise udstillingen i New Zealand og Australien og bidrog med sine foredrag til at skaffe Rev. Fred Nile, Sydney, det største personlige stemmetal ved et parlamentsvalg i Australien nogen- sinde: 300.000 - på moralske og sociale emner! Derefter kom der invitation til foredrag i Italien, hvor Laursen også fik mulighed for at tale personligt med Paven. Venstrefløjen herhjemme havde svært ved at hamle op med ham, da han kendte arbejderbevægelsen indefra, hvorved hans ord fik mere vægt end, hvis de var kommet fra en Gentofte-borger.

L.I.B.E.R., Landeværn Imod Børns EnsRetning, en græsrodsgruppe, oprettet af Gertrud Galster 1976. Leder: Svend-Åge Laursen* med hjælp af diverse forældre, der læste børnebøger igennem for at videregive deres indtryk til andre. L.I.B.E.R.s formål var at gøre opmærksom på de samfundsnedbrydende kommunistiske og slibrige bøger og bøger med voldsforherligende indhold og plat sprog, som man stak børnene i hånden, i reglen uden forældrenes vidende. Tidsskriftet AKTION trykte L.I.B.E.R.s boglister og kommentarer (se illustration på næste side).

Lindboe, Ole, børnehavepædagog, ansat ved Holte Børnehaveseminarium. En tid redaktør af det marxistiske tidsskrift, "Unge Pædagoger", og skribent ved det socialistiske "Søndagsbladet" og det kommuniststyrede BUPLs blad, "Børn og Unge", samt bog- og børne-TV-anmelder ved Information. Frontkæmper inden for BRIS*, en tid redaktør af deres blad og tegnede foreningen ved anmodning til folketinget 1973 om at oprette en småbørnskommission (ønsket fulgt af Eva Gredal* med Lise Østergaard* som leder). Han slog til lyd for "at praktisere alternativer, infiltrere systemet, lave 5.kolonne virksomhed" for "det kan og skal nytte".

Ludvigsen, Jacob, journalist, ansat ved mange forskellige aviser (bl.a. Nils

Nedenstående er en side (nedfotograferet) fra "Historiebogen", skrevet af Annika Elmqvist m.fl., udgivet på Demos 1970. Meget brugt i folkeskolen.

DANMARK

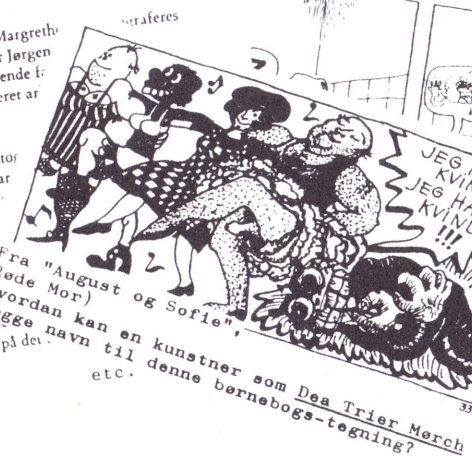
Danmark er kun et lille land, men det har også sine store kapitalister. Her er edderkopper, karteller og store monopolforetagender.

DET ER KAPITALISTERNE DER HAR DEN EGENLIGE MAGT

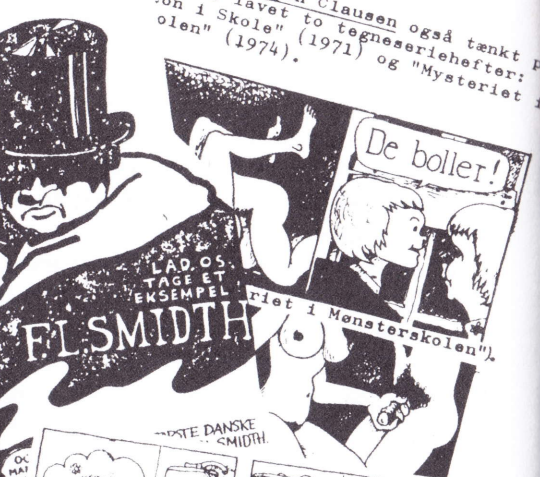
Nedenstående højkulturelle digt fra en af tidens idoler er hentet fra danskbogen Danmarksbilleder, udgivet af Dansk lærerforening på Gyldendals Forlag:

OP I RØVEN siger jeg
Manjana Theme Song af
Dan Turèll

OP I RØVEN
Om det er Krag eller Jørgensen der er statsminister
og chef for det samme svineri
OP I RØVEN
Og om „dronning Margrethe
sammen med Anker Jørgen
og om det i benægtende for
er fordi han har været ar
OP I RØVEN
SKRÅT OP
Jeg vil hverken fotor
Min stilling er klar
og OP I RØVEN
og OP I RØVEN
med Sjus-Per
SKRÅT OP
og cand. the Røde Mor
OP I RØV Hvordan
Og Ninn-Hann
til samarbejde på det
OP I RØVEN

Fra "August og Sofie",
etc.
Læreren har Egon Clausen også tænkt på og har lavet to tegneseriehefter: "ton i Skole" (1971) og "Mysteriet i olen" (1974).

Dette er nogle klip fra børnebogen "De dumme voksne", skrevet af Tove Johansen tegnet af Claus Deleuran, udgivet af Borgen i 1973.

Bøger som L.I.B.E.R. har angrebet

Ufers "Corsaren"), før han startede "Hovedbladet" 1970. Fra 1971 free lance. En tid knyttet til DRs program "Kvartifem" og bladet "Vi Unge". Har skrevet bog om Oma-margarine m.m. Uddelte gratis hash på Strøget og var en af initiativtagerne til erobring af Bådsmadsstrædes forladte kaserne 26. sept. 1971. Selvom han ikke syntes helt tilfreds med "Christiania"s udvikling, hyldede han dog fristaden ved 10-års-jubilæet. Sammen med sin kone, Elisabeth Løvegal, med til Christianias "Regnbueudstilling" på Charlottenborg (støtte fra kulturminister Niels Matthiasen). Har i sommeren og efteråret 1976 skrevet en lang række artikler i Weekendavisen om ungdomsoprøret, Christiania og højrefløjen.

Lundin, Aage, psykolog med årelangt virke inden for M*, bl.a. i samarbejde med Eggert Petersen*. Opstillet til bestyrelsesvalg i M 1974. Sammen med den kommunistiske lærer på Zahles Seminarium, Hans Jørgen Kristensen*, udgav han skolebogen "Unge og Sex" (Gjellerups Forlag 1970. Anmeldt i "Unge Pædagoger" af Ole Lindboe* fra BRIS*). Bogen blev indklaget for Menneskerettighedsdomstolen i Strassburg af forældre. Dommen kom ikke til nogen rigtig konklusion, måske også fordi bevismaterialet (denne og andre bøger af samme tilsnit) ikke måtte vises for dommerne!

Løvetand er ligesom Kløvedal ikke et familienavn, men angiver et ideologisk slægtskab. Kjeld Nielsen Løvetand var i 1978 opstillet på en Frihedsliste til kommunevalget i Kbh.. Han redigerede Christianias avis, "Ordkløveren", og skrev bøger, hvori han præsenterede sig som "bøsse, Christianit og mekanikerlærling". (Bjarne Holmberg Løvetand opstillede 1978 på en Christianialiste til kommunevalg, Kbh.. Hans Thorup Løvetand skrev bøger og indlæg i pressen ligesom Per Iversen Løvetand, der underviste i arkitektur på Kunstakademiet. Hans kone, Vibeke, drev børnehave i Christiania, og de arrangerede bl.a. Christianiaudstilling i Schweiz og har rimeligvis været med til arkitektforslag til Christianias bevarelse.)

Madsen, Thorkild Weiss: se Weiss Madsen, Thorkild.

Melbye, Iben, børnebogsforfatter og børnebibliotekar. Har fået udgivet flere bøger på marxistiske forlag som Modtryk og Spar Knægt. Samarbejde med Torben Weinreich* og knyttet til børneradioen. Forkæmper for Christiania og de marxistiske fredsbevægelser. Sammen med Weinreich, Søren Vinterberg* og Ole Thestrup* dommer i Borgens Forlags børnebogskonkurrence, hvor Bent Haller vandt med "Katamaranen".

Mentalhygiejnen: Landsforeningen for Mentalhygiejne var den danske afdeling af The World Federation of Mental Health (WFMH). M udgjorde en slags fælles kartel for psykiaternes, psykologernes og socialrådgivernes faglige sammenslutninger samt en almindelig medlemsskare, bl.a. abonnenter på foreningens blad, "Mentalhygiejne" (biblioteker, lægekonsultationer o.l.).

M blev paraplyorganisation for Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut (se under Eggert Petersen), Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg*, BRIS*, Tre Kroner Aktiv*. Se AKTION 2 i 1977.

Foreningen uddelte en pris, Antoniusprisen*, til nogen, der havde gjort en særlig indsats i Ms ånd. Den blev givet til Holger Horsten*. Blandt de vigtigste personer i M skal nævnes psykologerne Eggert Petersen, Karen Berntsen, Marianne Schiøler, Kurt Palsvig, psykiaterne Mogens Jacobsen, Finn Jørgensen, Fini Schulsinger, Ole Nygaard Jensen, læge Peter Ege, socialrådgiverne Eva Gredal, Tine Bryld, Esther Facius, men der kunne opremses mange, mange flere, som var placeret i alle mulige store og små nøglestillinger i samfundet. Ud over den megen omtale i massemedierne om M (fortrinsvis 1970-76), dens underafdelinger og aktive personer, skal nævnes teatersatiren "Trivslernes Hærgen i de nordlige Provinser" af skoleinspektør Vilhelm Lytken. MB i Hinnerup (en årrække borgmester (A)) og John Carlsen, opført på Cafétéatret i Skindergade, Kbh., vinteren 1975-76 og siden udgivet af Schönbergs Forlag.

Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg udgjorde den inderste, hårde kerne af M, idet det var en lukket forening, som alene rekrutteredes fra Ms bestyrelse og bestod af 12-15 mand. Den modtog kæmpebeløb fra staten til sin virksomhed. Den burde teoretisk set være opløst samtidigt med moderforeningen i 1976, idet den jo bestod af dennes bestyrelse, men det til trods eksisterer den vist nok stadig. (Får den ikke stadig penge fra Det store Børnelotteri?).

Mikkelsen Kramer, Peter: se Kramer, Peter Mikkelsen.

Mormonkirken gjorde en stor indsats for at gøre forældre i deres kirke opmærksom på, hvad man kunne udsætte deres børn for i børne- og skolebøger, børneteater og -film, bl.a. ved at vise L.I.B.E.R.s udstilling i deres menighed. Var det måske anledningen til, at Dialogcentret* faldt dem i ryggen med et bagholdsangreb?

Muldkjær, Frode, journalist, meget aktiv i organisationen BRIS*. På baggrund af en artikel af Lise Østergaard* anmeldte han Henning Becker* for vold mod dennes Vietnambørn. Som optakt til Statens Børnekommissions arbejde arrangerede Muldkjær et BRIS-tribunal om vold mod børn (om revselsesret m.m.) i Ballerup september 1976 med Tine Bryld*, Esther Facius, Svend Heinild, Lise Østergaard m.fl. Bagefter skrev han bogen "Med Børn skal Land bygges". På Try Højskole underviste han i journalistik og samfundsfag og udgav bl.a. bogen "Tema: Samtids-Avisen" (1979, Nyt Nordisk Forlag) til samtidsundervisning i folkeskolen. I redaktionen af "Folkebladet" i Dronninglund og via Nordjyllands Radio til børneprogrammerne i DR's program 1. I 1995 formand for statens nye Børneråd.

Multimediehuset på Christiania rummede såvel Erik Bocks* udflippede "Kosmiske Kirke" som en indendørs hundekennel, simpel beboelse og et Børnemagtskollektiv (under Kbh.s børneværns auspicer). Den afbildede hashchillum over døren var ikke tom snak: lederen af huset solgte narko, og brugen af euforiserende stoffer var udbredt. Forholdene er skildret i Rosendalrapporten, indsendt af forstander Jens Rosendal* til den ansvarlige direktør for Kbh.s børneværn, Ernst H. Larsen*, den 3. november 1973. Denne søgte at hemmeligholde rapporten og indføre restriktioner mod Rosendals arbejde inden for socialektoren.

Nebel, Hans, præst ved Vanløse Kirke, indvalgt i Kbh. byråd for SF 1981, i hovedbestyrelsen for Dansk/Cubansk Forening og positiv til Sovjet. Frontkæmper i de kommuniststyrede fredsbevægelser. Deltog i sovjetbetalte religiøse konferencer (Moskva 1977 og Rostock 1979). Drev en politisk "basisgruppe" = "basismenighed" = "åben kirkegruppe" ved sin kirke (se AKTION 10 i 1979 og 6-7 i 1980). Hans kone, Else Nebel, af samme observans, var kredsleder for Frivilligt Pigeforbund.

Nielsen, Jørn Boye: se Boye Nielsen, Jørn.

NOK, en græsrodsgruppe oprettet af Gertrud Galster. Den skulle "opsnuse, påtale, angribe og bekæmpe enhver form for økonomisk støtte til samfundsnedbrydende virksomhed". Den kom aldrig til at fungere rigtigt af mangel på egnede personer til at lede den. Utroligt mange firmaer betalte i blåøjet naivitet penge til kommuniststyrede bevægelser.

Nygaard Jensen, Ole: psykiater, ansat ved Herstedvester Psykopatforvaring (ligesom Marianne Schiøler*). Skrev sammen med Eggert Petersen* trivselsrapport om Gladsaxeskolerne. I M*s bestyrelse og formand for forretningsudvalget for underafdelingen "Tre Kroner-Aktiv"* 1972-74. Formand for M i dens sidste periode, inden den opløstes 1976 samt formand for Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg*. MB-kand. (DKP) 1978, Frederiksberg. Til stede ved gadespektaklerne ved INFO på Svanholmvej.

OOA, Organisationen til Oplysning om Atomkraft, var desværre kun imod atomværker i den vestlige verden! De stod bag oprettelsen af A/S Røde Øje, der skulle lave en film om emnet, som i biograferne kunne påvirke et bredt publikum. (Om personer og projekt se AKTION 3 og 7 i 1977 og 4 i 1978).

"Oprør på Midten": bogen udkom 1978, skrevet af professor Niels Ivan Meyer, forfatter Villy Sørensen og fhv. undervisningsminister K. Helveg Petersen, alle 3 kendt som venstresøgende samfundskritikere med tætte kontakter på venstrefløj. Bogen vakte megen debat, da den foreslog radikale ændringer af det politiske samfundssystem. Til støtte for bogens tanker startede de 3 bladet "På Vej" 1978, ligesom Niels I. Meyer til praktisk fremme af ide-

erne gik med i bestyrelsen af et ideologisk bankprojekt, "Regnbuebanken". Socialrådgiver Henning Tjørnehøj* kaldte bogen "en rambuk for socialismen", som borgerskabet ville hoppe på.

Ordkløveren: Christianias avis, redigeret af Kjeld Nielsen Løvetand*.

Palsvig, Kurt, psykolog, forstander for skiftende institutioner. Nær knyttet til M* fra 1950'erne og som bestyrelsesmedlem og tilsynsførende ved Mentalhygiejnens ungdomsklinik og dag- og døgncenter medansvarlig for det moralske og økonomiske uføre. Forældre omtalte ham som enerådig og arrogant, en mand, der ikke viger tilbage for at bruge hård pression bl.a. ved indespærring af børn på lukkede afdelinger. Han stod også bag den hårde fremfærd mod Beckerbørnene*. Når han sagde, at hash "ikke var værre end kaffe" var han på linje med psykiater Mogens Jacobsen*, der mente, at det "ikke var værre end vand!" - begge dele en accept af hashen. Død 1994.

Petersen, Eggert, psykolog. Marinen var tilsyneladende lettet, da den blev af med ham og hans personaleundersøgelser, men hans virke blev ikke mindre, da han i 1961 blev direktør for M* og efter massiv PR-kampagne over hele landet kunne oprette Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut med sig selv som direktør og forblive i moderforeningens bestyrelse som generalsekretær. Nu gjaldt det ikke bare søværnet, nu gjaldt det landet som helhed: Forskningsinstituttet skulle ved "forskning" lægge op til lovforslag, og M udviklede sig til en driftig 5.-kolonne. Eggert Petersen havde fingre i Studenterrådgivningen, Ungdomsklinikken, Mellempolitisk Samvirke, Kortfilmrådet, OOA etc. etc.. I 1969 stod han for Socialdemokratiets oplæg til skabelse af et nyt samfund: "Hvordan skabe Trivsel i det moderne Industrisamfund", hvis ideologi angående familiens liv går igen i BRIS*, oprettet samme år. Da dette projekt til et nyt samfund blev angrebet i pressen, slog socialdemokratiet det hen med, at det kun var tænkt som et "debatoplæg", men intet parti trykker noget, end ikke til debat, som de ikke er indforstået med. I samme "trivselsprogram" foreslås en borgerløn: "Der sikres alle fra den personlige myndighedsalder (15 år) en minimumsløn, uanset om man arbejder, uddanner sig eller rekreerer sig, svarende til den til enhver tid gældende folkepension". Eggert Petersen syntes "plantet" og "protegeret", thi det forekom mange - ikke mindst seriøse videnskabsmænd - usandsynligt, at han skulle have vundet frem ved egne evner alene. Efter afsløringerne af Mentalhygiejnen (bl.a. gennem statsrevisoratet) og vraget som MF-kandidat (A) i Gladsaxe, fik han tildelt en retrætepost som professor i "arbejdspsykologi" i Århus. (Se AKTION 7 i 1978). Flosklen om "trivsel" her og der i samfundet blev for altid ubrugelig for venstrefløjens

EGGERT PETERSEN

Hvordan skabe trivsel

i det moderne

industrisamfund

Socialdemokratiets trivselsudvalg

2) Familiemiljøet

- a) Der sikres individet mere frihed fra tvang og frygt og større frihed til selvudfoldelse, gennem
 - i) en lettere adgang til indgåelse og opløsning af ægteskaber.
 - ii) Indførelse af retten til fri abort, samt retten til, fra den seksuelle modenhedsalder dels selv at bestemme sit seksualliv og dels at anvende passende forebyggende midler, der gratis stilles til rådighed med behørig vejledning.
 - iii) Der sikres (jfr. pkt. 1) de nødvendige og tilstrækkelige serviceinstitutioner for den moderne familie - fra børnehaver og vuggestuer over fritidsklubber og ungdomshjem til de ældres klubber - foruden muligheder for individuelle anordninger, f. eks. til børnepasning i familiepleje o. l.
- b) Der gøres en anstrengelse for at etablere en reel lighed mellem familie-medlemmerne, d. v. s. mellem kønnene og mellem generationerne, gennem
 - i) afskaffelse af forsørgerbegrebet og sikring af kønnenes økonomiske ligestilling,
 - ii) indførelse af realistiske muligheder for kvinders beskæftigelse ud fra deres behov (jfr. pkt. 4 d) samt for efteruddannelse af kvinder i alle aldre,
 - iii) forældremyndighedens begrænsning, bl. a. ved retslig ligestilling af børn og voksne (f. eks. med hensyn til voldsanvendelse), sikring af børnenes økonomiske uafhængighed af forældrene gennem uddannelsesløn, nedsættelse af den personlige myndighedsalder til 15 år samt etableringen af ungdomspensioner, som børn og unge kan vælge som gruppe i stedet for familiegruppen - for så vidt de synes, at de dér trives dårligt.
- c) Der gøres en anstrengelse for at skabe trivselsorienterede familier, dels gennem iværksættelsen af de foregående punkter, dels gennem en organiseret uddannelse til opdragere - og til at være ægtefæller.
- d) Der åbnes juridiske og socialt-økonomiske muligheder for nye familier, bl. a. kollektiver.
- e) Familiens og det enkelte familiemedlems ret til rum lovfæstes.
- f) Der skabes individuelle og kollektive beskæftigelsesmuligheder for familien, i boligen, i kvarteret og i bydelen.

mentalhygiejnere, da Glistrup - sikkert uden tanke på ordets ubehagelige mentalhygiejniske klang - kaldte sit parti "Trivselsparti". Siden aktiv som "flygtninge- og indvandrerforsker" (-1994/95-) sammen med Ole Hammer, Mellempølsdal og Samvirke.

Peter Sabroe-prisen: se BRIS*.

Petersen, Arne Herløv: se Herløv Petersen, Arne.

Projekthus: siden bare kaldt "Huset", oprettedes af Kbh.s kommune i Rådhusstræde-Magstræde. Tanken var, at det skulle kunne benyttes af al ungdom uafhængigt af politisk ståsted, men det blev naturligvis straks domineret af en meget aktiv venstrefløj, og i den allerførste periode af udflippede unge mennesker, der her købte og indtog narkotika, indtil politiet fik sat en stopper herfor. (På Christianshavn lå Nobels gamle nedlagte tobaksfabrik, som i begyndelsen af 1970'erne var en ren narkohule, kaldt "Projektfabrik").

Rosendal, Jens, forstander: som tilsynsførende inden for Socialektoren indsendte han en rapport om forholdene i Multimediehusets børneafdeling til Kbh.s børneværn. "Rosendalsrapporten" se bilag.

Rothenborg, Eva, cand. pæd. psych., lektor og i 70'erne MF (Z), deltog i generalforsamlingskuppet i M* 1974, men vendte sig der pludselig midt i mødet imod sin parti- og folketingskollega, advokat Holger Lindholdt, åbenbart for at takkes mentalhygiejnikerne, men det viste sig desværre snart, at sådan handlemåde ikke var en eensangforeteelse, hvorfor hun ikke kunne bruges i den standende kamp.

Russell-tribunalen er internationale komitéer, startet 1966 af den britiske filosof Bertrand Russell med det formål at undersøge USAs krigsførelse i Vietnam samt undertrykkelse og overtrædelse af menneskerettigheder i den vestlige verden.

Røde Øje A/S: se under OOA eller AKTION 7 i 1977 og 4 i 1978.

Rønberg, Johannes, legetøjshandler og konsul for Sydkorea, imødegik kommunistisk samfundsundergravning ud fra kristne moralbegreber og kunne ikke godtage fri abort, og da han havde svært ved at komme igennem i læserbrevsspalterne med dette synspunkt, indrykkede han annoncer for sit legetøj med en eller anden bemærkning imod fri abort og lignende etiske problemer, hvilket venstrefløjens var meget forarget over (bl.a. Kristen Bjørnkjær). En dag brændte hans legetøjslager, uden at man kunne finde årsagen, og derom kan man så tænke, hvad man vil. Det gav ham et hårdt økonomisk knæk, idet han ikke var tilstrækkeligt forsikret.

Schiøler, Marianne, psykiater ved Herstedvester Psykopatforvaring (ligesom Ole Nygaard Jensen*), søster til Peter Schiøler*. I bestyrelsen for M*, en tid endog formand, og med i Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg*. Siden ansat ved DRs ungdomsprogram P 4, hvor også

Tine Bryld* er fast inventar.

Schiøler, Peter, mag.scient. efter 11 års studier. Udnævnt til chefnarkokonsulent under undervisningsministeriet. Hårdt angrebet fra mange forskellige sider (bl.a. i Folketinget ved MF Kai Moltke) for manglende kvalifikationer, uvidenskabelighed, dårligt arbejde og uheldige karakteregenskaber (bl.a. manglende sanddrøghed). Havde nært samarbejde med M-folk og udnævnte Tine Bryld* til sin "håndplukkede" medarbejder som narkokonsulent. Han bærer et tungt ansvar for ungdommens ødelæggelse med narkotika og drikkeri. I samarbejde med Eggert Petersen* og Tine Bryld* "forsknings-spørgeskemaer" på diverse skoler i begyndelsen af 70'erne. (AKTION 4 i 1977).

Schulzinger, Fini, professor i psykiatri, stod for en af M*s kredsudvalg og med til udformningen af socialdemokratiets hashvenlige narkodebatoplæg 1972 og gik ind for Christiania. I bestyrelsen for lokalkreds af Sindslidendes Vel (-1974-. En fortsættelse af den nedlagte M ?) og i Sindslidendes Fond, hvor indvalgt af Dansk Psykiatrisk Selskab. Gift med psykolog.

Skovhus, Arne, efter nogle teologiske studieår og forskellige lærerjobs blev han direktør for Fiolteatret. Han var med i bestyrelsen af BRIS* fra dets start i 1969, og i 1972 blev han forstander for Kristeligt Studentersamfundet, men fortsatte iøvrigt som frontkæmper for politisk teater. Formålet lagde han ikke skjul på: det skulle (ligesom BRIS og så meget andet) være med til at ændre samfundet i marxistisk retning, og dette mål måtte aldrig tabes af syne. Diverse artikler, foredrag, prædikener, diskussioner og teaterstykker vidner herom. Han forstod til fulde, at teatre er massemedier, og massemedier er magt. Han var medlem af teaterrådet (hvor hans plads ved hans død overgik til Kela Kvam*), og han blev af kulturministeren udnævnt til chef for Statens Teaterskole. Han tilhørte oprindeligt SF, men gik over til det mere revolutionære VS, kom ind i dets bestyrelse og opstilledes som MF-kandidat.

SKUB, blad udgivet fra 1976 af Socialistisk Kulturfront. Det trykkes indtil 1978 af KRIM-tryk (KRIM er en organisation for indsatte), derpå af Socialistisk Dagblad. Angående personerne bag bladet kan bl.a. nævnes: Tage Hind og Henning Prins Kløvedal*. Se iøvrigt AKTION 3 i 1979.

Socialdemokratiets Familieprogram var et af punkterne i det af psykolog Eggert Petersen* udtænkte 10-punkts program for et nyt samfund: "Hvordan skabe Trivsel i det moderne Industrisamfund", 1969 (se næste side).

Solvognen: angående personer bag denne teatergruppe se AKTION 1 og 5 i 1977.

Sprøjterummet oprettedes i Ms narkocenter på Nørrebrogade på initiativ af Tine Bryld* og hendes fætter Peter Ege*, hvorfor jeg 19.2.1972 indgav

politianmeldelse mod centrets ansvarlige ledelse (psykolog Karen Berntsen* m.fl.). Anmeldelsen gjaldt også dr.med. H.E.Knipschildt, der som stads-læge havde ansvar for, hvad der foregik på dette felt i byen. Han havde en måned før (18.1.72) i Politiken ment, at ungdomsnarkomanien nu havde toppet - skønt den var i fuld udvikling. Han var indforstået med sprøjte- rummet og Christiania og anmodede i 1975 folketinget om at udsætte en nedlægning af fristaden. Politidirektør Peter Christensen rådspurgte Sundhedsstyrelsen om sprøjterummet og afviste derpå min anmeldelse. Det samme gjorde derpå statsadvokaten, men Lise Tønsberg henvendte sig da til indenrigsminister Egon Jensen, som fik sprøjterummet lukket. (Dette forhindrede ikke, at det senere blev genoprettet, da han ikke længere sad i ministerstolen.)

Statens Børnekommission, oprettet af Eva Gredal* under ledelse af Lise Østergaard* på basis af et BRIS-initiativ i 1973 (se Ole Lindboe*). Kom- missionen hyldede i den grad mentalhygiejnisk magt og staten som over- ordnet, ufejlbarligt organ under mottoet "Jeres børn er ikke jeres børn", at forældre tog til genmæle og dannede "Forældrenes Børnekommission" (på initiativ af bl.a. præsten Søren Krarup i Seem). De imødegik staten (og der- med M* og BRIS*) med skriftet "Vore Børn er vore børn". Under den bor- gerlige regeringsperiode gennem 80'erne holdt man en lav profil, men i 1995 hørte man, at Frode Muldkjær* er blevet formand for det nye Børne- råd. (Se også artiklen om Småbørnskommissionen i Kristelig Lærerforenings blad "Vor Skole" maj 1977.)

Stinus, Arne, "ærketyrisk repræsentant for den særlige danske ny-radikale linje, der flirter med det yderste venstre", skrev Jyllands-Posten 1981 uden at sige for meget og henviste bl.a. til hans politik som formand for FN- Forbundet og til hans indoktrinerende skolebøger fra UNICEF. Han blev formand for det udvalg, der skulle tilrettelægge "Børneåret" 1979, mens hans nære medarbejder i FN-Forbundets bestyrelse, cand. scient. polit. Jørn Boye Nielsen, blev konsulent og sekretær og snart den egentlige arrangør, hvorved ikke-socialistiske initiativer blev fortiet. (AKTION 11 i 1979 side 18).

Stæhr Johansen, borgmester på Frederiksberg (C), meget stolt over at have medvirket i partiet til Thestrups pornolov, åbenbart uden forståelse for, hvad dette kunne medføre over for børn.

Stæhr Nielsen, Carsten, søn af billedhuggeren, ansat ved Ms* ungdomsklinik i begyndelsen af 70'erne under betegnelsen "kunstmaler". Som andre "be- handlede" dér positivt indstillet til hash. Med i BRIS* og knyttet til Kbh.s børneværn under Ernst H. Larsen*. MB-kandidat (DKP) i Kbh. og nært samarbejde med VS'eren Tine Bryld*. Senere kaldet "psykolog". Med i

DRs familierådgivningsprogram.

Tastesen, Bernhard, MF (A), sad i præsidiets for Landsforeningen til Sam- virke mellem Danmark og Sovjetunionen, var god ven med Tine Bryld* og varm fortaler for Christiania. Under hans formandsskab for Ungdomsringen gjorde man et fremstød for at lære unge mennesker at drikke (på rimelig måde - som det hed - noget som også narkokonsulent Peter Schiøler* arbej- dede på), og han medvirkede til socialdemokratiets narkodebatoplæg, der lidt kamufleret gik ind for fri hash.

Telefonavisen: se Familieværnets Telefonavis.

Thestrup, Ole: efter 10 år som direktør ved Borgens Forlag, startede han og hans kone, Mia Timm, selv et forlag, "Apostrof", i 1982. Han var med- dommer ved Borgens børnebogs konkurrence efter programoplæg ved Tor- ben Weinreich* og Søren Vinterberg* - se side 91.

Thorsen, Jens Jørgen, filminstruktør m.m.m., syntes meget fikseret på sex i almindelighed og mandens penis i særdeleshed, især kombineret med Jesusbilleder.

Thylejren = Det ny Samfund, oprettet 1970 i stil med (det senere) Christiania. Ifølge Henning Prins Kløvedal* "Europas frieste narkomarked". Psykolog Karen Berntsen* brugte dette til "behandling" af narkomaner.

Tjørnehøj, Henning, omtaltes dengang i Jyllands-Posten som socialdemo- krat på venstrefløj. Han blev socialrådgiver 1964, ansat på arbejdsfor- midlingen i Århus, hvor han fik nært samarbejde med SID's John Mølgaard. Han blev sekretær i Fagforeningernes Forskningsråd og forsker ved Syd- jysk Universitetscenter i Esbjerg og endelig ved Statens Samfundsviden- skabelige Forskningsråd. I en af hans bøger (udgivet på det marxistiske forlag Modtryk) nævner han selv, at professor Torkil Kristensen fandt hans undersøgelser ensidige og dermed uvidenskabelige. (Det var jo "in" den- gang!).

Tre Kroner-Aktiv, oprettet 1972 af M* med det sædvanlige lidt tågede psyko- logiske ordvalg om trivsel, problemer, meningsfyldt etc. Man skulle be- nytte det gamle fort, Tre Kroner, ved Kbh.s havneindløb til et behandlings- eller beskæftigelsesprojekt og skaffe penge hertil gennem staten eller pri- vate fonds. Skulle Tre Kroner-Aktiv blive opløst, skulle de modtagne penge indgå i Ms Antoniusfond. Mærsk-rederiet støttede i blåtøj naivitet foreta- gendet i den tro, at det drejede sig om hjælp til gamle søfolk. Der blev aldrig udført noget arbejde på øen, men det skal være usagt, hvormange penge M fik ind på den konto. (Se AKTION 6 i 1978).

Tvindimperiet med alle sideskud og underafdelinger i ind- og udland (Den rejsende Højskole, efterskoler, værksteder, mølle- og skibsprojekter, plantagedrift, UFF (Ulandshjælp fra Folk til Folk), politisk skoling af folk

fra Afrika, TV-satellit etc., etc.) startede med lærer Amdi Petersens stærkt venstreorienterede projekt "Det nødvendige Seminarium" i 1972. Skønt dette ikke lagde skjul på, at man ville gøre totalt op med det bestående samfundssystem, synes de daværende myndigheder at have været positivt indstillet dertil. Tvind udgjorde fra starten et fasttømret diktatorisk kommunistorgan, hvis forbillede med tiden blev Nordkorea. Tvindimperiet råder i dag over ganske betydelige midler. Grundlaget for den stadigt voksende kapital var lærernes frivillige afkald på løn livet igennem. NB uden noget forbehold om eventuel ændring af opfattelse og ophør af lærergerningen! Lønnen indgik i stedet for i projektet.

"20. Novemberrævnet", en græsrodsgruppe, stiftet af Gertrud Galster den 20. november 1973 til beskyttelse af barnets rettigheder i henhold til FN's erklæring af 20. november 1959. Danmark stemte for denne erklæring, men den endelige ratifikation havde ikke fundet sted. Først meget sent opdagede Gertrud Galster, at datoen - 20. november - havde rødder tilbage i den russiske revolution, hvor man som noget af det første satte politiske mål for børnenes opdragelse den 20. november 1918.

Vestergaard, Leif, venstreorienteret præst i Kristeligt Dagblads bestyrelse. Engageret i Mellemløst Samvirke og Kirkernes raceprogram (der bl.a. ville kontrollere butikssalg af sydafrikanske varer og biblioteksudlån af "raceundertrykkende" litteratur som f.eks. Politikens sangbøger med negerbørn tegnet af Jørgen Clevin!). På Kirkedagene i Silkeborg 1983 var han leder af en teenagegruppe, der satte løbesedler op i byen: "Befri freden - BZ din by", "BZ din kirke" m.m.

Vinterberg, Søren, magister i litteratur og boganmelder ved Information, gift med bibliotekar. I BRIS*, hvor han sammen med Esther Facius skrev den pjece, som BRIS i 1973 uddelte til skolebørn med belønning om, hvordan de kunne løbe hjemmefra. I redaktionen af HUG!* og "Børn, litteratur, samfund" m.m. Han har skrevet flere bøger og diverse indlæg bl.a. i BIXEN, DR, TV etc. Nært samarbejde med Torben Weinreich*, bl.a. programoplæget til Borgens* børnebogs konkurrence. (Se side 91). Udover politik i børnebøger også interesse for kønsroller. Kom ind i børnekulturudvalg under kulturminister Niels Matthiasen, der udtalte, at børnekultur betyder revolutionær kamp. Siden kulturredaktør ved Politiken.

Weinreich, Torben, lærer på Danmarks lærerhøjskole og MF-kandidat for Kommunistisk Arbejderparti (KAP, formand Scocozza). Frontkæmper overalt, ikke mindst ved politisk-pædagogisk påvirkning af børn f.eks. ved Roskilde Amtsskolecentral, på DLH, ved skoleradioen, som redaktør for "Unge Pædagoger" og gennem det af ham stiftede blad, BIXEN, samt gennem børne- og skolebøger og Brugsens blad, "Samvirke" og som tilrettelægger

og dommer ved Borgens børnebogs konkurrence. Han slår til lyd for, at man omgår forældrestyret opdragelse ved at påvirke barnet via radio og TV, både direkte og ved at vække interesse for børnebøger, som kan lånes på biblioteket - altså for at nå frem til "arbejderklassens frigørelse". Han har modtaget pris for sin børnebogs virksomhed. Han samarbejder selvsagt med andre kommunistiske frontkæmpere, bl.a. med Egon Clausen, Claus Deleuran, Ole Lindboe*, Søren Vinterberg* etc.

Weiss Madsen, Thorkild, vistnok rektorsøn fra Jylland, som først havde studeret folkelivsforskning ved Kbh.s Universitet. Han bosatte sig på Christiania og var opstillet på Solvognens valgliste til MB, Kbh. 1974, hvor han fik 26 stemmer. Han og hans folk optrådte på flere vælgermøder som fredsforstyrrelser og provokatører imod Fremskridtspartiet. Da tiden kom, hvor Højesteret skulle afsige dom i Christianiasagen (1976), satte fristaden alle sejl til for at rydde lidt op på kaserneområdet. Blandt andet arrangerede man i TV en rundvisning derude for en familie Hansen. De fandt fristaden ganske sympatisk. Hvad man ikke sagde var, at familieforsørger Hansen var jord- og betonarbejder og ivrig fagforeningsmand i den forening, som netop havde erklæret Christiania sin støtte, hvis det kom til nedrivning med bulldozere. Og omviseren var Thorkild Weiss Madsen - fra fristadens loppemarked, sagde de. Han erklærede sig langt nede på den sociale rangstige uden at røbe, at det ikke var en medfødt placering, men snarere skyldtes et bevidst ønske, rimeligvis blandet op med hash og sprut. Thorkild Weiss Madsen blev valgt ind i Københavns Byråd i 1978 på en Christianialiste som "klunser". Samme efterår brovtede kioskløbesedlerne med kæmpeskrift: "Politiker lagt i håndjern". Han deltog nemlig i balladen foran den svenske ambassade (18.9.78.) i protest mod Stockholm-myndighedernes holdning til et Christianialignende problem: de havde lukket for lys og vand. Det kunne myndighederne også have gjort i Danmark, men dér lod man tvært imod elektrikere udbedre kabler m.m. hver gang, de brød sammen ved overforbrug. Var det måske en aftale med forsvarsministeriet (under hvem kaserneområdet beroede), at socialministeriet ville betale alle udgifter for "klienterne" i "det sociale eksperiment"?

Østergaard, Bent, lærer, frontkæmper for indvandrere (de er mindre kriminelle end os selv, hævdede han), u-lande, Solvognsindianere i Rebild o.l. I bestyrelsen for det marxistiske FN-Forbund (sammen med Arne Stinus* og Jørn Boye Nielsen*).

Østergaard, Lise, psykolog, tidl. knyttet til M*, leder af Ms rådgivningsklinik 1959-64 og med i Eggert Petersen*s propagandauge 1963. Professor. Leder af studenterrådgivningen indtil 1968, men fortsat tilknyttet denne indtil 1973, foretog efterundersøgelser af studenter-patienter og anbefalede en

udvidelse af foretagendet 1972. Formand for Dansk Flygtningehjælp 1974. Dette til trods imod Beckerbørnene, som åbenbart skulle sendes tilbage til det kommunistiske Vietnam (?). På baggrund af en af hendes artikler, anmeldte journalist Frode Muldkjær fra BRIS* Henning Becker* for vold mod børnene (fuldkommen absurd!), hvilket var begyndelsen til forfølgelse af dem og Becker. Lise Østergaard var med i OOA-komiteén og bad Folketinget udsætte nedlæggelse af Christiania 1975. Hun belv medlem af den af Eva Gredal* nedsatte Børnekommission (se Kristelig Lærerforenings blad, "Vor Skole" maj 1977). Udnævnt til minister uden portefølje 1977, skønt ikke medlem af Soc.dem. (arrangeret af hendes mentalhygiejniske medkombattant, Eva Gredal?).

Aagaard, Johannes, docent i teologi, Århus, oprettede som nævnt i artiklen "Minikirkedage i Rønde" et netværk af organisationer, bl.a. Dialogcentret*. Aagaard fik også en idé om at ville redde unge mennesker fra narkomani - NB ikke på Vesterbro eller Nørrebro i Kbh. eller på Christiania, hvortil rejseudgifterne ville være minimale, men - i Indien, idet han - uden kendskab til narkotika og narkomani - mente, at religiøst søgende sjæle blev draget til Indien af østens religioner og derovre lokket ind i narkomani, mens alle, der har beskæftiget sig med euforiserende stoffer, ved, at rækkefølgen i reglen er omvendt: påvirket af hashrygning o.l. drages man af mysticisme mod de østerlandske trosretninger. Men Aagaards idé om at ville missionere i Indien og bringe vildfarne hashförrøgne unge danskere tilbage til fædrelandet og frelsen kunne røre troendes hjerter og pengepunge. Iøvrigt blev Aagaard venligt modtaget af Tibets landflygtige Dalai Lama, der ikke kunne ane, at en samtale med docenten - via Dialogcentret - evt. kunne blive brugt imod hans egen åndsretning. Thi dette center dyrkede i høj grad den taktik at fremtræde med et indsmigrende "Lad os forstå hinanden", for derigennem at samle materiale til angreb på pågældende religiøse retning. (Jvf. angrebet på Mormonkirken, se artiklen "Kirkedage i Silkeborg"). Se endvidere under Dialogcentret.

Nu kan du få:

**PROLETARISK
OPDRAGELSE**

Studenterbladets

MAGASIN

Indhold

TRE BESØG PÅ CHRISTIANIA	7
LO - HASH	10
KOFOEDS SKOLE	11
HÆRVÆRK PÅ FRIHEDSSTØTTEN	14
BØRNEVÆRN?	15
KRONE FOR POSTEN	19
DEN ANDEN VEJ	20
LANDSFORENINGEN MOD NARKOTIKA OG KUPPET I MENTALHYGIEJNEN	22
RITZAUS BUREAU	41
VELUDTÆNKT	42
DAGLIGSTUEMØDET HOS BRIS	46
MENTALHYGIEJNISK FORENING FOR BØRNE- OG UNGDOMSFORSORG MENTALHYGIEJNENS VERDENSKONGRES MENTALHYGIEJNEN OPLØSES.	53
BIBLIOTEKSUDSTILLINGEN, SOM INGEN MÅTTE SE	60
TELEFONAVISEN	67
SOLVOGNET	71
FRIHED ER DET BEDSTE GULD	76
AKTION OG KARTOTEKET	80
DEMONSTRATION FOR BECKERBØRNENE	83
FORÆLDREKURSUS PÅ ZAHLES SEMINARIUM	87
JOHANNESKOLEN OG KATAMARANEN	89
FÆRGEFEJNING	92
NOGET OM JOURNALISTIK	99
MINIKIRKEDAGE I RØNDE	100
DET MESTE ER RÆVESPIK	103
FOLKEBEVÆGELSEN MOD HÅRDE STOFFER	107
PENSIONIST PÅ GERLEV IDRÆTSHØJSKOLE	110
KIRKEDAGE I AALBORG	111
FN-FORBUNDET	117
FRED	118

ERNST H. LARSENS JUBILEUM	122
NARKOKOREA	123
HELLE FOR - TRE RETTER MAD	127
KU-KLUX-KLAN-HISTORIEN	128
IKEA-STØTTE TIL "EUROPAS SVINESTI"	130
"- HVIS NOGEN SKULLE FÅ LYST"	135
HEROINPIGEN OG BISKOPPEN	137
KIRKEDAGE I SILKEBORG	142
FRI OS FOR DEN RØDE BISP!	144
NOTER:	148

Fra »Vor skole« Maj 1977
SMÅBØRNSKOMMISSIONEN
af *Gertrud Galster*

I 1974 bragte VOR SKOLE en artikel om den forældrefjendske organisation BRIS, der fik øgenavnet "BarneRov I Samfundet". Her kommer fortsættelsen:

Som man vil huske, opstod BRIS i 1969 som en aflægger af Landsforeningen for Mentalhygiejne, og gennem moderforeningen, der før nød det bedste ry, fik de fine forbindelser til indflydelsesrige folk i nøglestillinger, således at deres ideologi – svøbt i søde ord – kunne få grobund i bl.a. socialsektoren. Sådan gik det til, at en avisnotits i oktober 1973 fortalte om en selvbestaltet forskergruppe, der – i lidt forblømt, men dog gennemskueligt sprog – opfordrede regeringen til foranstaltninger, der kunne føre til kontrol med familien og politisk opdragelse af børn. Såvel selve forskergruppen som dens anbefalere fra "det psykologiske, sociale og medicinske område" viste stærk slagside til mentalhygiejniske og såkaldt venstresnoede kredse, mens forældre slet ikke var repræsenteret. På en skitse over et strukturprojekt for en småbørnskommissions virke så man Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut som en vigtig faktor.

En måned efter kom der valg og ny regering. Ideen med småbørnskommissionen blev skrinlagt, men derfor lå man ikke på den lade side. Jordan skulle gødes. PR i alle massemedier. Mentalhygiejniskere og BRIS-folk grifede løs. Teatre, film, radio og TV kørte i samme rille: forældre kunne ikke klare problemerne, de var isolerede, ukyndige og reaktionære – kort sagt umulige, mens børn var kuede og mishandlede. Bibliotekerne bakkede op på utallige måder, f.eks. med bogmærkerne "Underkuet" og "Børn har også ret", hvor man – begyndende med BRIS-bladet – anbefaler en masse litteratur, der ikke kan levne tvivl om hensigten.

Men samtidig var der en voksende modstand hos stadig flere forældre, der med ængstelse havde iagttaget og måske direkte følt, hvordan Mentalhygiejniskere og BRIS-folk forsøgte at bemægtige sig deres børn, hvad enten dette skete ved direkte påvirkning eller gennem den af Mentalhygiejnisk løsslupne narkobølge, øldrikkeriet eller den stigende ligegyldighed over for traditioner, kultur, religion og livsholdning og over for næsten (hærværk, vold og anden kriminalitet). Mentalhygiejniskens hele holdning tegnede sig klart, bl.a. i formand prof. Bonnevis lille spottende bemærkning på generalforsamlingen: Forældre i gamle dage troede, de kunne opdrage deres børn selv, disse kyllingemødre... men nu

var man rigtignok kommet længere, havde fået eksperter..." Uviljen mod denne regeren over alt og alle blev håndgribelig ved kuppet i Landsforeningen for Mentalhygiejne i juni 1974. Dette kup fik en enorm moralsk betydning. Man fik tillid til, at man kunne øve modstand, at det endnu ikke var forsent. Det følgende år led Eggert Petersens Mentalhygiejniske Verdenskongres et øredøvende nederlag. Samtidig var der kommet så mange afsløringer frem om foreningens hele virke og dens umiskendelige sammenhæng med anarkistiske celledannelser som BRIS, Solvognen, Christiania o.l., at foreningen måtte ophøre i juni 1976.

I mellemtiden havde man atter fået ny regering, og i slutningen af 1975 udnævnte socialminister Eva Gredal lige så stille psykolog Lise Østergaard til leder af den af BRIS og BRIS-ideologerne ønskede småbørnskommission. Lise Østergaard og Eva Gredal havde begge arbejdet nært sammen med psykolog Eggert Petersen i Mentalhygiejnisk. Med Lise Østergaard skulle kommissionen have gode kort på hånden. Alligevel var det nær gået galt. Fanden kom i begyndelsen af 1976 til at stikke benet så langt frem, at man skimtede hestehoven. Det skyldtes Beckers vietnamesiske flygtningebørn.

BRIS, som ifølge sit program altid tager 100% parti for barnet – hvad enten dette har ret eller ej – imod forældre, skole eller anden myndighed, kneb her udenom og bekendte derved kulør: børn støttes kun af BRIS, hvis de er imod forældrene og kan udnyttes som revolutionære brikker imod kernefamilien. Men disse Vietnambørn hang med hele deres hjerte ved deres redningsmand og plejefar. En mand fra BRIS – journalist Frode Muldkjær, der underviser i samfundsforhold på Try Højskole – anmeldte Becker for "vold" ud fra en avisartikel af flygtningehjælpens leder, Lise Østergaard, og Becker-børnene udsattes for en brutalitet, som næppe noget barn i Danmark hidindtil. De hjerteskrærende skrig gav mere genlyd i inden- og udenlandsk presse, end godt var for Mentalhygiejnisk, BRIS og flygtningehjælpen. Det gjaldt nu om at dysse sagen ned og få folk til at glemme de psykiske lidelser, disse børn led i angst for en uvis skæbne. De var isoleret i deres sprog og kultur, nogle af dem endog spærret inde i eneceller, berøvet enhver trøst fra det eneste menneske de havde tillid til i denne verden.

Man forsøgte at strø sand fra evighedens tavse ørken over sagen, og Lise Østergaard anslog en mildere tone over for Becker. Men flygtningehjælpens fiasko ved sidste juleindsamling tydede på, at befolkningen ikke havde glemt skrigene og tårerne, skønt PR-kampagnen var kørt støt videre.

Fra Bibliotekscentralen udsendte man en børne-pjece "Snak om vold", hvori det hedder: "Forældre mishandler næppe deres børn af lyst, alligevel er børnemishandling ret udbredt. Når vi bruger ordet børnemishandling, mener vi dermed ikke alene den fysiske, korporlige mishandling i form af tæv, men ligeså meget det, man kalder den ufrivillige, tankeløse vold mod barnets sind og udviklingsmuligheder: ligestilling, manglende varme og ømhed, afvisning og tilsidesættelse af barnet, begrænsninger i dets udfoldelsesmuligheder, manglende stimulering osv." Ud fra denne forklaring kan ingen sige sig fri for at have øvet vold. Hvor mange har ikke ind imellem været nødt til at "afvise" et barn? Hvor tit har man ikke i en given situation måttet "begrænse et barns udfoldelsesmulighed"?

Pjecen er i tråd med den af Socialstyrelsen (?) udsendte pjece "Osse dit ansvar" (NB. Trykt uden angivelse af trykkested og ansvarlig redaktion!) Ifølge denne pjece skal man anmelde naboer eller andre for vanrøgt af børn, og der forklares udtrykkeligt, at "vanrøgt" også kan være af "psykisk art", uden at man – naturligvis – kan definere, hvad dette indebærer. Er det forældres krav om, at barnet skal gå i skole eller i seng eller læse lektier? Er det aftenbønnen eller psalmeverset? Sådan kunne man anmelde Becker for "vold". Vi kan alle anmeldes! Hvis det passer ind i den mentalhygiejniske krig, der hærger vort land.

I en bibliotekspublikation fandt jeg disse linjer: "Vold er ikke altid vold. Vi må lære at skelne og bruge volden rigtigt. Vi må lære at lede den ind i rigtige baner, hvor den er retfærdig. Så er vold nemlig ikke vold, men blot et nødvendigt middel." - Det forklarer fremgangsmåden mod Becker-børnene!

Den 13. nordiske børneforsorgskongres (juni 1976) under Eva Gredals og Lise Østergaards auspici sluttede med en begejstret udtalelse om, hvor dejligt der nu var i Vietnam efter befrielsen. Så glade børn som dér havde man aldrig set noget sted i verden.

PR-aktiviteterne tog til. Det var som om, man lagde op til noget ...

Så gjaldede det første skud. Mentalhygiejniker, journalist Erik Nørgaard, skulle i TV-programmet "Bytinget" debattere revselsesret med sognepræst Søren Krarup. Søren Krarup vandt, men den harme, der bagefter lød fra alle mentalhygiejnikere, røbede den store skuffelse. Bytinget skulle som det første angreb have skudt så alvorlig brèche i muren, at en erobring og tilintetgørelse af højborgen: kernefamilien og forældremyndighed, -pligt og -ansvar skulle gøres til et nemt bytte for de efterfølgende stormtropper. I hælene på Bytinget fulgte nemlig - som

på forhånd planlagt - næste skudsalve: BRIS-tribunalet i Ballerup. Det var tilrettelagt af ovennævnte BRIS-mand Frode Muldkjær med Mentalhygiejnikere og BRIS-folk i panelet: Tine Bryld, Ester Facius, Sven Heinild, Birgitte Oxdam, Egon Clausen osv.

Selvom de - naturligvis - kom til det ønskede resultat, at forældremyndigheden og revselsesretten må væk, havde skudsalven ikke den effektivitet, den skulle have haft. Bytingets udfald havde taget brodden af den, skønt mentalhygiejniske journalister gjorde deres bedste for at bakke sagen op i massemedierne.

Snart fulgte skudsalve nr. 3, den, der skulle have været en sejrxfanfare. Nu endelig kundgjorde man, at man i slutningen af 1975 havde oprettet en småbørnskommission under ledelse af professor Lise Østergaard. Nu fik man navne og pæne ord om kommissionens hensigt og mål. Nu skulle tiden være gunstig. Foruden Lise Østergaard, der er nært knyttet til Eggert Petersen og Eva Gredal, sidder der følgende personer i kommissionen: Agnete Engberg Helmstedt, Lis Møller, Inga Sørensen, Jacob Vedel-Petersen, Henning Friis, Helle Degn, Zachau Christiansen og Poul Perch. Nogle var allerede med i den i 1973 af BRIS anbefalede forskergruppe og i BRIS-tribunalet i Ballerup.

Undervisningsinspektør Agnete Engberg synes at have været primus motor til kommissionen. Hendes mand er naturligvis specielt interesseret, thi – som rektor for et børneforsorgsseminarium – sidder han i rektorforsamlingen for alle landets børneforsorgsseminarier og må varetage forlæggerens interesser, sådan som også deres fagorganisation BUPL gør det. Ved henvendelse til regeringen i 1973 anbefalede rektoren naturligvis varmt sin kone.

Om Agnete Engberg Helmstedts mentalhygiejniske linje hersker der ikke tvivl. Hun har bl.a. i "Uddannelse" 1971 nr. 9 røbet sin holdning: "Adskillige mennesker har endnu den opfattelse, at f.eks. børneopdragelse kan udføres af enhver." Men sådan er det ikke - efter Agnete Engbergs mening. Hun nedvurderer ganske almindelige menneskers evne til at opdrage eget afkom, skønt de dog – grundet det nære slægtskab og samliv – burde have særlige forudsætninger. Disse "vi-alene-vide"-mentalhygiejnikere må man vogte sig for. De lader hånt om, at psykologi alene kan fungere som statistisk videnskab. De tror, at de på universitetet har fundet de vises sten til lykkens evangelium for hele menneskeheden, og de er så besjælet af denne tro og så skrāsikre i deres ophøjede viden, som kun en ægte fascist, kommunist, nazist i partiet eller en missionær i Columbus' kølvand. Uden respekt for anderledes tænkende.

Da vejen næppe var så farbar for småbørnskommissionen som ønsket, arbejdede BRIS videre bag kulisserne. For at få penge oprettede man fondet "Børns Vilkår". Bag det står Mentalhygiejnikere og BRIS-folk som bl.a. Ester Facius, Sv. Heinild, Tine Bryld, Egon Clausen, Agnete Engberg, Henrik Sidenius, Annette Winding, Frode Muldkjær m.fl.

Men pludselig åbnede valgresultatet i februar 1977 nye muligheder: en taburet til Lise Østergaard gav BRIS-ideologien en ministerpost mere, uden at nogen bemærkede de sære forhold, der ligger bag. Man siger, der er dannet "en ny socialdemokratisk mindretalsregering". NEJ! BRIS's og Mentalhygiejnens ideologi er ikke socialdemokratiets. Den er noget andet, for sig selv, noget, som siver ind på tværs og – er på tværs. BRIS erkender åbenlyst i sit program, at det er langt ude til venstre for socialdemokratiet, at de er en pressionsgruppe og ønsker at være en 5. kolonne, og at deres mål er at ændre det danske samfund. De arbejder dels gennem lukkede grupper som aktivister og dels gennem folk i nøglestillinger, der bevidst eller ubevidst lader sig bruge.

Danske forældre! Pas på jeres børn!

Danmarks børn er Danmarks fremtid.

Politikere! Pas på familien, på fri mænds arv, pas på folkestyret og Danmarks selvstændighed.

Lærer Gertrud Georgsdatter Galster

Litteratur:

Diverse artikler og kronikker af Lise Østergaard, Agnete Engberg, Frode Muldkjær, Tine Bryld, Søren Krarup, Kr. Jordansen m.fl. Peder Hove: "Der hænger han" 1972. Svend G. Johnsens artikel om "Psychiatria minor" i Yngre Læger 1959 nr. 19. Diverse bibliotekspublikationer, radioudsendelser, BRIS's og mentalhygiejnens egne skrifter m.m.

Ønskes der dokumentation for de i artiklen fremførte synspunkter, kan henvendelse ske til lærer Gertrud Galster.

Red./ C.J. Gräs.

MENTALHYGIEJNE

Jeg vidste så godt som intet om Mentalhygiejnebevægelsen, da jeg i 1972 meldte mig ind i Landsforeningen for Mentalhygiejne. Kun forstod jeg, at der var noget, der ikke var rigtig fat. Til min bestyrtelse bekræftedes dette i fuldt mål, men først efter mentalhygiejnikernes mangeårige for-dækte virksomhed forstår jeg til fulde, hvilken uoprettelig skade bevægelsen har gjort.

Mentalhygiejnebevægelsen [1]:

I 1909 stiftedes USA's Nationale Komité for Mental Hygiejne: "Vi skal skabe et nyt menneskesind og en ny jord i løbet af ét slægtled," hed det entusiastisk. Rockefeller Foundation støttede bevægelsen.

I 1945-47 dannedes Verdenssammenslutningen for Mentalhygiejne (World Federation of Mental Health (WFMH)). Dens målstning var at fremme den størst mulige mentale velvære blandt alle folkeslag. Stiften, psykiater Brock Chisholm, sagde: "Den eneste psykologiske kraft, som kan fremkalde ukritiske holdninger er moralitet, - forestillingen om ret og vrang.

I mange generationer har vi bøjet nakken under syndsbevidstheden. Vi har slugt de giftige visheder, som vore forældre, søndags- og dagskolelærere har fodret os med. Men det er først i den senere tid, at man har fundet ud af, at sådan noget fremkalder neuroser og manglende følelsesmæssig modenhed til at være borger i et demokrati. Vi må af med vore forældres fejlslagne gamle adfærdsmønstre og opdrage børnene i endrægtighed. Kan det ikke gøres med det gode, må det tvinges igennem."

I 1948 introduceredes bevægelsen i Danmark med stiftelsen af Landsforeningen for Mentalhygiejne, hvis kerne udgjordes af psykologer, psykiatere og socialrådgivere. I 1961 blev psykolog Eggert Petersens direktør for foreningen og oprettede nogle år senere "Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut" med sig selv som direktør og forskningsleder, idet han dog forblev i bestyrelsen for moderforeningen, nu som generalsekretær.

Forskningen bestod af sociale undersøgelser i samfundet med det formål gennem resultater og rapporter at påvirke politikerne. Landsforeningen og Forskningsinstituttet fik et katastrofalt tag i danske psykoterapeuter, samt i de radikale politikere og 68'erne. Man fulgte Chisholms ideologi: man måtte af med alt det gamle, forældrenes fejlslagne adfærdsmønstre og opdrage børnene på en ny måde. Man måtte nedbryde kernefamilien og slå en brèche mellem forældregenerationen og børnene.

Tavistock

Bevægelsen brugte (bruger?) tavistock-hjernevask [2]. Alle tavistock-teknikker har ét eneste mål: At nedbryde den enkeltes sjælelige styrke og gøre ham hjælpeløs over for påvirkning og indoktrinering. Enhver teknik, som egner sig til at nedbryde familieenheden og de af familien indprentede tanker om religion, ære, fædrelandskærlighed og sexuel adfærd bruges af tavistock-udøverne som våben til at kontrollere masserne, - til at gøre dem til ukritisk modellervoks. (Man skulle snart høre om velfungerende mennesker, der på firmaers "psykologkurser" brød totalt sammen.)

Tavistocks stifter, Rees, blev første formand for WFHM. Han opfordrede til konstant propagandapres på universiteter, skoler, kirker, lægevidenskab og medicinstuderende, tjenestemænd og fagforeningsledere: "Vi har gjort nyttige angreb på en række professioner. De 2 letteste af dem er naturligvis lærerprofessionen og kirken. De 2 sværeste er retsvidenskab og medicin. Hvis vi skal infiltrere andre menneskers erhverv og sociale tiltag, tror jeg, at vi må infiltrere de demokratifjendtlige og organisere en slags 5. kolonneaktivitet".

Massehjernevaskteknikker udvikledes og blev først brugt af amerikanerne på krigsfanger i Korea. Tavistock Institutet med hovedkvarter i London beskæftiger sig med kulturvidenskab, økonomi, organisationsadfærd, politisk videnskab, psykoanalyse, psykologi og psykiatri.

De retningslinier, som deres profet, Sigmund Freud, fastlagde for at kontrollere mennesker, gjorde instituttet til verdens centrum for ideologi og rådgivning i forbindelse med oprettelse af organisationer.

Velfærdsideologien [3]

I tiden 1950-1968 fordobledes danskernes velstand. Da ideologi bider dårligt på rige folk, blev de kulturradikales, 68'ers og de mentalhygiejniske ideologer bange for at miste magten. Men ved kolossale skatter overførtes velstanden fra borgernes lommer til statskassen til fortsat udbyggelse af mentalhygiejnisk velfærd.

[1] <http://www.crossroad.to/Excerpts/chronologies/mind-control.htm>

[2] <http://www.rense.com/general12/twaa.htm>

[3] <http://nytdanmark.blogspot.com/2006/05/dansk-velfaerds-historie.html>

Se videre under noter side 148-174 om Mentalhygiejnen og BRIS, deres førende ideologer og vigtige kontakter i diverse samfundsorganer.

"Unge Pædagoger" ønsker overvågning i henhold til Socialstyrelsens pjeces: "Osse dit ansvar" 1973. Pædagoger opfordres til at anmelde hjem, der ikke følger reglerne.

Man fik tryghed fra vugge til grav, skabte et morskabs- og lykkesamfund med garanti for trivsel ved frådseri, pjat og bagateller i stedet for åndsliv. Og som erstatning til dem, der ikke fandt det så morsomt - lykkepiller! Livskvalitet blev en rettighed - ellers er det jo "samfundets skyld"!

Dette samfund kan man nu ikke mere tænke væk - og ideologerne har derved sikret deres magt over os og vore sjæle.

KRÆNKERE AF MENNESKEVÆRDIGHEDEN

Som et levn fra en anden tid står der endnu i Verdenserklæringen om Menneskerettighederne artikel 16, stk. 3: "Familien er Samfundets naturlige og fundamentale enhedsgruppe og har krav på samfundets og statens beskyttelse."

Det var denne menneskerettighed, der - i overensstemmelse med Mentalhygiejnens ideologi - blev løbet storm imod for at nedbryde det bestående samfund og skabe et nyt under en ny verdensorden.

Den af staten oprettede "Småbørnskommission" - inspireret af BRIS - brugte som slogan et citat fra den syrisk-amerikanske digter Khalil Gibran, som de tog helt bogstaveligt: "Jeres børn er ikke jeres børn. De er sønner og døtre af livets længsel mod sig selv."

Børnene skulle fra små være uafhængige af forældre og selv kunne vælge og beslutte. Men som alle véd, er et barn uden en ledende hånd prisgivet dem, der vil udnytte det. En barnekonge er i hænderne på sine rådgivere.

En forældreforening gik sammen præsten Søren Krarup gik til modangreb. "Vore børn er vore børn," tordnede de, bl.a. med stor succes i TV's "Bytinget". Lærer og forfatter Peder Hove havde allerede i 1972 tydeliggjort de absurde tanker om det uafhængige, selvstændige barn i bogen "Dér hænger han". Forfatteren konkluderer:

"Jeg vil nu til slut drage følgende (som er nævnt nedenfor) til ansvar for gennem deres offerntlige udtalelser og virke i øvrigt at have søgt:

- at fratage det enkelte menneske dets dyreste ejendom: barnet.
- at indskrænke den enkeltes frihed til det minimale ved at søge massens magt øget til det maksimale.
- at nedvurdere det enkelte menneskes behov for at eje og i lige mål at lade sig eje dvs. dets behov for kærlighed,
- kort og godt, at krænke menneskeværdigheden.

Eggert Petersen - Finn Held - Agnete Helmstedt

Niels H. Elberling - Sidenius - Egon Clausen - Jesper Jensen

- her kunne fortsættes.

Har listen politisk slagside? Det kender jeg intet til - du måske. Og lad mig tilføje: - Jeg er hverken "venstre-" eller "højreorienteret", jeg er slet ikke rettet til i azimuth, kun i lodret plan mod godt og ondt. Dette er mig endvidere magtpåliggende at få sagt: Alle disse pædagoger har lov at skabe alle de skoler, de lige har lyst til, og jeg vil forsvare deres ret til

at oprette skoler - men jeg vil også forsvare MIN ret til at UNDLADE at sætte MIT barn i deres skole, thi det ville for mig være det samme som at sætte barnet ud.

Hvorfor er der nu kun (med en enkelt undtagelse) pædagoger på listen? Fordi de som ingen andre har indflydelse på fremtidens samfund. Man véd, at politikere ofte lyver, så dem stoler man ikke for meget på, men en ekspert! - Bevar os vel, han er da ikke i stand til at lyve! Vel?

Fordi DU uden at vide, hvad du gør, sætter dit barn ud til føde for disse gribbe. - (Baby! It's cold outside!)

Fordi jeg gerne vil have, at:

Du skal vogte dig for dem, som siger: En far ejer ikke sin søn, en søn ejer ikke sin far.

Du skal vogte dig for dem, som vil gøre DIT barn til fællesskabets ejendom (thi massen eller fællesskabet er ikke et menneske, er blot for alt menneskeligt.)

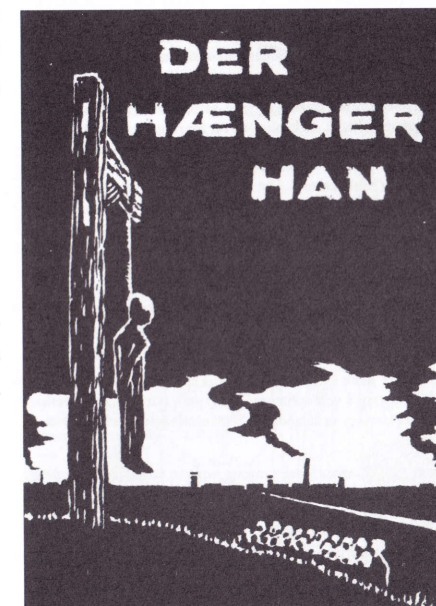
Du skal vogte dig for dem, som vil tage din største ejendom - og det er dit barn - fra dig. (Derigennem berøves DU nemlig i sidste ende al frihed. Da tager de små magtpædagoger, de små eksperter, men de store narre tæten, da indføres deres samfund og ikke dit. Hvem er da den største nar?)

Skulle disse pædagogers magtovertagelse virkelig finde sted, - og skulle du til den tid stadig være i besiddelse af nogen form for frihed, og viser du det i praksis - da

**BLIVER
DU
KLYNGET OP**

Mens musik pædagogisk sangforening, blandt hvis medlemmer du finder dit eget barn, under stor munterhed afsynger:

*Hvem er det, der hænger dér
Med snottet ud af næsen?
Hvem er det, vi klynger op?
- Det er sgu DIG, Jens Pæ'sen!*

Børnemagt erklæring

Dette samfund er et svinesamfund, hvor det gælder om at få andre til at arbejde for sig, og det kan man også, hvis man har kapital. Men for at få folk til at slide og slæbe for næsten ingenting, må man for dumme dem, dette kaldes også at gøre dem voksne. For at gøre folk voksne, tilpassede og fordummede mennesker, må man gøre brug af massemedier såsom skoler, fjernsyn, radioer osv. Det betyder altså, at hvis man vil bekæmpe svinesamfundet, må man undgå at blive som barn, men det er svært at gennemføre, da man af skoler, aviser og fjernsyn og reklamer er blevet indoktrineret til, at på et tidspunkt bliver man voksen, for det meste omkring 18 år. Men dette er bare løgn, det er kun et svinsk forsøg på at få folk til at tilpasse sig til at finde sig i, at ens liv bliver stjålet fra en, bare fordi der er grådige og griske svin til. Når man skal få folk til at ønske at blive voksne, gælder det om at lade som om, at det er meget mere interessant at være voksen end at være barn, og sådan er det jo også blevet gjort til, ikke på den måde at man gør det til guld og grønne skove at være voksen, næh, man gør bare det at være barn til død og helvede. Man tvinger børn til at gå i en sindsygt fordummende skole, man tvinger børn til at bo hos sindssyge, fordummende forældre, man tvinger børn til at sove på bestemte tidspunkter, idet hele taget er alt det børn gør, noget råddent påtvunget noget, undtagen når de laver hemmelige skjulte ting som børnemagt. Vi var en gruppe børn, som lidt efter lidt fandt ud af alt det her, og vi prøver nu at bekæmpe voksensamfundet på alle mulige måder, men der kom ikke rigtig noget ud af det, andet end stuearrest, for det er nemlig tilladt at spærre børn inde, så fandt vi ud af, at det bedst kunne betale sig at være mange, og så kom vi kul på en hel masse børn, men det var også svært, fordi vi ikke havde noget tilholdssted, og det gik vi så i gang med at lede efter, og samtidig udvidede gruppen sig meget langsomt, og der blev lavet flere og flere konkrete aktioner, og så kom den store afstemning om fællesmarkedet, hvor alle i demokratiet Danmark havde ret til at gå op og aflevere en stemme ja eller nej, altså lige undtagen børnene, skønt det var vores fremtid, det gjaldt, der lavede vi vores første udadvendte aktion, nemlig demonstration om medbestemmelse. Den gennemførte vi sammen med nogle, der kaldte sig børnenes anti EF-komite. Det gik også udmærket, men på det tidspunkt havde vi heller ikke noget fast sted, hvor andre børn kunne kontakte os. Det kunne de så et par dage efter, da vi fik lokaler i noget, der hedder *Huset*. Derfra vil vi så lave løbesedler og avis og planlægge aktioner. Vi har indrettet et rum som en slags kontor med skrivemaskine og sådan noget. Så er der også et rum til skulkeskole, hvor børn, der pjækker fra skole, kan komme op og ha' det rart i stedet for at fise rundt nede på gaden. Kom, vi er her fra klokken 10, så pjæk fra skole og kom. Det ligger på denne adresse:

Børnenes befrielsesfront,
 Huset, Rådhusstræde 13.

Klip fra Rosendalrapporten om Multimediehuset 3.11.1973 til dir. Ernst H. Larsen, Kbh.s Børneværn.

"- 1. sal er beboet af en del mennesker uden den store interesse for Børneværnet, idet disse er over 18 år, men alligevel har en særlig indflydelse på det mindreårige klientel, der også befinder sig i huset, og derfor bør følges med opmærksomhed.

2. sal er mere problematisk, dette skal ses for at få den fulde forståelse af problemerne..... I et mindre rum ca. 6 x 4 m boede ca. 10 børn, når jeg skriver ca. betyder det, at der meget let kan være flere, idet man ikke bliver registreret, men på dav. tidsp. var tallet 10 i alderen fra 12 til 17 år, alle mere eller mindre knyttet til gruppen "Børnemagt" (navneliste vedlægges).

Om selve beboelsesrummet - kort skitseret - væggene består af gamle brædder, kun nødtørftigt slået op, døren et snavset stump tæppe, sovepladsen adskilt fra spisepladsen med en snor spændt tværs over rummet, og over denne hænger et laset og snavset stykke stof, denne soveplads ca. 2 x 4 m bruges til overnatning af alle (d.d. altså 10 stykker) i tilfældig orden, den yngste - en pige på 12 år - den ældste en dreng på 17 - hele mellemsgruppen en lille overvægt af drenge. - Resten af rummet er så spisestue - opholdsrum m.m. Møblering: en bordplade (på gulvet) samt puder el. pøller, alt (mildest sagt) meget snavset. -

Toiletforhold - i et hjørne af et meget stort lokale, EEN (det er rigtigt) een spand (tørkloset) afskærmet af forhåndenværende materiale i ca. 1½ m højde. (kan man tænke sig stanken??)

Det samme gør sig iøvrigt gældende også i et andet større lokale i samme ejendom: her er gulvet simpelthen oversået med hundeeskrementer (der er hundekennel indendørs, jeg talte 4 voksne schæferhunde og fem (5) hvalpe. -

Hvor sundt et sådant miljø er for mindreårige, vil jeg nok sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, og jeg står sikkert ikke alene med den opfattelse, at det ikke kan undgå at præge dem på "sjæl og legeme". Jeg henviser hermed til "lov om børne- og ungdomsforsorg" § 21 evt. § 22 stk. 1, det er mit absolutte indtryk at man helt el. delvis har tilsidesat disse.....

Een af de ting, der også må påpeges i denne forbindelse er den åbenlyse brug af euforiserende stoffer, der finder sted i Multimediehuset....."

Tegning: Sven Aagaard

-JEG VED GODT DET
LYDER UTAKNEMME-
LIGT, MEN ÆRLIGT OG
REDELIGT TROR JEG
EFTERHÅNDEN, AT DET
VILLE ...

»FREMME EN SUND SJÆ-
LELIG OG LEGEMLIG UD-
VIKLING« *) MEST, HVIS
JEG FANDT UD AF, OM
IKKE MAN KAN FÅ EN
ELLER ANDEN SLAGS...

BRIS 3 BLADET

1. SERIE

SEPTEMBER

1973

STØTTE TIL
... AT FLYTTE
HJEMMEFRA!

*) LOV OM
BØRNE- OG
UNGDOMS-
FORSORG
§ 1,1

